

Thất niên

Contents

Thất niên	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04	6
3. Chương 05-06	11
4. Chương 07-08	17
5. Chương 09-10	23
6. Chương 11-12	28
7. Chương 13-14	34
8. Chương 15-16	39
9. Chương 17-18	46
10. Chương 19-20	54
11. Chương 21-22	57
12. Chương 23-24	63
13. Chương 25-26 (end)	70

Thất niên

Giới thiệu

Bảy năm, cô đã tốn biết bao công sức để theo đuổi, cứ ngỡ rằng sẽ được ở bên anh.... . . và hơn thế,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nien>

1. Chương 01-02

Chương 1: Hồi tưởng (1)

Lâm Tử Mạch im lặng ngồi trên băng ghế gỗ, ánh mắt nhìn về phía xa xa nơi có một tòa tháp trên đảo nhô lên giữa hồ.

Giữa ngày hè vừa khô vừa nóng của Nam Kinh, bay bổng trong không khí là các loại âm thanh của xe cộ và các công trình thi công, mặc dù đang ngồi bên hồ Huyền Vũ, cũng không thể có được một chút yên tĩnh. Nếu như ở ngọn núi nhỏ nơi quê nhà mình, bên hồ nước xinh đẹp, dưới bóng cây, ít nhất cũng có thể nghe được tiếng ve sầu kêu râm ran.

Mà giờ phút này, trừ bỏ ồn ào náo động, vẫn là ồn ào náo động. Vào giữa trưa khi mà ánh nắng thật gay gắt, bỏng rát, nóng bức khiến người ta càng buồn bực không thể chịu nổi. Lúc này, mọi người đều trốn trong nhà ngồi dưới không khí của điều hòa, thực ít có người nào ra khỏi cửa, nhưng Lâm Tử Mạch vẫn ngồi dưới ngày hè thật lâu mà không hề nhúc nhích. Nhiệt độ đã lên tới bốn mươi độ nhưng dường như nó cũng không thể tạo chút ảnh hưởng nào cho cô, hai tay cô gắt gao đan vào nhau, nhưng vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Bầu trời trước sau vẫn là một màu xanh mông lung đó, từng góc của thành phố lớn được quy mô vẫn mang cái dáng vẻ đó. Một đám mây trắng tinh khiết, vẫn đứng trên đỉnh tháp giữa hồ của đảo Hoàn Châu, mà không buồn nhúc nhích. Lâm Tử Mạch ngồi bao lâu, đám mây kia cũng ngừng bấy lâu. Cô nhìn chăm chăm vào nó, cứ nhìn chăm chăm vào nó. Có lẽ cô chỉ muốn biết một điều, cho nên cứ nhìn như vậy, một giờ, một ngày, hoặc là rất lâu, muốn biết xem đám mây này có phải đang thực quyền luyện tòa tháp kia hay không, mà không chịu di động nửa phần?

Cứ ngồi như vậy, cho đến lúc hoàng hôn. Lúc mặt trời sắp lặn này lại chiếu ra thứ ánh sáng màu cam nhút nhát, cả những người xung quanh cũng bị nhuộm đỏ ánh nắng chiều này, nó đang chiếu xuống mặt hồ Huyền Vũ yên bình kia, làn nước nhỏ sóng sánh, thật chân thật, xa hoa lãng phí như thành phố cổ xưa. Một làn gió mát thổi qua, những đám mây phía chân trời đều đang nhanh chóng biến hóa hình dạng, mỗi một đám mây phiêu tán đi lại che khuất bóng tịch dương thẹn thùng, khiến sắc trời trở nên âm u. Nhưng đám mây kia vẫn còn đứng đó. Suốt một ngày, thậm chí khi gió nổi lên, đám mây kia cũng không hề rời đi tòa tháp này, cứ cố chấp như thế. Không biết những người đàn ông đang ở thành phố kia có giống như đám mây này không, cho dù đã bấy năm trôi qua, cũng sẽ không quên một người, cũng không thể quên một người. Ví dụ như u Dương Thành.

Ngày hôm nay của bảy năm về trước, ngày 4 tháng 7 năm 2000, Lâm Tử Mạch mười lăm tuổi lần đầu tiên nhìn thấy u Dương Thành. Không phải ở Nam Kinh, mà là ở quê hương cô, Lư Sơn. Chỉ là vô tình gặp được anh. Đó là một ngày hè cũng không có gì khác với những ngày khác, Lâm Tử Mạch bỗng nhiên muốn đi chụp mấy bức ảnh về mây trên núi Lư Sơn, cô mặc bộ quần áo thể thao mình thích nhất, lưng đeo chiếc ba lô lớn màu đỏ, mới sáng sớm đã đi đến núi Lư Sơn, thẳng đến hang Cẩm Tú. Lâm Tử Mạch đi trên một con đường nhỏ mà người dân địa phương thường đi, cũng khá gập ghềnh, khi lên đến đỉnh núi, mồ hôi đã chảy ròng ròng trên trán.

Có lẽ là buổi sáng bất ngờ có một cơn mưa nhỏ nên du khách đến hang Cẩm Tú rất ít, mà ngọn núi này bình thường cũng không có nhiều người. Vì thế cô lau mồ hôi, uống một chút nước, khi nhìn về phía hang núi, bóng dáng cao lớn của người thanh niên đó ngay lập tức xâm nhập vào mắt cô. Mặc một chiếc áo sơ mi màu đen giản dị, tay áo tùy ý vén lên hai lần, hai tay để trong túi quần kaki màu cà phê.

Biển mây xa xa kia đang dừng cảm bay đến, thân thể cao lớn của anh đứng đó, toàn thân tản ra một loại khí chất kiên nghị. Khoảnh khắc ấy, có một thứ cảm xúc lạ lùng đã chạm tới nơi nhạy cảm nhất trong đáy lòng Lâm Tử Mạch khiến cô xao động, một loại cảm giác an toàn không hiểu rõ, giống như, chỉ cần có người này bên cạnh mình, trời cao có sập xuống cũng không sợ. Đây chính là nhất kiến chung tình trong truyền thuyết sao? Nhưng mà, thậm chí cô chỉ mới nhìn thấy bóng dáng anh! Nhưng bóng dáng ấy, đã thật sự sinh sôi và khắc vào tim cô! Mây trên núi Lư Sơn vẫn cứ bay đến bay đi, vừa mới đến thì mãnh liệt như sóng biển, mà trong nháy mắt đã chậm rãi rút lui, như sương như khói, bao phủ cả hang Cẩm Tú, một tầng thần nhiên, mộng ảo tươi đẹp. Lâm Tử Mạch vốn tưởng rằng tình cảm của mình đối với người thanh niên xa lạ này cũng chỉ bình thường như mây trên núi Lư Sơn, khi tới thì hung mãnh, nhưng ra đi cũng rất vội vàng.

Tuy nhiên, tản mát, cô vẫn không cất nổi bước chân, cô lẳng lặng đứng sau người thanh niên đó, vẫn như thế, chờ đợi không hề có nguyên do. Cô đoán, anh ấy không mang theo đồ dùng gì, không giống du khách, chỉ một mình một người, lúc này đang làm cái gì nhỉ? Cô rút cuộc cũng không nhịn được mà muốn chụp anh. Không muốn quấy rầy anh, chỉ là muốn vụng trộm ghi lại hình ảnh của anh, cô làm bộ như đang chụp hang Cẩm Tú, chọn cảnh, điều chỉnh góc độ, thật ra, chính là bóng dáng đẹp nhất của anh chụp vào tấm ảnh này. Nhẹ nhàng di chuyển vị trí, cô chọn được một góc độ tốt nhất. Ngay khi cô ấn tay vào nút chụp

ảnh, người thanh niên đó đột nhiên quay người lại. Một nụ cười sáng lạn ngừng ngay trước ống kính máy ảnh của Lâm Tử Mạch. Đây là lần duy nhất Lâm Tử Mạch nhìn thấy u Dương Thành tươi cười, lần duy nhất cô nhìn thấy biểu tình từ trong tim anh, một nụ cười tươi sáng. Trong suốt bảy năm sau đó, thậm chí cô đã đi bên cạnh anh bốn năm, anh cũng chưa bao giờ vì cô mà để lộ ra nụ cười vui sướng như vậy.

Anh rất đẹp trai, nhất là dưới hàng lông mày kiếm kia là một đôi mắt chứa đựng sự dịu dàng và vui sướng. Khi anh xoay người lại, ngay lập tức hỏi một câu: “Em đã đến rồi?” Anh nói tiếng phổ thông rất chuẩn, tuy rằng có mang một chút giọng mũi, có chút trầm trầm, nhưng là loại giọng nói từ tính giống như Tạ Đình Phong, có lực xuyên thấu cực mạnh. Thật ra, Lâm Tử Mạch vẫn cảm thấy, giọng nói của anh so với Tạ Đình Phong còn dễ nghe hơn, ngay cả thác nước cách ba ngàn mét cũng bị rung động, không sánh được với giọng nói của anh, nó có thể dễ dàng khiến tim cô rung động. Người thanh niên rất nhanh đã nhìn thấy chiếc máy ảnh trong tay Lâm Tử Mạch, đó không phải người anh chờ đợi, nhưng anh chỉ thoáng nhíu mày, không mở miệng, nghi hoặc nhìn cô.

Lâm Tử Mạch có chút bối rối, cô nghĩ anh đã phát hiện ra cô chụp ảnh anh. Cô vắt dây treo máy ảnh lên cổ, buông máy ảnh xuống, nhưng hai tay vẫn nắm chặt như cũ, giống như đang lo sợ người thanh niên kia sẽ cướp đi máy ảnh của mình. Cô khẩn trương muốn giải thích, nhưng lại không biết nói cái gì cho phải. Bởi vì đầu ngón tay quá dùng sức nên trong lòng bàn tay đã rớm máu, có chút lạnh lẽo.

Vẫn là người thanh niên kia mở miệng trước hỏi: “Em là?”

Lâm Tử Mạch vội vàng đáp: “Em là...” Nói hai chữ, mới phát giác mình đang nói tiếng Cửu Giang, dừng một chút, lại dùng tiếng phổ thông trả lời anh: “Em tới nơi này chụp ảnh mây trên hang Cẩm Tú.”

Người thanh niên lễ phép cười cười: “Xin lỗi, vừa rồi anh nghĩ em là người anh đang chờ, đã làm gián đoạn em chụp ảnh rồi.”

Trái tim của Lâm Tử Mạch đang nhảy lên mạnh mẽ, ngay cả năm trước khi cô chạy xong tám trăm mét trong bài kiểm tra thể dục cũng không đập mạnh như thế. Cô cảm thấy mặt mình nhất định đang đỏ, cuống quýt cúi đầu che giấu, nhẹ nhàng trả lời: “Không sao ạ.”

Không biết anh có nghe thấy không, anh lại nói tiếp: “Bên này có góc nhìn rất đẹp, em đến bên này đi.” Nói xong anh đi đến phía cô, tặng cho cô góc nhìn

Cô vội vàng đáp: “Cảm ơn!” Cô đi đến chỗ anh đã đứng. Trong nháy mắt, chân trái của cô không cẩn thận vấp phải một hòn đá nhỏ, lão đảo một chút. Người thanh niên nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng vươn tay bắt lấy tay phải của cô. Lòng bàn tay anh ấm áp mà mạnh mẽ, cô cũng theo phản xạ có điều kiện vươn bàn tay trái ra nắm lấy cánh tay anh, mượn lực của anh, vững vàng đứng thẳng, không bị té ngã. Trái tim cô càng nhảy lên mạnh mẽ không chịu nổi, cô cúi đầu dùng giọng nói yếu ớt như tiếng muỗi kêu nói lời cảm ơn anh.

Anh nghĩ cô đang sợ hãi, thấp giọng an ủi nói: “Không có việc gì, tiểu nha đầu. Nhưng mà từ sau đi đường phải cẩn thận một chút đó, đây là trên đỉnh Lư Sơn, không phải là sân thể dục của trường học.”

Lâm Tử Mạch gật gật đầu, lại nói lời cảm ơn. Buông lỏng ra bàn tay đang nắm lấy tay anh, cô do dự, nói: “Vừa rồi, là em không cẩn thận đã chụp anh vào trong ảnh. Anh sống ở đâu, chờ khi em rửa ảnh xong, em sẽ gửi lại cho anh.” Nói xong những lời này, trái tim cô như bất ngờ nhìn thấy ánh sáng, cũng cảm thấy dũng cảm hơn. Cô ngẩng đầu, dùng ánh mắt quan tâm nhất nhìn về phía anh, chờ mong đáp án của anh, nhưng lại nhìn thấy anh đang dùng thần sắc kỳ quái nhìn chằm chằm vào một ngọn núi cách đó không xa. Sương mù trong hang không biết từ lúc nào đã tan đi rất nhiều, trên một ngọn núi cách đó không xa, chỉ thấy một cô gái đang đứng. Không thấy rõ diện mạo, gió thổi làm mái tóc đen của cô ấy tung bay như thác nước và chiếc váy trắng tinh khiết phảng phất như muốn theo gió mà bay. Cô thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía anh.

Anh như đột nhiên nghĩ tới cái gì, trên mặt chợt hiện lên vẻ khẩn trương, vội vàng nói với cô một câu: “Anh còn có việc, đi trước.” Sau đó đã rời đi rất nhanh. Lâm Tử Mạch sửng sốt một lát, liền tìm một tảng đá bên cạnh, ngồi xuống, lặng lẽ nhìn ngọn núi đối diện.

Cô gái kia vẫn đứng đó, chưa hề di chuyển, nhưng lại giống như, cũng đang nhìn cô. Cô ấy là người anh đang đợi sao, cô ấy là bạn gái của anh sao, là do anh nhớ lầm nơi hẹn sao? Cô gái đó đến tột cùng là từ khi

nào đã đứng trên ngọn núi đối diện kia? Lâm Tử Mạch ngồi trên tảng đá này, cô gái đứng ở ngọn núi đối diện kia, hai người cách nhau một lớp sương mù, không có liên quan gì.

Một lát sau, cô gái xoay người rời đi. Lâm Tử Mạch ngồi một lúc, thể nhưng lại nhìn thấy anh vẫn đến ngọn núi đối diện đó, mà không tìm thấy cô gái kia. Có lẽ, nhìn thấy dáng vẻ mê mang lo lắng của anh, Lâm Tử Mạch không chịu được đã đứng dậy, hai tay làm thành hình cái loa để khuếch đại âm thanh, lớn tiếng nói với anh đang đứng ở bên kia ngọn núi: “Này! Cô ấy đi rồi!” Giọng nói mềm mại quanh quẩn trong hang núi, có chút tiếng vang.

Anh theo tiếng nói nhìn về phía cô, ngay lập tức cũng lớn tiếng hỏi cô: “Cô ấy đã đi bao lâu rồi?”

“Mười phút rồi!” Cô vẫn lớn tiếng trả lời anh như trước.

“Cảm ơn!” Anh khách khí nói lời cảm ơn, vừa muốn xoay người rời đi.

“Này ——” cô vội vàng gọi anh lại, cố lấy dũng khí hỏi anh, “Anh còn chưa nói cho em biết anh sống ở đâu, em muốn gửi ảnh cho anh!” Giọng nói thánh thót được gió mang đi, khiến cho năm ba tốp du khách đang đi trên núi chú ý tới.

“Anh ở Nam Kinh!” Cuối cùng anh cũng nói một địa điểm, sau đó vội vàng xoay người rời đi.

Nam Kinh, Nam Kinh. Bắt đầu từ khi đó, tên thành phố này đã mọc rễ trong tâm trí cô. Cho dù chỉ có một tên thành phố, cô cũng nhất định phải tới đó, cô muốn tìm được anh!

Chương 2: Hồi tưởng (2)

“Không phải vì cần báo đáp cái gì, nên mới quan tâm; không phải vì ngày mai sẽ thế nào, nên mới chờ mong; mà chỉ vì tôi là một người, chỉ muốn sống thực với lòng mình...” Tiếng nhạc chuông điện thoại dành riêng cho u Dương Thành vang lên, Lâm Tử Mạch mở túi xách đặt bên cạnh, lấy điện thoại di động ra, trả lời.

Giọng nói từ tính của u Dương Thành truyền đến: “Tử Mạch, em ở đâu?” Nhiều năm rồi, giọng nói của anh không chỉ trầm ổn hơn mà cả câu nói của anh cũng ngắn gọn hơn.

Lâm Tử Mạch hơi mỉm cười một chút, thậm chí còn dùng giọng nói bình thản mà chút vui mừng đáp: “Em à, em đang tản bộ bên bờ Hồ Huyền Vũ, đang định về nhà. Bữa tối anh muốn ăn gì, anh nói buổi tối sẽ giới thiệu cho em một người, cô ấy thích ăn gì? Em trở về sẽ chuẩn bị bữa tối.”

Giọng của u Dương Thành nghe không ra cảm xúc gì: “Không cần chuẩn bị đâu, hôm nay chúng ta không ăn ở nhà. Em về nhà trước đi, đợi anh trở về sẽ đón em, chúng ta đến Minh Thành Cảnh Uyển.”

“Anh đừng về, ” Lâm Tử Mạch do dự nói, “Em sẽ về nhà rồi gọi xe đến đó, nửa giờ sau sẽ đến.”

u Dương Thành chỉ trầm mặc một giây, liền đáp lại: “Cũng được, nửa giờ sau anh chờ em.”

“Vâng.” Lâm Tử Mạch treo điện thoại, cầm túi xách lên, đứng dậy. Mặt trời đã lặn được một nửa, ánh nắng chiều chiếu xuống mặt hồ, khiến nó càng thêm sâu thẳm. Xa xa, về phía Bắc của hồ là nhà ga Nam Kinh to lớn đồ sộ, nó được tia nắng màu cam của hoàng hôn chiếu xuống, hồ Huyền Vũ trông như một bức họa kết hợp giữa nét cổ đại và hiện đại.

Hít sâu một hơi, Lâm Tử Mạch đi dọc theo bờ hồ, đi về phía Minh Thành Cảnh Uyển. Minh Thành Cảnh Uyển gần ngay phía Nam hồ Huyền Vũ, là một khu biệt thự, kết hợp với hồ Huyền Vũ hợp lòng người này, lại ở giữa thành phố, mặc dù giá đắt, nhưng cũng không lo không được người ta ưa ái. Nơi đó có một nhà mà mấy năm trước bố mẹ của u Dương Thành đã mua, cũng chính là nhà mà u Dương Thành vừa nói đến, tuy nhiên bố mẹ của u Dương Thành cũng không ở đây lâu. Bởi vì bệnh tim của u Dương lão tiên sinh đột nhiên tái phát, u Dương phu nhân liền đưa lão tiên sinh đến Bắc Kinh trị liệu, sau này là vì tiện cho việc kiểm tra định kỳ và an dưỡng, hai vị trưởng bối liền ở Bắc Kinh định cư, còn phòng ở đây vẫn bỏ trống không có người ở.

u Dương Thành sống ở một phòng trên tầng cao nhất thuộc tiểu khu phía Bắc hồ Huyền Vũ, một năm trước Lâm Tử Mạch tốt nghiệp đại học, hai người đã bàn bạc và ở lại nhà của u Dương Thành. Hồ Huyền Vũ tuy không lớn, nhưng cũng chiếm diện tích không nhỏ trong thành phố Nam Kinh này, Lâm Tử Mạch thấy hơi mệt, nghĩ vẫn nên gọi taxi cho tiện. Nhưng lúc này, thật ra cô cũng không cách Minh Thành Cảnh

Uyển bao xa, nếu đi bộ đến, cũng chỉ mất khoảng mười phút. Vì thế, cô đành chậm rãi đi đến đó. Nhà ở Minh Thành Cảnh Uyển này, Tử Mạch cũng không phải chưa tới bao giờ, nhưng chỉ là đến để giúp u Dương Thành quét tước vệ sinh.

Nơi đó dường như là một nơi để u Dương Thành nhớ lại, gần như từng góc nhỏ ở đây đều chứa một kỷ niệm của anh, có kỷ niệm của anh về một người. Mà người kia, có lẽ chính là người trên đỉnh núi Lư Sơn, xa xa đứng bên ngọn núi kia. Nhà ở Minh Thành Cảnh Uyển này, u Dương Thành không cho phép cô đi vào một phòng, cô vẫn luôn mơ hồ nhìn một bức ảnh, phù du mà hư ảo. Chính là bức ảnh chụp trên đỉnh Lư Sơn đó, chụp lại lần duy nhất cô nhìn thấy anh tươi cười. Mà ở phía sau nụ cười của anh, phía ngọn núi bên kia, có một cô gái mặc váy trắng tung bay trong gió. Bức ảnh này cô vẫn đưa cho anh. Khi đó cô học năm thứ nhất, bởi vì muốn tìm được anh, cô liền đến học ở đại học Nam Kinh, lại không nghĩ tới, cô thật sự có thể gặp được anh.

Khi cô bước vào học kỳ đầu tiên của năm thứ nhất, cũng là lúc mới vào thu, khi mà những sinh viên mới tốt nghiệp đang hừng hực khí thế tìm việc làm, công ty của anh đến trường cô tuyên truyền giảng giải. Mà cô, cũng giống như lần đầu tiên nhìn thấy anh trên đỉnh Lư Sơn, đang đứng chụp ảnh ở cửa hội trường, từ xa nhìn thấy anh đang bước vào cửa. Một bộ vest màu đen khéo léo, một chiếc cà vạt màu sắc hài hòa được thắt cẩn thận, tay phải để trong túi quần, tay trái cầm một chiếc cặp tài liệu, bước chân vững vàng. Vẫn nghiêm nghị như ngày đó khi ở trên đỉnh Lư Sơn nhưng lại hơn một chút trầm ổn.

Người lãnh đạo trường học đi đến bên cạnh nói chuyện với anh, đang đi về phía này, người lãnh đạo thân hình mập mạp, sợi tóc thưa thớt trên đỉnh đầu, càng cho thấy anh có vẻ hơn người. Trên hành lang hẹp dài, một dãy đèn chiếu thứ ánh sáng nhu hòa xuống người anh. Người lãnh đạo kia đang bàn luận cái gì đó với anh, anh thỉnh thoảng gật đầu, hoặc là nói vài lời, trên mặt thỉnh thoảng lúc sáng lúc tối. Cứ như vậy, dần dần, trước ánh mắt mở to vì kinh ngạc của cô, anh, rất nhanh đã đi gần đến trước mặt cô. Cô vội vàng thò tay vào túi xách tìm một quyển nhật ký, mở ra, lấy một bức ảnh ra nhìn.

Anh đã đi đến trước mặt cô. Nhìn gần như thế, khuôn mặt xa lạ lại vô cùng quen thuộc kia so với hai năm trước giống nhau như đúc, nhưng cô lại cảm thấy thiếu cái gì đó.

Cô kinh ngạc nhìn lại một lần nữa, trái tim cô dường như muốn nhảy lên, mãi đến khi chỉ còn thấy một cái bóng, cô mới giật mình tỉnh lại.

Cô đang muốn mở miệng gọi anh, nhưng lại có một người đàn ông nhanh chân hơn cô, đến gần anh nói: “Tổng giám đốc, ngài tự mình đến đây à.”

Không nghĩ tới anh tuổi trẻ như vậy, đã là tổng giám đốc của một công ty, cô đột nhiên cảm thấy luống cuống, không nhận được xiết chặt tấm ảnh trong tay, lui về phía sau từng bước. Cô thấy rất nhiều áp phích tuyên truyền về công ty này, đập ngay vào mắt là dòng chữ cực to “Buổi tuyên truyền của công ty văn hóa Nam Kinh Long Bàn”. Phía dưới là dòng giới thi vắn tắt về công ty, công ty trách nhiệm hữu hạn Nam Kinh Long Bàn tuyên truyền về văn hóa, lệ thuộc vào tập đoàn Nam Kinh Long Bàn, được tổng giám đốc đương nhiệm là u Dương Thành sáng lập vào năm 2000, trải qua hai năm phát triển, công ty đã có được những thành tích nhất định, khoan đã. Khi thu hồi lại tầm mắt, cô đưa mắt nhìn vào trong phòng, bên trong đã chật kín người. Những gương mặt nóng lòng của các anh chị sinh viên năm thứ tư cuốn hút cô, trong lòng cô lại tràn đầy dưng khí. Ít nhất cô cũng biết tên anh rồi, u Dương Thành.

u Dương Thành nói gì đó với nhân viên công ty mình, người kia gật đầu “Vâng” một tiếng, anh dừng lại bước chân và nói: “Tôi chỉ đến để xem, buổi tuyên truyền này để anh chủ trì, tôi chỉ bàng thính [1] là được rồi.” Người đàn ông kia lại nói vâng một tiếng. Sau đó ba người đã đi vào phòng.

Lâm Tử Mạch vội vàng gọi: “Làm ơn chờ một chút!” u Dương Thành hình như không nghe thấy, cũng không dừng lại. Lâm Tử Mạch lại tiến lên vài bước, cao giọng gọi: “Tổng giám đốc u Dương, chờ một chút, em có cái này muốn đưa cho anh!”

[1] Bàng thính: chỉ ngồi nghe mà không trực tiếp tham gia.

u Dương Thành tiếp tục đi về phía trước, một bước, hai bước, ba bước. Rốt cục, anh đột nhiên ngừng lại, thẳng lưng, đứng yên ở đó, giống như đột nhiên tỉnh ngộ, lại giống như đang âm thầm chờ đợi. Không đợi anh xoay người, Lâm Tử Mạch đã chạy đến, bỏ qua người nhân viên kia, dưng cầm đứng trước mặt anh,

ngọt ngào mỉm cười từ nội tâm, nói: “Em đã nói muốn gửi lại ảnh cho anh.” Cô dùng hai tay đưa bức ảnh lên, sau đó vẫn ngửa đầu, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của u Dương Thành.

u Dương Thành không nhận lấy bức ảnh, mà cũng đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu như muốn xâm nhập vào linh hồn của cô, giống như đang kiểm chứng cái gì. Lãnh đạo bên cạnh thấy cô là sinh viên, có chút tức giận, đang muốn mở miệng răn dạy, u Dương Thành lại lên tiếng trước. Bàn tay đang để trong túi quần giờ lên, nhận lấy bức ảnh trong tay cô, sau đó khước miệng hơi nhếch lên một chút, nói với cô: “Hóa ra là em, tiểu nha đầu, đã vào đại học rồi à.”

Cô thực vui vẻ, anh vẫn còn nhớ rõ ràng. Anh đưa mắt nhìn bức ảnh, nhìn thấy khuôn mặt tươi cười vui sướng trên bức ảnh đó, trên mặt anh lại toát ra vẻ mặt sầu não, làm cho cô cũng không tự chủ được mà cảm thấy buồn bã. Chỉ trong nháy mắt, trong mắt anh đột nhiên lộ ra một vẻ khác thường. Bình tĩnh nhìn chăm chăm vào nơi nào đó trong bức ảnh kia thật lâu, ngón tay cầm lấy bức ảnh lơ đãng mà hung hăng dùng sức, thậm chí còn lộ ra dấu vết xiết chặt. Không ai quHy rầy sự im lặng giờ phút này của anh. Một lát sau, anh để tấm ảnh đó vào túi áo, ngay vị trí của trái tim mình. Nhìn động tác như lơ đãng đó, không có người nào biết anh đang suy nghĩ cái gì. Sau đó anh giương mắt nhìn về phía Lâm Tử Mạch, chân thành nói với cô: “Cảm ơn em, tiểu nha đầu, em tên là gì?”

u Dương Thành rất cao lớn, thoát nhìn cô đoán anh cũng phải cao đến một mét tám mươi ba, người chỉ ột mét sáu mươi tư như Lâm Tử Mạch cứ phải ngẩng đầu nhìn anh. Thấy anh trịnh trọng như vậy, trong lòng Lâm Tử Mạch lại có chút thương cảm. Trực giác nói cho cô, nhất định anh đã thấy được, thấy được thân ảnh màu trắng mơ hồ đó, cho nên mới có thể vui vẻ như vậy, cho nên mới có thể cảm ơn cô. Cô không đành lòng nhìn khuôn mặt nhợt nhạt khó có được vui mừng của anh, mặc dù không thể nói là chói mắt, nhưng nó cũng thất chặt trái tim cô, thực sự rất khó chịu. Cô cúi đầu, nhìn ngón chân mình, nhẹ giọng trả lời anh: “Em tên là Lâm Tử Mạch.”

Khung cảnh thay đổi, đột nhiên một tiếng còi xe rú lên, thu hồi dòng suy nghĩ của Lâm Tử Mạch. Lúc này cô mới phát hiện mình đang đứng giữa đường. Dùng sức lắc đầu, muốn hình ảnh trong đầu kia biến mất, Lâm Tử Mạch đi lùi lại về bên phải, lại tiếp tục đi bộ dọc theo bức tường.

:

2. Chương 03-04

Chương 3: Hồi tưởng (3)

Hôm nay Lâm Tử Mạch vẫn cảm thấy trong lòng không yên, luôn cảm thấy như sắp có chuyện gì xảy ra. Đối với cô hôm nay là một ngày đặc biệt, bởi vì đúng vào ngày này của bảy năm trước, lần đầu tiên cô nhìn thấy Âu Dương Thành, hơn nữa lại yêu thương anh, thế nên vào ngày này hàng năm, cô đều một mình kỷ niệm.

Hai năm trước, cô đã đến núi Lư Sơn, nơi hai người gặp nhau, nghỉ ngơi cả ngày, không làm gì hết, mà chỉ lẳng lặng ngồi, lẳng nghe âm thanh của núi, một mình tưởng niệm. Sau đó, cô đến Nam Kinh, nơi hai người đang sống, cô liền chọn đến bên hồ Huyền Vũ. Bởi vì bọn họ thật sự đến với nhau, cũng là tình cờ gặp được ở nơi này. Có điều, bảy năm qua, cứ vào ngày này hàng năm, đều là cô một mình vượt qua. Bởi vì, ngày này, đối với Âu Dương Thành dường như cũng là một ngày đặc biệt. Không biết anh có chuyện gì vào ngày này, mà hàng năm, anh đều đến nhà ở Minh Thành Cảnh Uyển, một mình vượt qua. Thậm chí anh có thể mang theo Tiểu Cáp, tuy nhiên, lại không thể mang cô theo. Thế mà năm nay, anh lại nói với cô: “Buổi tối chờ anh cùng ăn cơm, anh muốn cho em gặp một người, có chuyện sẽ nói với em.”

Buổi sáng khi anh đeo cà vạt, cô ngồi trước gương bận rộn, anh đã bình tĩnh nói ra lời này, theo bản năng cô thấy sợ hãi.

Cô sợ rằng vốn dĩ mình chỉ tự lừa mình dối người, cô sợ anh sẽ nói với cô điều mà cô không thể thừa nhận, cô sợ đó là người mình không muốn gặp nhất. Lần đó không cẩn thận nhìn thấy bức ảnh được Âu Dương

Thành cất giữ, cô đã không dám tiếp tục lừa mình dối người cho rằng Âu Dương Thành yêu mình. Thân ảnh màu trắng bảy năm trước đó, chính là ác mộng của Lâm Tử Mạch. Cô gái kia, dường như là khúc nhạc dạo đầu cho câu chuyện của họ, lại giống như người có thể đưa câu chuyện của họ đi vào hồi kết.

Đi dọc theo bức tường cũ phủ đầy dây thường xuân, Lâm Tử Mạch bước từng bước chậm rãi thông thả. Lại đi đến một lối rẽ, dưới bóng cây bên hồ có hai thân ảnh xâm nhập vào mắt cô. Áo sơ mi trắng đơn thuần mặc trên người Âu Dương Thành luôn có vẻ đẹp đặc biệt, giờ phút này đứng cạnh anh là một cô gái mặc chiếc váy màu vàng chất liệu mềm mại, thoạt nhìn thấy rất cân xứng.

Gió nhẹ thổi tới làm cành liễu lay động, ngay cả chú chó Tiểu Cáp có bộ lông màu đen trắng đang ngồi xổm gần hai người cũng thật hài hòa. Lâm Tử Mạch theo bản năng bước đi tiêu sái, chậm rãi tới gần, đến gần đủ để nghe được bọn họ nói chuyện.

“... Em ở nước ngoài lâu như vậy, không nghĩ tới còn có thể trở về. Càng không nghĩ tới, bảy năm, mà anh vẫn còn chờ...” Giọng của cô gái thật uyển chuyển trong trẻo, trong giọng nói đó cũng mang theo cảm động sâu sắc.

Âu Dương Thành xoay người nhìn về phía cô ấy, bởi vì anh đứng quay lưng với Lâm Tử Mạch, cô không nhìn thấy ánh mắt anh, nhưng cô nghe thấy giọng nói của anh chứa đầy thâm tình lưu luyến: “Đúng vậy, bảy năm, nhưng rốt cục anh cũng đợi đến bây giờ.”

Bảy năm! Đợi đến bây giờ! Trong khoảnh khắc, những từ đó cứ ầm ầm nổ tung trong đầu Lâm Tử Mạch! Là cô gái mặc váy trắng trên núi Lư Sơn đã rời đi bảy năm đó sao? Âu Dương Thành đã đợi cô ấy bảy năm? Bây giờ cô ấy đã trở lại?

Cho nên Âu Dương Thành muốn nói với cô, người anh chờ đã trở lại, về sau không cần Lâm Tử Mạch cô nữa, hơn nữa vì làm cô hết hy vọng, còn có thể để hai người gặp nhau? Lâm Tử Mạch lúng ta lúng túng nhìn thân ảnh màu vàng kia. Thì ra cô gái anh chờ đã có một mái tóc quần dài, khó trách nhiều năm nay cô để mái tóc thẳng dài này, anh lại chỉ biết nhìn chằm chằm ngắm người; thì ra anh chờ cô gái mặc chiếc váy vàng có vẻ dịu dàng đáng yêu đó, đáng thương cho cô, hôm nay cô lại mặc một chiếc váy liền màu trắng, nghĩ là anh sẽ thích.

“Gâu, gâu gâu!” Tiểu Cáp ngồi một bên thấy cô đến, làm nũng với cô kêu lên hai tiếng.

Hai người đang nói chuyện với nhau cùng quay lại. Âu Dương Thành không nghĩ tới là cô, rất kinh ngạc, mỹ nữ bên cạnh cũng có chút kinh ngạc. Âu Dương Thành hơi nhíu mày nhưng giọng điệu lại vẫn bình thản: “Tử Mạch, em đến đây thế nào?”

Lâm Tử Mạch lại giống như đã làm gì sai, cúi đầu nói: “Em đi dọc theo hồ đến.” Một câu nói, thấy nó còn chưa rõ ràng gì, cô lại tiếp tục bổ sung: “Lúc anh gọi cho em, em cũng ở gần đây, thế nên đi tới luôn.” Cô vẫn cúi đầu, đây là thói quen khi cô ủy khuất, dễ dàng che giấu sự khổ sở của mình.

“Cô ấy là Trình Tử.” Âu Dương Thành không hỏi chuyện này nữa, mỉm cười nhìn về phía cô gái mặc váy vàng bên cạnh, giới thiệu cho cô.

Quả nhiên cô ấy chính là Trình Tử, cái tên vẫn luôn tồn tại trong danh bạ điện thoại của Âu Dương Thành, mà lại chưa bao giờ gọi đến. Lâm Tử Mạch ngẩng đầu, Trình Tử tươi cười tao nhã với cô, vuốt cằm nói: “Xin chào!”

Cô cũng tươi cười lễ phép đáp lại, nhìn thẳng vào cô ấy nói: “Xin chào, tôi là Lâm Tử Mạch.”

Trình Tử nghiêng đầu nhìn thoáng qua Âu Dương Thành, sau đó lộ ra một nụ cười kỳ quái: “Đã nghe nhắc đến tên cô từ lâu rồi!”

Lâm Tử Mạch không hiểu ý của Trình Tử, theo thói quen nhìn về phía Âu Dương Thành, muốn tìm kiếm đáp án từ anh, anh lại chỉ nhìn Trình Tử, không hề chú ý đến ánh mắt cô. Lâm Tử Mạch nắm chặt lấy dây của túi xách.

Lúc này, đến Tiểu Cáp cũng bị ảnh hưởng bởi bầu không khí kì quái đó, đột nhiên kêu một tiếng, vui mừng chạy vội tới bên Lâm Tử Mạch.

Âu Dương Thành không nắm chặt tay, Tiểu Cáp lại bất ngờ chạy đi khiến cái dây xích buộc nó tuột khỏi tay anh.

Tiểu Cáp vẫn luôn như vậy, đã nhiều năm rồi, nó vẫn như khi ở bên bờ hồ lần đầu gặp cô sau học kỳ đầu tiên của cô ở đại học, vô cùng nhiệt tình chạy về phía cô... Đó là lần thứ hai ở Nam Kinh cô nhìn thấy Âu Dương Thành. Trường học cách hồ Huyền Vũ không xa, thế nên cô thường ngồi bên hồ vào sáng sớm hay chạng vạng để đọc sách hoặc ngắm cảnh. Sau đó có một ngày, cô đã gặp được Âu Dương Thành hiếm khi mang theo Tiểu Cáp đi dạo. Lúc ấy khi cô đang định rời đi, lần đầu tiên Tiểu Cáp nhìn thấy cô đã thấy thích cô rồi, nó cũng chạy khỏi sợi xích nắm không chặt trong tay Âu Dương Thành, chạy vọt về phía cô. Cô từ nhỏ đã thích chó, vẫn không trốn tránh, nhất là khi thấy rõ chủ nhân của nó là Âu Dương Thành, cô lại càng không né. Kết quả lần đó, móng vuốt sắc nhọn của Tiểu Cáp làm chân cô bị thương... Mà lần này, tích lũy nhiều năm như vậy, Tiểu Cáp cũng thông minh hơn, đến trước mặt cô, liền chạy chậm lại, chờ cô ngồi xổm xuống, cô vuốt ve cổ nó và cũng để che dấu nỗi buồn của chính mình. Có cái gì đó lấn đến chân Lâm Tử Mạch. Cô buông Tiểu Cáp ra, thấy rõ ràng, hóa ra là cái vòng cổ hình dạng kì quái của Tiểu Cáp, chắc là vừa rồi bị cô chạm vào mà rơi ra.

Cô nhặt cái vòng lên, sau đó kéo Tiểu Cáp lại giúp nó đeo vào. Cô không có dũng khí nhìn Âu Dương Thành đang làm cái gì, chỉ có thể lừa mình dối người nhìn chằm chằm vào đôi mắt màu xanh trong suốt như hồ nước của Tiểu Cáp.

Trong nháy mắt, khi cô khóa cái vòng lại, một giọt nước mắt không khống chế được chảy xuống từ trong mắt Lâm Tử Mạch, giọt nước mắt đó trùng hợp rơi lên hình bát quái khắc trên mặt vòng cổ của Tiểu Cáp... Trong nháy mắt có một luồng sáng lóa mắt bùng lên, Lâm Tử Mạch bị ánh sáng đó kích thích phải nhắm chặt hai mắt lại. Vào giây phút đó, hình như cô đã nghe thấy tiếng ve sầu kêu nơi quê hương mình, “Ve sầu, ve sầu...”

Chương 4: Gặp lại trong quá khứ (1)

Vài giây ngắn ngủi, ánh sáng rút đi, Lâm Tử Mạch chậm rãi mở to mắt. Hình ảnh đầu tiên lọt vào tầm mắt cô chính là đôi mắt xanh của Tiểu Cáp, nó luôn trong suốt như vậy, lại giống như sâu không thấy đáy, làm cho người ta không thể nhìn được mà nhìn chằm chằm vào đó để tìm kiếm hồ nước màu xanh. Chỉ trong chớp mắt, Lâm Tử Mạch thu hồi tầm mắt nhìn Tiểu Cáp, ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Thành.

Không đúng! Lâm Tử Mạch không dám tin, đem ánh mắt nhìn xuống Tiểu Cáp! Đầu của Tiểu Cáp đã cao gần đến thắt lưng cô, tại sao bây giờ lại biến thành nhỏ bé thế này, đôi chân còn không dài bằng lòng bàn tay cô? Giụci mắt, lại nhìn sang bên cạnh hồ, tại sao không thấy bóng dáng của Âu Dương Thành và Trình Tử nữa? Thế nhưng chung quanh, rõ ràng một chút cũng chưa thay đổi: cô vẫn ngồi xổm ở ven đường như trước, hồ Huyền Vũ vẫn là hồ Huyền Vũ, bên hồ vẫn có cây liễu đó, bức tường vẫn được bao phủ bởi dây thường xuân, có điều cái ghế ngồi bên hồ có vẻ cũ nát, hình như trước kia nó không cũ nát như vậy.

Lâm Tử Mạch đứng lên, đột nhiên không biết nên đi đâu. “Gâu!” Tiểu Cáp kêu một tiếng, âm thanh còn nhỏ và non nớt, nghe được cả ý tứ làm nũng của nó. Lâm Tử Mạch cúi đầu nhìn về phía Tiểu Cáp, nó dùng đầu cọ vào chân cô, sau đó cúi đầu cắn dây giày màu trắng của cô, giống như sợ cô bỏ nó mà đi. Lâm Tử Mạch lại ngồi xổm xuống, sờ sờ đầu nó, đem nó ôm vào trong lòng. Thân mình Tiểu Cáp bị thu nhỏ thế này nhưng vẫn đeo vòng cổ mà Âu Dương Thành đeo cho nó, có điều dây xích không dài, không thể dắt nó, Lâm Tử Mạch liền ôm nó trong lòng. Sau đó thì sao đây? Nên làm cái gì bây giờ? Mở mắt đi về phía trước. Nhìn xa xa phía chân trời, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống rồi, nhưng đám mây kia vẫn dừng lại trên đỉnh tháp, khiến cô càng bị mê hoặc hơn. Có lẽ, vừa rồi nhìn thấy Âu Dương Thành và Trình Tử đều là tưởng tượng của cô, Tiểu Cáp này cũng chỉ là chú chó nhỏ đáng thương bị người ta vứt bỏ?

Nghĩ đến đây, cô bước đi chậm rãi, một tay cẩn thận ôm Tiểu Cáp, một tay lấy điện thoại di động từ trong túi ra, ấn phím “1”. Cô cần chứng thật.

“Xin chào, ai vậy?” Giọng nói lãnh đạm của Âu Dương Thành truyền đến từ đầu dây bên kia, Lâm Tử Mạch ngẩn người. Không thể như vậy. Cô đã cài vào điện thoại của Âu Dương Thành tiếng chuông gọi đến riêng biệt dành riêng, chỉ cần nghe thấy tiếng chuông anh cũng có thể biết là cô; cho dù không nghe tiếng chuông, cũng có hiển thị cuộc gọi, tại sao anh lại hỏi cô là ai?

“Xin chào, có chuyện gì vậy?” Âu Dương Thành lại hỏi một lần, từ di động truyền đến giọng nói có chút không kiên nhẫn.

Lâm Tử Mạch thì thào đáp: “Là em...” Luôn cảm thấy có cái gì không đúng, lại không thể nói được là cái gì.

“Cô là ai?” Dường như Âu Dương Thành thật sự không kiên nhẫn, chỉ sợ cô tiếp tục không đáp được, anh sẽ tắt máy.

Anh ấy không nhận ra giọng nói của mình sao? Lâm Tử Mạch nghĩ. Nhẹ nhàng thở dài, cô đáp: “Là em, em là ——” câu trả lời đột nhiên dừng lại. Phía trước có người đi đến, đang nhận điện thoại, đó chính là Âu Dương Thành? Trực tiếp tắt điện thoại, Lâm Tử Mạch thở phào nhẹ nhõm, có lẽ là do cô quá để ý, mới có thể sinh ra ảo giác. Âu Dương Thành đi về phía cô, hẳn là đã nhìn thấy cô.

Lâm Tử Mạch vui vẻ cười cười, vẫy vẫy tay với Âu Dương Thành, anh lại không có phản ứng gì. Lâm Tử Mạch lúc này mới phát hiện ra có cái gì không đúng, không khỏi dừng bước, kinh ngạc nhìn Âu Dương Thành. Anh vẫn nghe điện thoại, lại hỏi một câu nữa mới tắt đi; rõ ràng anh không nhìn thấy cô đang đứng cách mình vài mét, giống như cái gì cũng không nhìn thấy được, khuôn mặt vẫn không có chút thay đổi nào tiếp tục đi về phía trước; đến một chỗ vốn nên quẹo trái, nhưng anh vẫn đi thẳng, cho đến khi đi tới giữa đường, mới giống như nhớ tới cái gì, đứng im ở nơi đó. Hình như anh đang do dự, nên đi về bên trái hay bên phải? Lâm Tử Mạch nhìn anh đứng cách mình chỉ có hai mét, khiếp sợ không thôi. Ánh mắt anh gần như đại đi, không nhìn vào đâu! “Bíp...” Một tiếng còi xe, một chiếc xe buýt màu đen đang lao đến từ phía sau Âu Dương Thành, không ngừng bấm còi, muốn anh nhường đường.

Âu Dương Thành do dự một chút, quyết đoán xoay người hướng về bên trái mà đi. “Cẩn thận!” Xe buýt gào thét lướt qua, Lâm Tử Mạch lại nhìn hướng Âu Dương Thành, anh vẫn đi tới một thân cây phía trước, sắp va vào nó rồi. Cô vội vàng chạy tới, đứng trước cái cây đó, kéo tay phải của anh lại.

“Phía trước có cây, cẩn thận!” Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng nói với anh.

Âu Dương Thành hơi nghiêng mặt, lạnh lùng nói: “Cám ơn.” Rồi anh lập tức rút tay ra, xoay người đi tiếp không rõ phương hướng.

Lâm Tử Mạch không nhìn thấy mặt anh, lại vừa nói chuyện với anh nên bước chân cũng thật chậm chạp và mất tự nhiên, đoán là anh như vậy rất dễ xảy ra chuyện gì đó. “Anh làm sao vậy, ánh mắt của anh làm sao vậy?” Cô đi theo, vội vàng hỏi.

Âu Dương Thành vẫn không để ý đến cô, cũng không dừng lại bước chân, nhìn thẳng phía trước nói với cô: “Cám ơn cô vừa rồi đã nhắc nhở tôi, những chuyện khác không liên quan đến tiểu thư cô, cảm ơn đã quan tâm.”

“Không liên quan đến em?” Lâm Tử Mạch nhanh chóng dừng bước. Tại sao anh có thể nói không liên quan tới cô, cô là bạn gái của anh mà! Cô đi nhanh hai bước, che ở trước Âu Dương Thành, một bàn tay đè lại cánh tay phải của anh, phần nộ theo dõi anh. Trời ạ! Rốt cuộc là mắt anh bị làm sao vậy? Tại sao lại trống rỗng vô hồn như thế, tại sao ở khoảng cách gần như vậy, anh cũng không nhìn thấy cô! Lâm Tử Mạch mở to hai mắt, lo lắng hỏi: “Ánh mắt của anh rốt cuộc là bị gì vậy?” Sáng sớm rời khỏi nhà rõ ràng là rất tốt mà!

“Chuyện này có liên quan gì tới tiểu thư sao?” Âu Dương Thành không nhúc nhích, chỉ nhíu mày, lạnh lùng nghiêm mặt nói.

“Em ——” Lâm Tử Mạch tức giận đến mức nói không ra lời. Buông Tiểu Cáp ra, cô quơ quơ hai tay tay trước mắt Âu Dương Thành, ánh mắt anh vẫn không ngắm nhìn như thế, thậm chí chớp mắt một cái cũng không. Nhìn thấy anh như vậy, lòng cô lại mềm đi, dịu dàng nói: “Cho dù anh không nhìn ra em là ai, chẳng lẽ anh còn không nhận ra giọng nói của em sao?”

“Thực xin lỗi! Tôi nghĩ tôi không biết cô.” Tuy rằng nhìn ra được Âu Dương Thành có chút không kiên nhẫn, nhưng anh vẫn nói cho hết lời, sau đó giơ tay đẩy nhẹ Lâm Tử Mạch ra, tiếp tục đi về phía trước.

Lâm Tử Mạch làm sao có thể để anh đi, vội vàng giữ chặt lấy cánh tay anh: “Vì sao không nói cho em biết, không cần nói đùa với em!”

Âu Dương Thành rốt cục có chút tức giận, dừng bước, một tay anh kéo ra bàn tay nhỏ bé của Lâm Tử Mạch đang nắm chặt cánh tay mình, hai mắt hơi hơi nheo lại, hung hăng nói: “Tôi nghĩ, người hay nói đùa phải là tiểu thư đó! Là tôi không nhìn thấy người khác, chẳng lẽ tiểu thư cũng không nhìn được sao, rõ ràng mọi người đều có thể nhận sai?”

“Em ——” Lâm Tử Mạch ủy khuất đến cực điểm, tại sao anh có thể dùng giọng điệu chán ghét này nói chuyện với mình, anh thật sự chán ghét mình như thế sao? Cô chỉ muốn chăm sóc cho anh, không muốn khi anh bị thế này mà rời bỏ anh. Anh lại hy vọng cô rời đi sao, còn dùng cách đuổi cô đi vụng về như vậy?

Tiếng nhạc chuông của di động vang lên, Âu Dương Thành không hề để ý cô, lấy điện thoại di động từ trong túi ra, xoay người đi sang bên cạnh nghe điện thoại.

Lâm Tử Mạch ai oán nhìn lưng Âu Dương Thành đang quay về phía mình, rồi xoay người nhìn về phía hồ Huyền Vũ. Sắc trời có chút âm u, ngọn đèn bên hồ cũng sáng lên rồi. Nhà ga phía bắc hồ đèn đuốc luôn sáng trưng không thua kém ban ngày, nhưng Lâm Tử Mạch vẫn thích nhìn ánh sáng rõ ràng trên mái hiên, thế nên cô dõi mắt trông về phía xa.

Kia là cái gì? Lâm Tử Mạch hung hăng bóp bóp mu bàn tay mình. Nhà ga lớn như vậy thật sự không có, bị biến đi đâu rồi, còn bị trở lại thành một nhà ga cũ kĩ? Thật sự không phải cô đang nằm mơ chứ? Lại nhìn chung quanh, những nhà cao tầng quanh hồ không thấy nữa, tiểu khu cao tầng ven hồ nơi bọn họ ở cũng không thấy, thậm chí, cô còn thấy được phía đông bắc hồ đang thi công một công trình. Chẳng lẽ, đường hầm của hồ Huyền Vũ vẫn còn đang xây dựng sao? Cẩn cẩn môi dưới, cô nhẹ giọng hỏi chính mình: hay là, mình xuyên qua thời không, trở về quá khứ? Cho nên Âu Dương Thành không biết mình, cho nên Tiểu Cáp nhỏ đi, cho nên nhà ga lớn đã không có? Tất cả những chuyện xảy ra phía trước cũng không giống như mình tưởng tượng, chuyện tình của Âu Dương Thành và Trình Tử là có thật, giúp Tiểu Cáp đeo vòng là có thật, vậy thì luồng sáng kì quái kia cũng có thật! Mà bây giờ, mắt của Âu Dương Thành không nhìn thấy, cũng là sự thật! Nhưng mà Âu Dương Thành cho tới bây giờ vẫn không nói với cô, mắt của anh đã từng không nhìn thấy! Như vậy, đây thật sự là quá khứ đã qua sao?

Lâm Tử Mạch xoay người nhìn về phía Âu Dương Thành, bắt đầu thật sự lắng nghe anh tiếp điện thoại. “... Không cần trở về đâu mẹ ạ. Con sẽ tìm nhân viên hộ lý chăm sóc mình.” Tay trái của Âu Dương Thành cầm trong túi quần, tay phải cầm điện thoại, trả lời thực nghiêm túc. “Vâng, mẹ cứ yên tâm... Nhân viên hộ lý chuyên nghiệp mà mẹ còn lo lắng sao... Mẹ mà trở về thì bố con sẽ thế nào, mẹ vẫn nên ở lại Bắc Kinh chăm sóc bố con đi ạ... Mẹ, thực sự không cần... Thật ra có Trình Tử chăm sóc con rồi... Cô ấy đặc biệt trở về từ nước ngoài để chăm sóc con đó... Mẹ tìm cô ấy làm gì ạ... Được, được, con không lừa mẹ, cô ấy thực sự đã trở lại, để con gọi cô ấy nhận điện thoại.”

Âu Dương Thành che di động, xoay người lại, mặt hướng về phía Lâm Tử Mạch, nhưng ánh mắt vẫn nhìn thẳng. “Tôi biết cô ở bên cạnh. Giúp tôi một việc đi, tôi sẽ trả ơn cô.” Giọng điệu của Âu Dương Thành vẫn rất lãnh đạm, nhưng nghe được lại thấy thật chân thành. Ánh mắt anh không dừng trên người Lâm Tử Mạch, thoát nhìn giống như có chút xấu hổ. Có điều anh cũng không phải là một người nóng tính, ngược lại vẫn có lẽ phép vẫn có giáo dưỡng, vừa nãy đối xử với Lâm Tử Mạch như vậy cũng là do tâm trạng của anh không tốt, cho nên giờ phút này anh nhờ cô mới thoáng có chút xấu hổ.

Lâm Tử Mạch cũng không ngại mà mỉm cười, cô vĩnh viễn sẽ không cự tuyệt Âu Dương Thành, bất luận anh yêu cầu điều gì, đương nhiên cũng sẽ không trách anh. “Rất vui vì giúp được anh, không cần cảm tạ đâu.”

Âu Dương Thành hơi kinh ngạc, có lẽ anh không nghĩ tới mình lạnh lùng đối đãi với cô như vậy mà cô lại có thể dễ dàng đáp ứng mình. Giọng điệu của anh cũng ôn hòa rất nhiều, anh nói: “Cảm ơn. Phần cô nói đối với mẹ tôi một chút, cô nói cô tên là Trình Tử, học đại học ở Mỹ, đặc biệt về đây chăm sóc tôi, hãy nói mẹ tôi không cần trở về Nam Kinh.”

Trình Tử. Lâm Tử Mạch trước kia chỉ đoán cô ấy đã từng là bạn gái của anh, nhưng chưa từng hỏi anh, bây giờ mới biết có lẽ họ đã quen nhau khi học tập ở Mỹ. Trong lòng Lâm Tử Mạch nghĩ vậy, ngoài miệng lại nói: “Được ạ.” Sau đó tiến lên, nhận lấy điện thoại di động của Âu Dương Thành.

Thật sự là nhiều năm trước rồi, lúc này Lâm Tử Mạch mới chú ý, Âu Dương Thành vẫn dùng điện thoại NOKIA nhưng màn hình là đen trắng loại cũ nhất, không biết sản xuất từ năm nào, tuy nhiên khi đó khẳng

định là cô còn chưa có di động. Âu Dương Thành đứng một bên, Lâm Tử Mạch đặt điện thoại di động ở bên môi, bình tĩnh hào phóng nói: “Bác gái, cháu chào bác ạ, cháu là Trình Tử.”

“Xin chào!” Giọng nói của mẹ Âu Dương Thành thực thân thiết, rất ôn hòa. Lâm Tử Mạch làm bạn gái của Âu Dương Thành suốt 4 năm, mà vẫn chưa gặp mặt mẹ anh, cũng không có gọi điện thoại, thật ra đây chính là lần đầu tiên. Dù vậy cũng đang ở vào tình thế kỳ quái này, dùng thân phận của người khác. “A Thành nói cháu nghỉ học ở Hoa Kỳ, đặc biệt về đây chăm sóc nó?” Mẹ Âu Dương thân thiết hỏi. (Tiểu Dương: Là mẹ Âu Dương thôi, không phải mẹ Âu Dương Thành nhé!)

Lâm Tử Mạch đáp: “Đúng vậy, thưa bác, bác có thể yên tâm ạ, cháu sẽ chăm sóc anh ấy thật tốt, bác không cần lo lắng đâu.”

“Cô bé ngoan!” Mẹ Âu Dương nói, “Bác và bác trai còn chưa được gặp cháu, chờ có cơ hội, nhất định bác sẽ gặp cháu.”

“Bác gái không cần khách khí ạ.” Lâm Tử Mạch nhu thuận trả lời.

“Ừ, được, cứ như vậy đi. Bố của A Thành bác vẫn không yên tâm, A Thành thì vẫn cần chăm sóc.” Cuối cùng mẹ Âu Dương dặn dò.

“Cháu sẽ làm vậy ạ, bác cứ yên tâm đi... . Vâng, được ạ, hẹn gặp lại bác.” Ngắt điện thoại, Lâm Tử Mạch đưa điện thoại di động ra trả lại cho Âu Dương Thành, nghiêng đầu cười nói: “Viên mãn hoàn thành nhiệm vụ!”

Âu Dương Thành cũng không nâng tay nhận điện thoại. Nhìn thấy ánh mắt anh mờ mịt, Lâm Tử Mạch mới nhớ tới anh không nhìn được động tác của mình, cô liền kéo tay anh, đặt điện thoại vào lòng bàn tay anh. “Chờ một chút!” Đột nhiên cô nhớ tới một chuyện, lại cầm điện thoại lên, nhìn vào màn hình. Ngày 18 tháng 5 năm 2000, 18: 12! Thật sự xuyên qua thời không! Bây giờ là năm 2000! Lâm Tử Mạch lẳng lẳng đặt điện thoại di động vào tay Âu Dương Thành, không biết phải làm gì.

3. Chương 05-06

Chương 5: Gặp lại trong quá khứ (2)

“Cảm ơn cô.” Âu Dương Thành chân thành mở miệng: “Tôi nói rồi tôi muốn cảm tạ cô, cô có yêu cầu gì không, tôi sẽ tận lực đáp ứng.”

Ánh mắt Lâm Tử Mạch từ từ nhìn về phía Âu Dương Thành, lẩm bẩm nói: “h để em suy nghĩ đã.” Chính cô cũng không rõ mình đang nghĩ gì nữa.

“Được, tôi chờ cô.” Âu Dương Thành vô cùng thành khẩn đáp. Đương nhiên, anh cũng không có khả năng đáp ứng yêu cầu gì của cô, cô gái này mang đến cho anh cảm giác vui vẻ kì lạ, cô cũng đã giúp anh hai lần, anh cảm nhận được cô là người lương thiện và chân thành, anh tin cô sẽ không đưa ra yêu cầu vô lý nào.

Lâm Tử Mạch chăm chú nhìn Âu Dương Thành, ánh mắt lướt qua người anh, nhìn về phía mặt hồ nói: “Vậy trước tiên anh có thể im lặng ngồi cùng em được không?”

“Được.” Âu Dương Thành nói. h thực dễ dàng đồng ý với cô, cũng không để ý cô muốn làm gì.

Lâm Tử Mạch nhìn cái ghế dựa bên hồ, chần chờ một chút, lại nói với Âu Dương Thành: “Có ghế dựa bên hồ đó, em dẫn anh qua đó ngồi nhé.”

Âu Dương Thành gật đầu. Cô thuần thục vươn tay trái, cầm lấy tay phải của Âu Dương Thành, dẫn anh đi về phía cái ghế đó.

Khi cô nắm lấy tay mình, Âu Dương Thành thoáng nhúu mày, nhưng Lâm Tử Mạch không phát hiện ra, chỉ cúi đầu gọi Tiểu Cáp: “Tiểu Cáp, đi.”

Tiểu Cáp thực ng lời cũng đến đó đi cùng đường với cô, lại nhảy lên ghế dựa bọn họ ngồi. Không biết rốt cuộc là vì nguyên nhân gì, khiến cô trở về năm 2000, Lâm Tử Mạch cố gắng nhớ lại cảnh tượng trước khi mình đến đây. Nghĩ đến cái mặt đá trên vòng cổ của Tiểu Cáp phát ra ánh sáng, cô giống như bắt được cái gì. Ôm Tiểu Cáp lên đùi, Lâm Tử Mạch cầm mảnh đá màu trắng có hình bát giác lên, cũng không có gì kỳ quái, nhìn qua thấy nó vẫn bình thường. Có lẽ là vì động tác cô giúp Tiểu Cáp đeo vòng cổ? Lâm Tử Mạch vội vàng tháo vòng cổ của Tiểu Cáp ra, sau đó lại giúp nó đeo vào. Đợi một lát. Không có luồng sáng nào xuất hiện, Tiểu Cáp cũng vẫn chỉ nhỏ như vậy. Lại thử một lần, hai lần, rất nhiều lần nữa. Nhưng vẫn vậy, không có chuyện gì xảy ra. Cảnh liêu vô tội ru bên hồ nhẹ nhàng lay động, Lâm Tử Mạch thở phào một cái. Chẳng lẽ, cô thật sự phải ở lại năm 2000 sao?

Nghiêng người nhìn Âu Dương Thành đang ngồi bên cạnh, anh lẳng lặng ngồi, thân mình hơi nghiêng về phía trước, hai chân tách ra, hai tay tùy ý giao nhau, khoát lên đầu gối, ngửa đầu lên, hai mắt giống như đang nhìn mặt hồ, lại giống như chỉ là nhìn không khí. h suy nghĩ cái gì vậy?

Lâm Tử Mạch cảm thấy rất đau lòng, cô chưa bao giờ biết, một người thành công, một người vĩ đại Âu Dương Thành cũng từng phải chịu suy sụp như thế này, tuy rằng biết tương lai anh sẽ trở thành một người khỏe mạnh, nhưng khi nhìn thấy anh kiên cường khi đôi mắt không thể nhìn thấy ánh sáng, cô vẫn không chịu được mà đau lòng.

Vậy mà vừa rồi cô còn muốn vứt bỏ anh để trở về, cho dù lúc này anh không biết cô, nhưng cô làm sao có thể bỏ mặc anh được chứ? Cô hẳn là cần ở lại chăm sóc anh! Lâm Tử Mạch cứ nhìn nửa khuôn mặt cô đơn của Âu Dương Thành như vậy, âm thầm nói với anh từ trong lòng: “Mấy ngày này, em nhất định phải chăm sóc anh chu đáo! Có lẽ trở về, chính là lúc em nên rời đi, nhưng em may mắn có được cơ hội này.” “Cơ hội mới, một lần nữa bắt đầu, em nhất định sẽ làm những gì tốt nhất, lưu lại kỷ niệm tốt đẹp cuối cùng!”

Âu Dương Thành có lẽ cảm giác được Lâm Tử Mạch đang nhìn mình chăm chú, anh nhẹ nhàng ngửa ra sau dựa vào lưng ghế, khép hờ ánh mắt lại, nói: “Nói ra yêu cầu của cô đi.”

Lâm Tử Mạch nghĩ nghĩ, nói: “Em có một vấn đề.”

Âu Dương Thành nhắm mắt lại, nói: “Tôi cũng chưa từng nói có thể trả lời vấn đề của cô.” Dừng một chút, lại mở to mắt ra: “Cô nói đi.”

Khóe miệng Lâm Tử Mạch khẽ cong lên, cho cô nói như vậy là đủ rồi: “Ánh mắt của anh còn có thể phục hồi, phải không?” Thân mình Âu Dương Thành cứng cứng một chút, không trả lời. Lâm Tử Mạch cũng không để ý, dùng giọng điệu kiên định tiếp tục nói: “Nói cho anh biết nhé, ánh mắt của anh nhất định sẽ tốt hơn, hơn nữa rất nhanh thôi, đầu tháng bảy khẳng định là đã tốt lắm rồi, anh nhất định phải tin tưởng em!”

Dường như Âu Dương Thành có chút hứng thú, mặt hơi nghiêng đi vài phần, trong giọng nói vẫn không chút để ý hỏi: “Ồ, tại sao cô biết, cô là bác sĩ sao?”

Lâm Tử Mạch cười thực vui vẻ, nhưng khi nói chuyện lại ra vẻ thần bí: “Em là thần tiên tỷ tỷ, đương nhiên cái gì cũng biết rồi!”

Sắc mặt Âu Dương Thành đen đi một chút, không hề lên tiếng nữa. Lâm Tử Mạch âm thầm cười trộm vài cái rồi mới nghiêm túc nói: “Vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi.” Âu Dương Thành không quan tâm đến cô, cô cũng không quản, nhúu nhúu mày, nói tiếp: “Em muốn nói ra yêu cầu của mình, anh cũng đừng giả bộ không ng được không.” Âu Dương Thành cũng nhúu mày, thân mình nghiêng về phía cô, kỳ thật thói quen nhúu mày của Lâm Tử Mạch chính là bị ảnh hưởng bởi Âu Dương Thành.

Lâm Tử Mạch mỉm cười mở miệng: “Yêu cầu của em là em muốn làm hộ lý cá nhân của anh, ở tại nhà anh, cho đến khi —— đến khi ánh mắt của anh tốt lên.” (Hộ lý cũng có thể hiểu là y tá, người chăm sóc)

Âu Dương Thành ng vậy, lặng im một lát, sau đó tay phải nắm lấy thành ghế dựa, hơi no mắt lại, thần nhiên, chậm rãi phun ra vài từ: “Nói lý do.”

Tuy rằng biết anh không nhìn thấy, nhưng lúc này anh đang no mắt lại rất giống như đang nhìn cô, rất giống như khi mắt anh còn bình thường, Lâm Tử Mạch bỗng chốc sinh ra hoảng hốt. Nhưng cô rất nhanh thu hồi cảm xúc, còn cẩn thận đáp lời: “Lý do thì có rất nhiều. Thứ nhất, em thất nghiệp, bây giờ em có một hy vọng mãnh liệt là mình có được công việc cam đoan ăn no mặc ấm. Làm nhân viên hộ lý của anh, ít nhất không lo ăn ở. Thứ hai, em cảm thấy anh cần một nhân viên hộ lý. Bởi vì bây giờ anh không tiện làm nhiều việc, đến đầu tháng bảy mới hồi phục, tuyệt đối không thể thiếu nhân viên hộ lý được. Nói cho anh biết này, em có thể chăm sóc người khác rất tốt đó nhé, làm bạn trai của em không biết có bao nhiêu... Ồ, xin lỗi, em lỡ lời.” Lâm Tử Mạch ngừng nói, ngây ngô cười rụt lại hai ngón tay đang dựng đứng lên. Cô đột nhiên nhớ ra Âu Dương Thành trước mặt mình là của bảy năm trước, mà không phải bảy năm sau, trước đó cô luôn nhắc nhở anh mình từng có bao nhiêu bạn trai hạnh phúc thế nào. Cô luôn ở trong hoảng hốt mà quên đi chuyện này.

Âu Dương Thành thấy cô dừng lại, đáp lại không chút lưu tình nào: “Nói không ít, nhưng lý do không chấp nhận được.”

Lâm Tử Mạch hiểu tính cách của Âu Dương Thành, biết được vào lúc này, bình thường anh sẽ không cho phép người lạ đến gần. Cô cũng tình tường biết được mình chỉ người xa lạ với anh, hơn nữa biết rõ mình mà tiếp cận anh, khẳng định sẽ bị anh từ chối.

Nhưng cô vẫn quyết tâm ở lại bên cạnh anh, ít nhất cũng muốn ở lại cho đến anh đôi mắt anh chữa khỏi. Dù sao, đây là lúc mà anh cần người khác chăm sóc nhất. Về chuyện xuyên qua thời không, cô tạm thời không để ý tới nữa. Âu Dương Thành lãnh đạm cũng không thể làm hao hụt chí khí của Lâm Tử Mạch, cô vẫn tự tin mười phần như trước, bởi vì cô còn có đòn sát thủ.

“Đừng nóng vội mà.” Cô nghiêm trang nói: “Đúng rồi, vừa rồi là mẹ anh gọi cho anh đúng không. h nói xem, nếu mẹ anh lại gọi điện đến muốn Trình Tử báo cáo tình trạng của anh thì làm sao bây giờ? Ng anh và mẹ mình nói chuyện thì khẳng định bên cạnh anh không có nhân viên hộ lý, cái chị Trình Tử kia có lẽ cũng không trở về. Anh chọn người mới gặp là em đây có thể đóng giả làm Trình Tử, nguyên nhân căn bản chính là trừ bỏ em, trong một thời gian ngắn khẳng định là anh không tìm được người nào thích hợp như em đâu.” Lâm Tử Mạch dừng một chút, nhìn thoáng qua Âu Dương Thành đang lắng ng mình, tiếp tục nói: “Vì vậy em cho rằng, mình cần phải giúp hoàng tử ếch, em chính là người được ông trời gửi xuống, là công chúa giáng trần để cứu giúp anh đó!”

Lời nói của cô là đùa đùa nhưng giọng điệu lại thật sự nghiêm túc, giống như những điều này chính là sự thật. Âu Dương Thành không nhịn được khẽ cong khóe miệng. Lâm Tử Mạch nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Âu Dương Thành, thấy anh bật cười, không khỏi thất thần. Bảy năm trước, Âu Dương Thành quả nhiên còn chưa đánh mất nụ cười của mình. Có vẻ như Âu Dương Thành đã sớm nghĩ đến Lâm Tử Mạch sẽ tìm lý do này, hoặc là cũng đã sớm lo lắng đến vấn đề này, cho nên vẫn chưa suy tư, liền gật đầu. Nhưng anh cũng có điều kiện: “Cô có thể ở nhà tôi, nhưng cô chỉ cần phụ trách nhận điện thoại của mẹ tôi, quét tước vệ sinh và chuẩn bị ba bữa, tôi sẽ trả lương cho cô. Những việc khác cô không cần quan tâm. Hơn nữa, cô chỉ có thể ở lại nửa tháng, nửa tháng sau, tôi sẽ nói với mẹ là Trình Tử đã trở về Mỹ, đến lúc đó cô phải rời đi.”

Lâm Tử Mạch không chút suy nghĩ, lập tức đáp ứng. Trước tiên cứ ở lại đã, chuyện khác thì từ từ tính tiếp, lại nói, cô chỉ muốn chăm sóc anh thôi, những chuyện bí mật vẫn có thể làm được. Tiểu Cáp ở bên cạnh kêu một tiếng, giống như muốn nhắc nhở Lâm Tử Mạch không được quên nó. Lâm Tử Mạch nhìn nhìn Tiểu Cáp, kỳ quái, vì sao năm 2000 Âu Dương Thành cũng không nuôi Tiểu Cáp. Ôm lấy Tiểu Cáp, cô nhẹ nhàng nói với Âu Dương Thành: “Còn có chú chó nhỏ Tiểu Cáp của em nữa, có thể cùng sống ở đó không?”

Âu Dương Thành vẫn thực thích Tiểu Cáp, có lẽ không ghét chó đâu. Nhưng lúc này lại nhìn thấy anh không có nửa điểm thích thú gì với Tiểu Cáp, lạnh lùng nói: “Chính cô xử lý, cam đoan nó chú ý vệ sinh.”

Lâm Tử Mạch gật gật đầu nói: “Em cam đoan, Tiểu Cáp sẽ thực chú ý vệ sinh.” Âu Dương Thành không nói nữa, đứng dậy hướng về Minh Thành Cảnh Uyển mà đi, Lâm Tử Mạch ôm lấy Tiểu Cáp, vội vàng đuổi to.

Âu Dương Thành đi rất chậm, anh chỉ dựa vào trí nhớ để đi trên đoạn đường này, anh chính là muốn chứng minh, cho dù không nhìn thấy gì, anh cũng không phải là một người vô dụng. h hoàn toàn có thể tự đi bộ

được, hơn nữa có thể thích ứng với thế giới đen tối này.

Cho tới bây giờ anh cũng không phải là một người yếu đuối, đối mặt với đôi mắt mù này, anh càng không phải. h là một người, giống như có thể chiến thắng bóng tối.

Lâm Tử Mạch có thể cảm thụ được sự quật cường của Âu Dương Thành, vài lần trên đường anh vấp phải hòn đá nhỏ, cô đều muốn đi lên nắm lấy tay anh, nhưng cô vẫn cố gắng nhìn xuống. h cho rằng mình có thể, cho nên cô cũng tin tưởng anh có thể làm được. Cô chỉ chậm rãi đi phía sau anh, không nói gì, cùng với anh, dùng nửa giờ, đi hết đoạn đường cần mười phút đi bộ.

Biệt thự đã ở trước mắt, anh thành công. Cô đứng sau anh nở nụ cười. Đến cửa, Lâm Tử Mạch nói: “Em sẽ mở cửa.”

Âu Dương Thành không phản đối, Lâm Tử Mạch liền tiến lên nhận lấy chìa khóa trong tay anh. Vừa đẩy cửa phòng ra, đã thấy một người bước ra từ trong bếp, tháo tạp dề trên người xuống, cười khanh khách nói với bọn họ: “Đã về rồi à, nhanh vậy sao?” Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành đều ngốc ngậy ngẩn cả người.

Chương 6: Gặp lại trong quá khứ (3)

Lâm Tử Mạch từng nhìn thấy bức ảnh gia đình của Âu Dương Thành, nên chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đây là mẹ của Âu Dương Thành. Ông ngoại của Âu Dương Thành từng là tướng quân giỏi, bà ngoại lại là tiểu thư khuê các của dòng họ danh giá, trên người mẹ Âu Dương Thành có khí chất giỏi giang tướng môn hổ nữ, lại có đủ u nhã phong độ của người trí thức, hai loại khí chất này hoàn mỹ dung hợp trên người bà, bà đã gần năm mươi tuổi rồi nhưng thoát nhìn thì thấy còn chưa đến bốn mươi tuổi. Mà lúc này, so với ảnh chụp vài năm sau, lại càng trẻ hơn. Âu Dương Thành ngẩng người một lát, nói: “Mẹ, sao mẹ lại tới đây, không phải con đã nói là có Trình Tử chăm sóc con rồi, mẹ cứ ở lại Bắc Kinh chăm sóc bố con sao?”

Mẹ Âu Dương giận Âu Dương Thành liếc anh một cái, đi tới giữ chặt tay anh, trong mắt đã có chút ướt át, nhưng vẫn dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói: “Đứa nhỏ này, xảy ra chuyện lớn như vậy rồi, làm sao mẹ có thể yên tâm chứ.”

Âu Dương Thành thuận to mẹ mình lôi kéo ngồi xuống ghế sofa, mẹ Âu Dương cẩn thận kiểm tra anh từ trên xuống dưới, ôn nhu nói chuyện: “Tim của bố con không tốt, mẹ không dám nói cho ông ấy, mẹ chỉ nói là nhớ con nên muốn về đây thăm con. Con nói đi, con như thế này mẹ sao có thể yên tâm được chứ. Đến đây rồi mẹ mới biết, trong nhà không có một người hộ lý nào, cũng chỉ có cô Vương vừa rồi chạy tới giúp con chuẩn bị bữa tối. Cái gì cô ấy cũng nói ẹ biết rồi, mẹ gọi điện thoại cho con mà con lại lừa mẹ!”

Lâm Tử Mạch buông Tiểu Cáp ra, nhẹ nhàng đi đến đó, đứng ở một bên.”Mẹ!” Âu Dương Thành nói chuyện với mẹ không giống như nói với Lâm Tử Mạch, anh vỗ nhẹ lên vai mẹ mình, dùng giọng điệu nhu hòa nói: “Mẹ vẫn nên trở về sớm để chăm sóc bố con đi ạ, con đã có Trình Tử rồi.”

“Trình Tử?” Bây giờ mẹ Âu Dương mới nhớ tới Trình Tử, bà nhìn về phía Lâm Tử Mạch đang đứng bên cạnh.

Lại đứng lên kéo Lâm Tử Mạch ngồi xuống, mẹ Âu Dương đánh giá Lâm Tử Mạch, ánh mắt đối diện với cô nói: “Cháu chính là A Tử à!”

“Là cháu ạ, cháu chào bác gái.” Lâm Tử Mạch cười yếu ớt, tự nhiên hào phóng trả lời.

“Ừ, tốt.” Mẹ Âu Dương là một người tao nhã, khi nói chuyện hơi hơi nghiêng đầu, mỉm cười hòa khí, ngay cả cách búi tóc cũng thanh lịch gọn gàng: “Thì ra cháu thật sự đã trở lại, vừa rồi cô Vương còn nói A Thành chỉ ở nhà một mình thôi!”

Lâm Tử Mạch lặng lẽ nhìn Âu Dương Thành, thấy anh không có ý muốn trả lời, liền tự đáp lại to ý mình: “Cháu cũng vừa về bác ạ, anh ấy cố ý đi đón cháu đó.”

“Ồ, vừa mới sao?” Mẹ Âu Dương nghi ngờ nhìn sang Âu Dương Thành, đã thấy anh vừa mới cau mày, tươi cười trên mặt liền phai nhạt vài phần. Lâm Tử Mạch vô cùng buồn bực, tới mức gần như không thể nhìn được muốn mở miệng hỏi xem người này vì sao lại không hợp to chứ. Mẹ Âu Dương đảo mắt nhìn Tiểu Cáp bên cạnh, cuối cùng rốt cục nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Mạch, giọng điệu bình thản nhưng lại mang to cả

uy nghiêm đặt câu hỏi: “Vậy sao cháu không mang chút hành lý nào, còn dẫn theo một con chó nhỏ?” Mẹ Âu Dương quả nhiên không phải là người dễ đánh lừa, trong sự ôn hòa khách khí của bà còn mang to cả sự bất hòa nữa.

Lâm Tử Mạch ổn định tâm thần, tiếp tục nói dối: “Bác ạ, là thế này: cháu sốt ruột trở về chăm sóc anh Âu Dương, nhưng trước đó trường cháu còn có chút việc, cháu nghĩ dù sao trong nước cái gì cũng có, nên không muốn tốn thời gian sắp xếp hành lý mà tay không trở về. Về chuyện chú chó nhỏ Tiểu Cáp này, là khi chúng cháu tản bộ bên hồ Huyền Vũ đã nhặt được, thấy nó không có chủ nhân, rất đáng thương, nên liền mang nó về ạ.”

Mẹ Âu Dương nhìn nhìn Âu Dương Thành, thấy anh không chịu nói gì, cũng không có biểu hiện gì, nên cũng không muốn to đũa vãn đề này nữa. Chỉ thở dài nói: “Tai nạn xe cộ lần này của A Thành thật sự đã làm bác quá bất ngờ, điều càng làm bác khổ sở hơn là tai nạn đó đã để lại di chứng về mắt, bác vẫn thực lo lắng. Không nghĩ tới, cháu thật sự có thể xin phép về nước chăm sóc nó, thật sự là vất vả cho cháu rồi.”

“Bác không cần khách khí đâu ạ.” Lâm Tử Mạch hơi cúi đầu, nụ cười dịu dàng, bàn tay nhỏ bé trắng nõn cầm lấy ấm trà mang phong cách cổ xưa trên bàn, rót một chén trà nóng, đưa tới tay mẹ Âu Dương, thanh thanh nói: “Bác yên tâm đi, cháu sẽ chăm sóc thật tốt cho anh Âu Dương, nhất định anh ấy sẽ khỏe lại. Bác nên làm to lời anh ấy, trở về sớm một chút để chăm sóc bác trai đi, đừng để bác ấy phải lo lắng bác ạ.”

Mẹ Âu Dương vẫn chưa nghe lời khuyên bảo của hai người mà buông tha, vẫn đang kiên trì to ý mình, lắc đầu nói: “Không được, bác nhất định phải ở lại nhà một thời gian, đợi đến khi A Thành khỏi hẳn, bác mới có thể rời đi.”

“Mẹ!” Âu Dương Thành có vẻ như còn muốn nói cái gì, lại bị mẹ Âu Dương ngắt lời, bà quay đầu nghiêm khắc nhìn anh nói: “Mấy ngày này mẹ muốn giám sát con, chuyện công tác của con tạm thời giao cho bố con xử lý đi, con chỉ cần dưỡng bệnh nhờ vào sự chăm sóc của A Tử thôi, những chuyện khác đều không cần quan tâm.” “Đừng cho là mẹ không biết, mấy ngày con nằm viện mà cũng không chịu dừng công việc lại, nếu không phải vì con làm việc quá vất vả thì sao có thể xảy ra tai nạn được, còn có thể bởi vì có máu tụ áp bách hệ thần kinh, ngay cả ánh mắt cũng... Bao giờ con mới có thể khiến mẹ yên tâm được đây!”

Mẹ Âu Dương tận tình khuyên bảo, cũng là xuất phát từ lòng thương yêu con. Nhưng nhìn đến ánh mắt của con mình, giọng nói nghiêm khắc cũng dần dần trở nên mềm nhẹ: “Mẹ biết con làm việc vất vả là muốn chứng minh cho bố mẹ và người trong công ty thấy được, mẹ tin con có năng lực, nhưng con cũng cần lo lắng cho sức khỏe của mình!”

Âu Dương Thành không đành lòng làm ẹ thương tâm, thần sắc càng trở nên nhu hòa hơn, đáp ứng nói: “Vâng, mẹ yên tâm, mấy ngày này con sẽ không đến công ty, mẹ để bố tiếp quản công việc của con đi, con an tâm dưỡng bệnh là được chứ ạ?”

Mẹ Âu Dương rốt cục lộ ra nụ cười thư thái, gật gật đầu nói: “Như vậy mới đúng. Các con cứ trò chuyện đi, mẹ tiếp tục chuẩn bị bữa tối đây.”

Dứt lời bà đứng dậy đi về hướng phòng bếp. Lâm Tử Mạch cũng đứng lên, nhìn nhìn Âu Dương Thành, nói: “Em cũng đi giúp một tay.”

Âu Dương Thành gật nhẹ đầu hai cái. Lâm Tử Mạch cũng hiểu ra ý tứ của anh, muốn cô không để lộ bí mật. Cô là bạn gái bảy năm sau của anh, bây giờ lại giả làm bạn gái bảy năm trước của anh, hẳn là một chuyện lớn rồi. Cô nhẹ giọng nói câu “Yên tâm”, sau đó liền xoay người hướng phòng bếp mà đi.

Nội thất trong nhà bếp vẫn được sắp xếp giống vài năm sau đó, chỉ có điều nó mới hơn. Mẹ Âu Dương đang xào rau, Lâm Tử Mạch đến giúp. Thịt trong nồi dầu nóng đang cuộn lại, phát ra tiếng “tách tách”, mẹ Âu Dương vừa đảo thịt vừa nói: “Lấy cà tím cho bác đi.” Lâm Tử Mạch lấy đĩa cà tím đã thái cẩn thận trên bàn đưa ẹ Âu Dương. Bà nâng tay nhận lấy, trong quá trình chờ thịt chín, cùng nói chuyện phiếm với Lâm Tử Mạch: “Hôm nay cô Vương còn nói, đầu năm nay A Thành đã sửa lại phòng bếp này, quả nhiên rất được nhỉ!”

Lâm Tử Mạch gật đầu: “Đúng ạ, anh ấy luôn có cái nhìn tốt.” Khi thịt đã chín, mẹ Âu Dương đổ cà tím vào nồi, tiếng dầu nóng dần dần nhỏ đi, trong lúc đảo thức ăn, mẹ Âu Dương tiếp tục nói: “Cô Vương là

người bác tìm để giúp dọn dẹp ngôi nhà này khi hai bác rời khỏi Nam Kinh, nhà cô ấy cũng ở gần đây thôi. Sau đó A Thành đã trở lại, cô ấy cũng phụ giúp ít việc hàng ngày của A Thành, cũng được hai năm rồi đấy. Bác đã trở về nên cô ấy mới có thể nghỉ ngơi vài ngày.”

Lâm Tử Mạch nhẹ giọng đáp: “Vâng, anh ấy cũng từng nói về cô Vương với cháu, anh ấy nói cô Vương làm món cá hấp rất thơm ngon.”

Cà tím chín, mẹ Âu Dương lại bắt đầu chuẩn bị gia vị ón canh gà, Lâm Tử Mạch ở bên cạnh giúp bà. Mẹ Âu Dương chỉ bảo Lâm Tử Mạch: “A Tử, cháu đi lấy thịt để hầm trong tủ lạnh ra, ở ngăn tủ bên cạnh ấy.”

Lâm Tử Mạch liền đi lấy thịt trong tủ lạnh ra, rửa nó ở bồn rửa. Mẹ Âu Dương lại nói: “Quả thật cô Vương hấp cá rất ngon, bác học hỏi nhiều năm như vậy mà vẫn chưa làm được như vậy đâu. Đúng rồi, A Thành chưa bao giờ kể với bác cuộc sống ở nước ngoài của nó, ở nước ngoài hai đứa thường ăn gì vậy?”

“Chúng cháu...” Lâm Tử Mạch đột nhiên không biết nói như thế nào, đành phải kiên trì nói: “h Âu Dương không thích ăn cơm Tây, chỉ thích đồ ăn Trung Quốc, chúng cháu, bình thường chỉ cần có thời gian, thì chính cháu sẽ nấu cho anh ấy ăn ạ.”

Đây đúng là thói quen của Âu Dương Thành, mấy năm ở bên Âu Dương Thành, cô dần dần hiểu được sở thích của anh, và vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

“Ồ, cháu cũng biết nấu ăn sao?” Mẹ Âu Dương có vẻ thực ngạc nhiên, quay đầu lại liếc nhìn Lâm Tử Mạch một cái, lộ ra một nụ cười hòa ái rồi quay người lại, nói: “Bây giờ những cô gái có thể nấu ăn không nhiều lắm, có điều bác vẫn hy vọng A Thành có được một người bạn gái có thể chăm sóc nó, như cháu là tốt rồi. Khó trách A Thành không để bác gặp cháu, chỉ sợ bác gây áp lực cho cháu, khi đó bác nói muốn đến trường học thăm nó, nó còn không chịu, nói là đang ở cùng cháu nên không tiện.”

Bàn tay đang rửa thịt của Lâm Tử Mạch đột nhiên run rẩy, nhưng rất nhanh đã trấn định nói: “Nhất định là anh ấy muốn bác ở cùng bác trai rồi, thật ra không có cái gì không tiện đâu ạ.”

Mẹ Âu Dương ng vậy, quay đầu cười cười với Lâm Tử Mạch: “Ha ha, cháu không cần ngại ngần, chuyện của người trẻ tuổi các cháu bác đều biết cả, bác có thể hiểu được.” Tuy rằng nụ cười trên mặt mẹ Âu Dương ngày càng chân thật và ấm áp hơn, nhưng Lâm Tử Mạch lại có cảm giác ngày càng lạnh lẽo. Rõ ràng đã là mùa hè, nhưng cô động tay vào nước lại thấy lạnh như băng giống những ngày đông giá rét, Lâm Tử Mạch máy móc hướng về phía miếng thịt kia, đột nhiên cảm thấy đóng giả làm Trình Tử chính là một chuyện thống khổ nhất.

“A Tử, cháu thái hành ra đi.” Mẹ Âu Dương đặt đĩa thịt xào cà tím lên bàn, đồng thời dặn Lâm Tử Mạch.

Lâm Tử Mạch cầm lấy vài củ hành. Đặt lên thớt, cắt hết gốc rễ đi, cắt thành vài đoạn, hành cắt đủ dài vừa ăn, sau đó bỏ vào đĩa gia vị thịt hầm của mẹ Âu Dương.

Mẹ Âu Dương nhận lấy, nhìn thoáng qua, tán thưởng cười cười: “Trước đây A Thành thực phiền phức, nó không thích ăn hành, gừng, tỏi, khi ăn cơm không bao giờ đựng vào những thứ này. Bố nó nói bao nhiêu lần rồi mà không sửa, nhưng nấu ăn mà không có những thứ này thì sẽ không còn hương vị nữa, cho nên lần nào bác cũng cắt chúng thật to để nó tránh ăn nhầm.”

Lâm Tử Mạch khẽ cười nói: “Cháu cũng mất một thời gian mới biết được đó ạ.”

Hai người tiếp tục thu xếp, Lâm Tử Mạch cũng phụ một tay, làm món giá đỗ xào. Mẹ Lâm Tử Mạch từng nói với cô, xào giá đỗ thật ra cũng có điều giống với thực tế, phải biết rằng mình cần thời gian bao lâu, phải biết quyết đoán phán đoán thời cơ nào là tốt nhất. Mẹ xào giá đỗ không ngon bằng bố, là bởi vì mẹ luôn lo lắng thời gian chưa đủ, giá đỗ chưa chín, nhưng cuối cùng lại xào quá chín. Ban đầu, Lâm Tử Mạch cũng giống mẹ, luôn lo được lo mất, do dự, thiếu quyết đoán, không phải không quen xào giá đỗ, mà là sợ nó quá chín. Có điều trải qua nhiều năm, Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng có thể giống bố mình, đã biết được mình muốn cái gì. Bỏ thêm gừng vào, Lâm Tử Mạch lại rắc hạt tiêu lên đó.

“A Thành không ăn hạt tiêu!” Mẹ Âu Dương vội vàng la lên.

Lâm Tử Mạch kinh ngạc một chút, bật cười thốt lên: “Nhưng trước kia cháu đã làm những món có hạt tiêu và anh ấy rất thích ăn ạ...”

“Mẹ, bây giờ con ăn được hạt tiêu.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói thản nhiên. Lâm Tử Mạch quay đầu nhìn, Âu Dương Thành miễn cưỡng dựa lưng ở cửa phòng bếp, nói chuyện mà không có chút để ý nào. Anh đã thay quần áo, mặc một chiếc áo T-shirt trắng ở nhà, quần màu đen, mái tóc cứng dựng lên, mặc dù có chút rối loạn, nhưng lại mang to một khí chất đặc biệt mê người.

4. Chương 07-08

Chương 7: Gặp lại trong quá khứ (4)

Lúc ăn tối, Âu Dương Thành quả thực không ghét bỏ món giá đỗ hơi cay đó, thật ra cũng chỉ thêm chút vị cay thôi mà, vẫn giữ lại được hương vị.

Không biết Âu Dương Thành đã phải vượt qua thế giới trong bóng tối bao lâu rồi, gần như anh đã quen với cuộc sống trong bóng tối đó. Ăn cơm, gấp rau, động tác của anh mặc dù hơi chậm một chút, nhưng vẫn có thể tự mình làm. Lâm Tử Mạch yên lặng nhặt hành, gừng, tỏi ra, đặt ở một bên, để tránh anh gấp nhầm, Mẹ Âu Dương nhìn về phía cô gật đầu cười tán thưởng. Ăn xong, Lâm Tử Mạch chủ động dọn đồ ăn, mẹ Âu Dương muốn ngăn cô, Âu Dương Thành lại nói: “Để cô ấy làm cũng được mẹ ạ.” Mẹ Âu Dương cũng không ngăn cản nữa.

Mặc dù nhà Âu Dương có bảo mẫu, nhưng mẹ Âu Dương vẫn muốn đích thân chăm sóc người nhà, ăn, mặc, ở, đi lại đều là tự tay bà để ý. Sau đó chỉ vì bà không thể chăm sóc cả cho chồng và cho con, nên mới tìm cô Vương chăm sóc Âu Dương Thành. Những chuyện đó Âu Dương Thành đã từng nói với cô rồi, cô cũng từng vui đùa hỏi Âu Dương Thành, người hiền lành như cô, có phù hợp với tiêu chuẩn tuyển con dâu của mẹ anh không. Khi đó Âu Dương Thành trầm mặc thật lâu, nhưng cuối cùng vẫn không trả lời cô.

Dọn xong tất cả mọi thứ, lại cho Tiểu Cáp ăn, Lâm Tử Mạch mới đi ra từ phòng bếp, lúc này Âu Dương Thành và mẹ mình đang xem TV. Mẹ Âu Dương thực nhiệt tình kéo Lâm Tử Mạch ngồi xuống bên cạnh mình, ba người vừa trò chuyện vừa xem TV. Mẹ Âu Dương hỏi rất nhiều chuyện về khoảng thời gian Trình Tử và Âu Dương Thành còn học ở Mỹ, Âu Dương Thành lại không chịu trả lời, đều là Lâm Tử Mạch thực vất vả mới đáp lại được, sau đó Âu Dương Thành mới khéo léo chuyển chủ đề. Lâm Tử Mạch vẫn biết ở trước mặt mẹ của bạn trai mà cô lại thân thiết với con trai bà thì không khôn ngoan, nhưng hai người không đủ thân thiết thì bà cũng thấy lo lắng. Có lẽ Âu Dương Thành rất nghi ngờ cô, không chịu quan tâm đến cô, cô lại không thể luôn chủ động được, để tránh mẹ Âu Dương lại càng hoài nghi hơn. Mười giờ, mẹ Âu Dương đứng dậy rời đi, Lâm Tử Mạch liền chuyển kênh truyền hình trung ương. Nhiều năm như vậy mà Âu Dương Thành vẫn có thói quen xem tin tức, năm 2000 chắc là anh vẫn có thói quen này. Tin tức buổi tối năm 2000, đối với Lâm Tử Mạch mà nói, ngoài chuyện nhìn Chủ Bá Hải Hà ngồi ngay ngắn lộ vẻ mỉm cười khéo léo ra, thì tất cả những cái khác đều thực xa lạ.”Hôm nay Ủy ban Olympic cử hành hội nghị mở rộng lần thứ tư, nghe báo cáo về công tác chuẩn bị trước đó. Thủ tướng Chu Dung Cơ đại biểu cho đảng trung ương, phát biểu về Olympic Bắc Kinh năm 2008, bày tỏ tiếng lòng của người dân Bắc Kinh và của nhân dân trên khắp cả nước...” Năm 2000, quốc gia đã giành được quyền đăng cai Thế vận hội, Thần Châu I cũng vừa mới được bay vào không gian. Vào năm 2007, Thế vận hội Olympic Bắc Kinh còn không đến 400 ngày nữa, kế hoạch cho đêm Trung thu cũng đã chuẩn bị kỹ càng.

“Hơn mười giờ rồi, các con đi ngủ sớm một chút đi.” Giọng của mẹ Âu Dương truyền đến từ phía sau.

Âu Dương Thành vẫn không nhúc nhích, Lâm Tử Mạch buông điều khiển từ xa xuống, đứng lên quay người lại. Trên tay mẹ Âu Dương là một bộ quần áo, đang đi xuống từ tầng hai, vừa đi vừa nói: “A Tử à, đây là bộ áo ngủ trước đây A Thành mua cho bác, bác chưa mặc lần nào, cháu lại không mang theo cái gì, đêm nay cứ mặc tạm cái này đi nhé.”

Lâm Tử Mạch đi tới đó, nhận lấy áo ngủ trong tay bà, nói: “Cám ơn bác ạ.”

Chiếc váy ngủ màu vàng chất liệu tơ tằm Flossy mới tinh, vẫn còn mắc. Đai đeo tinh tế, thiết kế đơn giản gọn gàng, nếu mặc vào nhất định sẽ rất đẹp. Lâm Tử Mạch vừa thấy mừng lại vừa thấy hơi lo, không nghĩ tới mẹ Âu Dương còn đưa áo ngủ cho cô, có lẽ là cô lộ ra một chút tay nghề nấu nướng của mình, nên quả thực đã có được một chút tổ chất của con dâu hiền trong lòng các bà mẹ. Mẹ Âu Dương nói: “Cháu mặc tạm cái này trước đã nhé, ngày mai chúng ta ra ngoài cháu lại mua những thứ khác sau, hôm nay cũng muộn rồi.”

Lâm Tử Mạch còn chưa kịp trả lời, Âu Dương Thành đã mở miệng cắt ngang, nói: “Mẹ đưa Trình Tử vào phòng đi ạ, con còn muốn nghe tin tức một lúc nữa.”

“Vậy A Tử đi tắm rửa đi, phòng ngủ của A Thành ở đằng kia.” Tay phải của bà chỉ vào một cánh cửa bên phải cầu thang, tươi cười ôn hòa nói, “Mắt của A Thành như thế, ban đêm cháu chú ý đến nó một chút nhé.”

Cả Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành đều kinh sợ. “Mẹ, mẹ có ý gì thế ạ?” Tay phải của Âu Dương Thành khoát lên lưng sô pha, hơi quay đầu lại, giọng nói trầm thấp.

“Cháu ngủ ở phòng khách cũng được bác ạ.” Lâm Tử Mạch cũng vội nói.

Ngược lại, mẹ Âu Dương lại cười cười thật tự nhiên, thậm chí còn cho Lâm Tử Mạch một ánh mắt cổ vũ, dịu dàng nói: “Cô Vương không biết cháu đã trở lại, nên chỉ dọn một gian phòng thôi. Mà nếu cháu và A Thành ngủ cùng một chỗ thì buổi tối cũng tiện chăm sóc nó, mắt nó không nhìn thấy, ban đêm mà cần cái gì thì cũng không tiện. Bác cũng không phải là người bảo thủ, đã lâu rồi hai đứa không gặp nhau, khẳng định là có rất nhiều chuyện muốn nói. A Thành, con thấy thế nào?”

Lâm Tử Mạch không biết phải đáp lại thế nào. Đảo mắt nhìn Âu Dương Thành, anh tựa vào sô pha, đứng ở chỗ cô chỉ có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt anh.

Yên lặng nửa ngày, Âu Dương Thành rốt cục mở miệng, lại chỉ nói là: “Mẹ, bây giờ, ban ngày hay đêm tối đối với con thì có khác gì nhau đâu, con không cần ai chăm sóc đặc biệt đâu ạ.” Giọng điệu của anh thực bình thản, cũng không phải cố ý, nhưng nghe xong giọng nói đó lại khiến người ta có cảm giác khó chịu.

Mẹ Âu Dương cảm thấy đây là cam chịu sau khi bị mù của con, thậm chí ngay cả mẹ và bạn gái mình cũng từ chối, trong lòng lại không khỏi đau thương, nhưng vẫn đè nén cảm xúc dùng sự dịu dàng của mình để khuyên nhủ: “Nhưng mẹ lo lắng cho con!”

Âu Dương Thành trầm mặc, anh không muốn mẹ phải đau buồn khổ sở, nhưng cũng không thể cứ đồng ý như vậy được.

Lâm Tử Mạch dùng sức cắn cắn môi, áp chế từng trận co rút đau đớn từ đáy lòng, cố gắng hết sức tạo ra một nụ cười thật tình trên môi, nói với mẹ Âu Dương: “Bác gái, cháu sẽ nghe theo bác ạ. Bác cứ yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho anh ấy.” Sau khi tốt nghiệp cô liền đến ở cùng Âu Dương Thành, bây giờ ở cùng anh cũng không có gì phải sợ cả; hơn nữa như vậy, quả thật cũng tiện chăm sóc anh hơn.

Nhìn thấy nụ cười của Lâm Tử Mạch, mẹ Âu Dương cũng hiểu không nên để con phát hiện ra mình đang đau buồn, như vậy sẽ chỉ càng làm khó nó mà thôi. Thoải mái cười cười, bà nhẹ nhàng cầm tay Lâm Tử Mạch, vui mừng nói: “Vậy là tốt rồi, bác đi nghỉ đây. Hai đứa xem xong tin tức thì đi nghỉ sớm đi nhé, ngày mai còn phải đến gặp bác sĩ đó.” Có vẻ như bà vẫn còn thấy buồn phiền, nhưng không nói thêm câu gì nữa, chỉ xoay người rời đi. Lên tầng giúp họ tắt đèn, ngoài mấy cái đèn tường mờ ảo ra, trong phòng khách chỉ còn ánh sáng phát ra từ chiếc TV.

Âu Dương Thành quay người lại, ngồi ngay ngắn trên sô pha, Lâm Tử Mạch cũng lại gần đó, lặng lẽ đứng trước mặt Âu Dương Thành, chờ đợi câu hỏi của anh. Hai người yên lặng trong bóng đêm rất lâu. Mãi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa phòng của mẹ anh, Âu Dương Thành mới âm trầm hỏi: “Vì sao đồng ý?”

“Vì em muốn giúp anh.” Lâm Tử Mạch biết một người dễ dàng đồng ý ở cùng một chỗ với người xa lạ, nhất định sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho Âu Dương Thành, nhưng, nếu cô không đồng ý, mẹ anh nhất định sẽ nghi ngờ bọn họ, như vậy, không phải điều mà anh hy vọng. Cô thật sự muốn giúp anh, cho nên bất kể hậu

quả.”Không phải anh hy vọng mẹ anh yên tâm về mình, sớm trở về chăm sóc ba anh sao?” Lâm Tử Mạch sợ bị mẹ Âu Dương nghe thấy, nên cố gắng nhỏ giọng đáp lời.

Âu Dương Thành nheo mắt lại, vẻ mặt khó lường. Hình ảnh trong TV không ngừng chuyển đổi, ánh sáng trong mắt anh cũng không ngừng lóe lên. Hải Hà vẫn tiếp tục đưa tin, trong phòng khách yên tĩnh đáng sợ, Lâm Tử Mạch theo bản năng gục đầu xuống né tránh áp lực vô hình của Âu Dương Thành.

Cho dù hai mắt anh đã mù, cho dù cô không nhìn thẳng vào anh, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấu cô.”Cô rốt cuộc là loại người nào?” Âu Dương Thành không nhìn tới cô, cũng không nhìn cô, mà mặt anh hướng thẳng về trước, nhưng loại áp lực này lại càng lớn hơn.

Lâm Tử Mạch nhú nhú mày, nhẹ giọng nói: “Về phòng anh nói đi, ở đây lâu, bác gái sẽ nghi ngờ đấy.”

Âu Dương Thành do dự một chút, không nói chuyện, sau đó đứng thẳng dậy rời đi. Tắt TV, cầm lấy túi sách, Lâm Tử Mạch cầm chiếc váy ngủ gọi cảm kia, đi theo sau Âu Dương Thành vào phòng.

Chốt cửa lại, ánh đèn nhẹ nhàng ái muội bao phủ không gian trong phòng ngủ. Đây là lần đầu tiên cô vào phòng này, không khỏi lặng lẽ đánh giá nó. Lúc này đương nhiên còn chưa có bức ảnh chụp đó, đây cũng chỉ là phòng ngủ bình thường của một người đàn ông độc thân, chủ yếu là màu xám và màu trắng đơn điệu lịch sự, tao nhã, không có gì đặc biệt.

Âu Dương Thành chậm rãi đi đến bên giường, đưa lưng về phía Lâm Tử Mạch. Yên lặng thế này làm không gian trong phòng ngủ như rộng lớn hơn, Lâm Tử Mạch nuốt một hơi, cường chế bất an, chờ đợi một thẩm phán cuối cùng dành inh.

“Tại sao cô biết tôi họ Âu Dương?” Âu Dương Thành cuối cùng cũng đặt câu hỏi, Lâm Tử Mạch đứng phía sau anh, nghe giọng nói có chút khàn khàn của anh, càng động lòng người hơn. Chờ nghe rõ vấn đề của anh, Lâm Tử Mạch không khỏi nhú mày, cô thật sự đã quá sơ suất rồi, lại không chú ý đến anh chưa từng nói tên của mình cho cô, có lẽ là do cô quen gọi anh là “Âu Dương”. “Là —— trong điện thoại bác gái có nhắc tới ạ.” Cái khó ló cái khôn, tuy rằng cô cũng không nhớ rõ trong điện thoại mẹ anh có nhắc tới hai chữ Âu Dương hay không.

“Ồ, phải không? Vậy, món cá hấp của cô Vương thì giải thích thế nào đây?” Âu Dương Thành ngồi trên giường, ung dung hỏi cô.

“Nhất định phải nói sao?” Lâm Tử Mạch toát mồ hôi lạnh, hai tay nắm chặt vào bộ quần áo và túi sách, dường như làm vậy cô sẽ có thêm một chút cảm giác an toàn. Thật sự là anh đã sớm ở bên ngoài phòng bếp rồi, còn nghe được nhiều lời như vậy, cô phải giải thích thế nào đây, chẳng lẽ lại nói với anh mình xuyên qua từ năm 2007 đến đây sao? Nhất định anh sẽ nghĩ cô lừa anh, huống chi, bây giờ anh không liên quan gì đến cô, nếu anh tin, có thể đem cô và Tiểu Cáp đến Viện khoa học Trung Quốc để nghiên cứu không? Âu Dương Thành thấy cô có vẻ không muốn trả lời, cũng không sốt ruột, hai tay ôm ở trước ngực, gần từng chữ: “Tôi muốn nghe lời nói thật.”

Giọng anh trầm thấp, giống như có thể mê hoặc cô. Sau khi Lâm Tử Mạch tới nơi đây, cô buộc phải nói dối, tuy rằng không muốn, nhưng cô vẫn phải tiếp tục. Cô hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra đáp án đã suy nghĩ kỹ: “Kỳ thật em có biết anh, là do một người, anh ấy quen anh, anh ấy, đã kể chuyện của anh cho em.” Thật ra thế này cũng không tính là nói dối, mặc dù có chút không đúng lắm.

“Người nào?” Âu Dương Thành bán tín bán nghi. Lâm Tử Mạch gục đầu xuống nói: “Em không muốn nói đến anh ấy.” Có đôi khi nói càng ít càng mơ hồ lại càng hiệu quả.

Âu Dương Thành không hài lòng lắm với câu trả lời của cô, nhìn sắc mặt không tốt của anh là biết. Có điều đối với câu trả lời này anh vẫn có lý giải của riêng mình, cho nên anh thử hỏi: “Là người có thể ăn cay à?”

Lâm Tử Mạch lặng im thật lâu, mới từ từ phun ra một chữ “Vâng”. Quả thật là vậy, Âu Dương Thành mà cô biết thực sự có thể ăn cay, cô không lừa anh, về chuyện anh nghĩ đó là ai, thì cũng là chuyện của anh.

Ngôn ngữ cố ý giữ bí mật mang theo thương tâm của Lâm Tử Mạch đã thành công mê hoặc được Âu Dương Thành, anh rất có phong độ không tra hỏi nữa.”Mặc kệ cô đã xảy ra chuyện gì, cô có thể tạm ở đây một thời gian, xem như tôi báo đáp cô. Ngày mai sẽ dọn thêm một phòng nữa, cô có thể ở đó, tôi sẽ thuyết phục mẹ tôi.” Âu Dương Thành đứng lên, dùng giọng điệu chân thật đáng tin cậy tiếp tục nói, “Đêm nay tôi ngủ ở

sô pha, chuyện này tôi sẽ giữ bí mật giúp cô, tôi có thể không hỏi cô người kia là ai, nhưng tôi không muốn cô lừa tôi.”

Lâm Tử Mạch nhẹ giọng đáp: “Cám ơn anh.”

“Chuẩn bị nghỉ ngơi đi.” Âu Dương Thành chậm rãi đi về phía tủ quần áo chọn ra một bộ áo ngủ, sau đó đột nhiên anh nghĩ tới cái gì, lại dừng lại động tác hỏi cô: “Cô có đi động không?” Lâm Tử Mạch thò tay vào túi sách sờ chiếc MOTO V8, do dự một chút, nói: “Không có.” Năm 2000 vừa mới nghiên cứu chế tạo ra điện thoại di động màu, vẫn chưa phổ biến, mà điện thoại cô dùng là MOTO V8 vừa mới đưa ra thị trường lại còn chưa phát minh được, cô tuyệt đối không thể lấy nó ra.

Âu Dương Thành nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, lại nói: “Cô tên gì?” Lâm Tử Mạch do dự một chút, nói: “Có thể chờ khi tôi rời đi sẽ nói cho anh được không?” Cô còn không biết tại sao mình lại có thể trở về năm 2000, nếu nói cho Âu Dương Thành tên của mình, có phải lịch sử sẽ thay đổi không? Lần đầu tiên cô nói cho Âu Dương Thành tên của mình, dường như anh cũng không có biểu hiện đặc biệt nào, mặc dù có thể là do cô cúi đầu nên không thấy được.

Có lẽ Âu Dương Thành cảm thấy cũng không cần biết, tiếp tục động tác của mình, lơ đãng nói: “Được.”

Chờ khi Lâm Tử Mạch cũng tắm rửa xong và đi ra khỏi phòng tắm, Âu Dương Thành đã nằm ngủ trên chiếc sô pha đen rộng rãi kia rồi.

Lâm Tử Mạch đi nhẹ nhàng qua đó, đứng lại trước mặt anh, lặng lẽ, tham lam nhìn anh lúc còn trẻ. Đây là người mình yêu thương khi 15 tuổi! Anh từ từ nhắm hai mắt, ánh sáng nhu hòa của đèn trong phòng vây quanh đường cong kiên nghị trên mặt anh, kiên cường u sầu giống như những người đang đi biển. Bảy năm, mỗi lần đối mặt với anh, cho dù là quá khứ hay hiện tại, trái tim cô vẫn không thể không đập rộn ràng.

Cô nhẹ nhàng kéo chăn lên cho anh.”Cám ơn.” Ánh mắt không mở, anh hiếm khi nói nhẹ nhàng như vậy. Lâm Tử Mạch hoảng sợ, cuối cùng cô cũng ý thức được mình đang ở vào hoàn cảnh không giống trước đây, cô phải luôn nhắc nhở bản thân mình, đối với người trước mặt này, mình chỉ là một người xa lạ mà thôi.”Không có gì, ngủ ngon.” Cô bình tĩnh nói, sau đó xoay người bước nhanh trở về bên giường, nhẹ nhàng xốc chăn lên, leo lên giường, sau đó gập tay tắt đèn.

“Ngủ ngon.” Âu Dương Thành nhẹ nhàng nói. Lâm Tử Mạch hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại. Một ngày dài kỳ lạ cuối cùng cũng kết thúc trong bóng đêm yên tĩnh.

Chương 8: Một lần nữa bắt đầu (1)

Sáu rưỡi sáng, Lâm Tử Mạch tự nhiên tỉnh lại. Hơi mơ hồ đi vào phòng tắm rửa mặt, máy móc ngồi trước gương của bàn trang điểm, mặc quần áo, sau đó cho đến khi cô ra khỏi phòng chuẩn bị làm bữa sáng, mới nhớ tới mình đang ở nơi nào. Đang đi về phía cửa phòng lại quay người lại, cô nhẹ nhàng đến bên giường, ngồi ở mép giường nhìn người đàn ông đang nằm trên sô pha đối diện mình.

Khuôn mặt Âu Dương Thành lúc im lặng ngủ luôn mang theo một tia u buồn, cô thường thường sẽ nhìn kỹ anh lúc anh đang ngủ. Lông mày hơi nhíu lại, sống mũi cao thẳng, môi khẽ nhếch lên, bộ dáng anh ngủ vừa khiến cô động tâm lại vừa làm cô đau lòng. Cô muốn vượt lên hàng lông mày đang nhíu lại kia, muốn anh chỉ có hạnh phúc, nhưng cô chưa thể làm được. Nếu chuyện gì cô cũng không thể làm được, vậy tại sao lại làm cho cô trở về năm 2000 này; nếu cô đến năm 2000, sẽ có năng lực làm cái gì đây, chẳng lẽ cứ duy trì tất cả mọi chuyện như nguyên trạng sao? Có lẽ... Lâm Tử Mạch hầu như không dám nghĩ như vậy. Có lẽ trở về nơi đây, là vì làm cho cô có thể thay đổi tất cả? Cô chỉ chậm một bước so với Trình Tử Thôi, nếu cô gặp được Âu Dương sớm hơn Trình Tử, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không giống như vậy.

(Tiểu Dương: Lâm Tử Mạch hay gọi Âu Dương Thành là Âu Dương.)

Huống hồ, ngày 4 tháng 7 năm 2000 còn chưa tới, chỉ cần ngày nào đó, Âu Dương và cô còn ở bên nhau, không cùng Trình Tử xảy ra chuyện gì, như vậy, có lẽ cô sẽ không nhớ kỹ Âu Dương suốt bảy năm, còn muốn chờ anh trở lại như thế. Có lẽ làm cho cô trở về vì muốn cô cố gắng, cố gắng xoay chuyển kết cục, cố gắng làm cho Âu Dương yêu thương chính mình ư?

Những tia nắng mặt trời đột nhiên xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên mặt Âu Dương Thành, khiến bóng của hàng lông mi dày rậm của anh kéo dài ra, hơi hơi rung động. Lâm Tử Mạch cứ lẳng lặng nhìn anh như vậy,

gần như quên mất thời gian. Ngay tại giờ phút này cô đã hạ quyết tâm. Hai tay giao nắm, cô nhắm mắt chân thành nói lên tâm nguyện của mình trước ánh mặt trời kia, tâm nguyện của cô là làm cho tất cả có thể một lần nữa bắt đầu.

“Đứng lên! Những người không muốn làm nô lệ, Với máu thịt chúng ta, hãy cùng nhau xây dựng Trường Thành mới...” Bài quốc ca làm tiếng chuông báo thức trong di động đột nhiên vang lên, phá vỡ bầu không khí sáng sớm yên tĩnh. Lâm Tử Mạch hoảng sợ lập tức thò tay tìm kiếm trong túi xách của mình! Tuy rằng tối hôm qua đã tắt điện thoại di động, nhưng lại quên hủy bỏ đồng hồ báo thức, sao cô lại luôn không cẩn thận như vậy nhỉ. Cũng đã muộn mất rồi, Âu Dương Thành đã mở mắt.” Cô còn mang theo bên người đồng hồ báo thức à?” Âu Dương Thành cũng không thấy quá kỳ quái, có lẽ anh nghĩ âm thanh đó phát ra từ đồng hồ điện tử, khàn khàn cổ họng hỏi.

“Vâng, vâng, đúng vậy. Đã đánh thức anh rồi, thật sự xin lỗi anh.” Lâm Tử Mạch nhanh chóng lấy di động trong túi ra, tắt đồng hồ báo thức đi rồi nói.

Âu Dương Thành dần tỉnh táo, xốc chăn lên đứng dậy đi vào nhà tắm. Lâm Tử Mạch nhân lúc này, kiểm tra tất cả mọi thứ có tiềm năng nguy hiểm, bao gồm đồng hồ báo thức, chuông nhắc nhở những gì hay quên, toàn bộ rõ ràng, sau đó đặt ra mật mã khởi động, tắt máy. Gấp lại cái chăn buổi tối Âu Dương Thành đắp, lại đi đến tủ quần áo chọn lấy một bộ cho anh, đặt ở trên giường, đúng lúc đó anh cũng chậm rãi đi ra từ phòng tắm. Vài sợi tóc của anh vẫn còn ướt, nhưng nhìn qua lại thấy rất nhẹ nhàng khoan khoái.

“Bữa sáng anh thích ăn gì, bác gái thích ăn gì ạ?” Tâm tình Lâm Tử Mạch sung sướng hỏi, có mục tiêu và hy vọng, cả người cô cũng có sức sống hơn.

Có vẻ như Âu Dương Thành cũng không để ý nhiều đến cảm xúc đang tăng vọt của cô, có chút buồn bực, nhưng cũng không hỏi, chỉ nói: “Tôi và mẹ đều thích ăn cơm kiểu Trung Quốc.”

Lâm Tử Mạch gật gật đầu, nói: “Em biết rồi, em đi chuẩn bị bữa sáng đây, quần áo anh cần mặc em đã đặt trên giường rồi đó, có chuyện gì anh cứ bảo em nhé.”

Âu Dương Thành gật đầu nói: “Ừ.”

Sáng sớm rời giường liền nhìn thấy Lâm Tử Mạch đang chuẩn bị bữa sáng, hơn nữa đều là những thứ Âu Dương Thành thích ăn, mẹ Âu Dương thực vừa lòng. Bà nhìn ra được, cô gái có thể chăm sóc tốt cho con trai bà, chính là người con dâu tốt nhất bà muốn chọn. Sau bữa sáng, ba người dựa theo kế hoạch đi đến bệnh viện Cổ Lâu. Lái xe là một anh chàng trẻ tuổi, bộ dạng sáng sủa thanh tú, có vẻ thông minh nhanh nhẹn, là nhân viên ở công ty của bố Âu Dương Thành. Trước đây Lâm Tử Mạch chưa nhìn thấy người này, Âu Dương Thành đều tự mình lái xe, thỉnh thoảng có người lái xe từ công ty đến, nhưng đó là một người cao gầy, hơi đen và rất cẩn thận, cũng ít nói. Đến bệnh viện, anh lái xe đi làm thủ tục đăng ký, còn ba người họ liền đến phòng mạch của bác sĩ trước đây đã khám cho Âu Dương Thành.

Thang máy rất nhanh đã tới rồi, không có nhiều người chờ thang máy, khoa mắt ở tầng năm, Lâm Tử Mạch tiến lên ấn phím lên tầng năm.

Tầng năm của bệnh viện năm 2007 so với năm 2000, vẫn có rất nhiều thay đổi, tuy rằng không nói ra được cụ thể nó không giống ở đâu, nhưng chính là có một ít cảm giác không giống như vậy. Bệnh viện lúc này, có vẻ giống lần đầu tiên cô đến đây vào năm 2003. Lần thứ hai nhìn thấy Âu Dương Thành ở Nam Kinh, chân cô bị thương bởi móng vuốt sắc nhọn của Tiểu Cáp, Âu Dương Thành cảm thấy rất khó hiểu trước biểu hiện quá nhiệt tình của Tiểu Cáp, cũng thấy rất áy náy, tuy rằng chỉ là không may, xước chút da, nhưng anh vẫn quyết định đưa cô đi tiêm vắc-xin phòng bệnh dại. Dem Tiểu Cáp về nhà khóa cửa lại, anh lái xe đưa cô đến bệnh viện Cổ Lâu. Vào đại sảnh, Âu Dương Thành để Lâm Tử Mạch ngồi chờ, còn anh thì đi giúp cô xếp hàng đăng ký, giúp cô mua thuốc, sau đó dẫn cô vào phòng tiêm, anh vẫn luôn ở cạnh cô. Thân thể của Lâm Tử Mạch vốn rất khỏe, nếu là đau đầu nhức óc bình thường, thì không uống thuốc cũng được, cho nên ngay cả phòng khám nhỏ cô cũng chưa đến bao giờ. Thế mà bây giờ lại vào một bệnh viện lớn như vậy, cô khó tránh khỏi có chút khiếp đảm, nhưng nhìn thấy Âu Dương Thành thực nhiệt tình vì cô mà chạy đi chạy lại, trong lòng cô lại trở nên ấm áp. Lần này nhìn thấy cuộc sống bình thường của Âu Dương Thành, không giống với khuôn mẫu khi đang làm việc, thật ra anh rất hiền hòa, tuy rằng không thích cười nhiều, luôn thần nhiên, nhưng người ta vẫn cảm giác được ý tốt của anh. Phòng tiêm ở ngay tầng một, người tiêm cho Lâm Tử Mạch là một nữ y tá vừa tham gia thực tập, tuổi cũng chỉ lớn hơn cô một chút, ánh

mắt thật to, vút sáng vút sáng nhìn chăm chăm vào Âu Dương Thành, Âu Dương Thành cũng không thích cô ấy nhiệt tình như vậy, liếc mắt một cái rồi cũng chẳng buồn nhìn lại cô ấy nữa, Lâm Tử Mạch không khỏi cười thầm trong lòng.

Tuy rằng cô ý tá bị anh chàng đẹp trai kia lạnh lùng, không thêm để ý tới, nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn còn tốt, dùng giọng điệu hiền lành nói với Lâm Tử Mạch: “Mời đến giường bên này.”

Tiêm vắc-xin phòng bệnh dại là tiêm ở mông, Lâm Tử Mạch xấu hổ nhìn nhìn Âu Dương Thành, Âu Dương Thành chủ động đi ra bên ngoài chờ cô.

Đáng tiếc cô ý tá kia cũng vừa mới thực tập, tài nghệ thật sự còn chưa cao, chỉ biết nói chuyện phân tán sự chú ý của Lâm Tử Mạch, nhưng mũi tiêm này vẫn rất đau. Cô thật sự không nhịn được kêu lên một tiếng, cô ý tá xinh đẹp mở to đôi mắt thật có lỗi: “Tôi xin lỗi.”

Lâm Tử Mạch vội nói “Không sao, không sao, không đau”, cô không đành lòng dả kích công tác tích cực của cô ý tá kia.

Sau khi Lâm Tử Mạch ra khỏi phòng tiêm, Âu Dương Thành đang ngồi trên ghế chờ xem báo. Cảm giác được có người đi ra, anh liền ngẩng đầu lên, nhìn thấy đúng là Lâm Tử Mạch, anh khẽ cười cười, nhẹ nhàng nói: “Đã xong rồi à?” Lâm Tử Mạch gật gật đầu, anh cất tờ báo đi, để trong chiếc cặp bên cạnh, sau đó đứng dậy nhìn giờ và nói: “Cũng muộn rồi, buổi tối nếu em không phải đi học, trước hết hãy ăn cơm chiều đã, rồi anh sẽ đưa em về trường học, xem như là bồi tội Tiểu Cáp làm em bị thương.”

Lâm Tử Mạch không từ chối. Hai người đi về hướng đại sảnh, nhìn ra tư thế của cô có chút kỳ quái, Âu Dương Thành thực quan tâm cúi đầu nhẹ nhàng hỏi cô: “Làm sao vậy, rất đau à?”

Lâm Tử Mạch lắc đầu, cười cười với Âu Dương Thành: “Cũng không đau nhiều, bắt đầu vốn không đau, nhưng một lúc sau lại có vẻ đau. Có điều bây giờ ngấm lại, có lẽ càng ngày càng đau.”

Âu Dương Thành có chút bối rối trước câu trả lời có chút kỳ quái của cô, không thể không hỏi: “Đây là đạo lý gì vậy?”

Lâm Tử Mạch sâu xa nhìn thoáng qua Âu Dương Thành, có vẻ thực tiếc hận nói: “Bắt đầu nhìn thấy một anh chàng đẹp trai, đương nhiên sẽ không đau, đáng tiếc ‘muội muội’ xinh gái biết được anh chàng đẹp trai đã có bạn gái, cho nên bắt đầu đau. Sau đó anh chàng đẹp trai đi rồi, mới nghĩ đến chỉ cần anh chàng đẹp trai còn chưa kết hôn, thì vẫn còn cơ hội, thực đáng tiếc là lại không thể bắt lấy cơ hội, vì thế càng ngày càng đau.” Nghiêm trang nói xong, cô nhìn biểu tình ngạc nhiên của Âu Dương Thành, rốt cục không nhịn được cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Anh không cần thận làm cho cô ý tá tuổi trẻ xinh đẹp kia đau lòng rồi đó nhé!”

Âu Dương Thành dở khóc dở cười, lắc đầu, giơ ngón trỏ lên ấn ấn vào trán Lâm Tử Mạch, bắt đắc dĩ nói: “Tiểu nha đầu lém lỉnh!”

“Ai bắt nạt cô ý tá tuổi trẻ xinh đẹp của bệnh viện chúng tôi thế hả?” Một giọng nói trêu tức truyền đến, Lâm Tử Mạch xoay người nhìn về phía đó. Trong hành lang dài, bác sĩ, y tá, bệnh nhân, người đến người đi, chỉ có một anh bác sĩ đang dứt tay trong túi áo, dáng người cao lớn đang đứng thẳng. Áo trắng dài mặc trên người bác sĩ này có vẻ cực kỳ thanh lịch và nhẹ nhàng, anh lớn hơn Âu Dương Thành một chút, khoảng gần ba mươi tuổi, cho nên có vẻ ổn trọng hơn Âu Dương Thành, anh còn hơn một tia tang thương. Tóm lại, một người như vậy tuyệt không thể dùng giọng điệu trêu tức mà nói chuyện được, huống hồ sắc mặt anh ấy lúc này đang tràn ngập khiếp sợ, càng làm Lâm Tử Mạch hoài nghi người vừa nói chuyện không phải là anh.

Âu Dương Thành cũng xoay người thấy được người này, nở nụ cười bước về phía trước, Lâm Tử Mạch cũng đi theo. Bác sĩ kia vẫn đứng đó không nhúc nhích, nhìn chăm chăm vào bọn họ. Âu Dương Thành cũng có chút kỳ quái, hỏi anh: “Anh làm sao vậy, sao lại mang vẻ mặt này thế?” Nghe được tiếng của Âu Dương Thành, bác sĩ đó gần như lập tức tỉnh táo lại, nở một nụ cười tao nhã, không hề nhìn Lâm Tử Mạch, khôi phục giọng điệu trêu tức nói với Âu Dương Thành: “Bên cạnh em cuối cùng cũng có một cô gái sao?” Nụ cười tao nhã, nhưng khóe miệng lại lộ ra một chút lưu manh, anh chàng bác sĩ này nhất định là đã chiếm được trái tim của không ít nữ ý tá rồi. Âu Dương Thành tiến lên cho anh ta một đấm, thấp giọng nói: “Nói vớ vẩn gì hả, cô ấy vẫn là một tiểu nha đầu, mới là sinh viên năm thứ nhất thôi.”

Anh bác sĩ kia bị ăn một đám của Âu Dương Thành, lại trả lại anh một nắm đám nữa, hai người cùng bật cười. Ôm hai tay trước ngực, anh bác sĩ nhìn về phía Lâm Tử Mạch, hơi suy nghĩ sâu xa gật gật đầu, nói: “Là sinh viên năm thứ nhất hả, trách không được thoát nhìn thấy nhỏ như vậy.” Thu hồi mỉm cười tao nhã, anh ta nhìn chăm chăm vào ánh mắt của Lâm Tử Mạch, nói: “Xin chào, tôi tên là Hứa Mục, là anh của Âu Dương Thành.” Ánh mắt kia, nét mặt kia, và cả giọng điệu đó nữa, đều giống như đang kiểm tra điều gì đó.

Lâm Tử Mạch thực mờ mịt, không hiểu ý tứ của Hứa Mục, chỉ mỉm cười gật đầu lễ phép nói: “Chào anh ạ, em là Lâm Tử Mạch.”

Hứa Mục nghe được câu trả lời của cô, ánh mắt sáng lên, trên mặt cũng rất nhanh đã hiện lên một tia kinh ngạc. Anh không chút để ý đảo mắt nhìn thoáng qua Âu Dương Thành, thấy Âu Dương Thành vẫn ung dung không thêm để ý đến cái nhìn của anh, lại đưa ánh mắt về, hỏi Lâm Tử Mạch: “Em là sinh viên năm thứ nhất của trường nào?”

Lâm Tử Mạch đáp: “Em học đại học Nam Kinh ạ.” Hứa Mục thuận miệng nói chuyện, lại tiếp theo hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?” “Em sinh năm 85, 18 tuổi ạ.”

Hứa Mục sững sốt một chút, bình tĩnh nhìn cô hồi lâu, rốt cục cười cười, “Ồ” lên một tiếng, chuyển ánh mắt, lại dùng khẩu khí vui đùa nói với Âu Dương Thành: “Có phải em muốn dẫn tiểu cô nương này đi ăn cơm không? Chúng ta cũng lâu rồi không gặp nhau, anh sắp tan tằm rồi, buổi tối để cho anh một chỗ nhé!”

Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch nhìn thoáng qua nhau, Âu Dương Thành hỏi Lâm Tử Mạch: “Vậy cùng nhau đi?”

Lâm Tử Mạch gật gật đầu: “Em nghe lời anh.”

5. Chương 09-10

Chương 9: Một lần nữa bắt đầu (2)

“Đình!” Rất nhanh thang máy đã lên đến tầng năm. Bác sĩ tư vấn ở phòng 525, sau khi ra khỏi thang máy thì đi thẳng, đến cuối hành lang thì quẹo phải. Bệnh viện không giống trong nhà, bác sĩ và bệnh nhân đi lại rất nhiều, Âu Dương Thành không có khả năng tự đi một mình được. Mẹ Âu Dương tiến lên giữ lấy cánh tay con, Lâm Tử Mạch liền đi theo bên cạnh, hai người đi cùng Âu Dương Thành thật cẩn thận phóng khoáng. Bởi vì tới sớm, cũng không phải cuối tuần, nên anh lái xe rất nhanh đã theo kịp, đang đi phía sau bọn họ.

Đến một chỗ rẽ, đột nhiên mẹ Âu Dương nói: “Bác vào nhà vệ sinh một chút, A Tử đưa A Thành đến chỗ bác sĩ nhé.”

Mấy người cùng dừng bước, mẹ Âu Dương ý bảo Lâm Tử Mạch đi qua giúp đỡ Âu Dương Thành, nhưng Âu Dương Thành lại đẩy bàn tay đang muốn giữ tay anh của Lâm Tử Mạch, nói: “Em đi với mẹ anh đi, bảo Tiểu Chu đi cùng anh đến chỗ bác sĩ cũng được.”

Lâm Tử Mạch nhìn thần sắc anh, trong biểu tình đó gần như có hàm nghĩa gì, nên liền đồng ý nói: “Vậy được rồi, em đi cùng bác gái, sẽ quay lại ngay.”

Mẹ Âu Dương không nói gì, chỉ gật gật đầu với Lâm Tử Mạch. Tiểu Chu dẫn Âu Dương Thành quẹo phải, nhưng mẹ Âu Dương không quẹo trái đi nhà vệ sinh, mà là xoay người đi đến chỗ thang máy. Bà quay người liếc nhìn Lâm Tử Mạch một cái, lắc đầu ý bảo cô không cần mở miệng, nhẹ giọng nói: “Đi theo bác.”

Lâm Tử Mạch bước nhanh đuổi kịp bà, đi theo mẹ Âu Dương vào thang máy lên tầng 10, sau đó quẹo trái quẹo phải giữa dòng người. Người càng ngày càng ít, mãi đến khi dừng bước, Lâm Tử Mạch mới phát hiện

hóa ra mình đang đứng trước văn phòng viện trưởng. Chắc là đã có hẹn từ trước, có một cô thư ký ra cửa chào đón lễ phép, gật đầu nói: “Âu Dương phu nhân, mời bà vào đây ạ, viện trưởng đang chờ bà ở trong.”

Mẹ Âu Dương mỉm cười gật đầu thăm hỏi cô thư ký, sau đó lại quay người nói với Lâm Tử Mạch: “A Tử chờ bác nhé, bác có một số việc muốn nói với viện trưởng.”

Lâm Tử Mạch gật đầu. Cô thư ký đưa bà vào văn phòng viện trưởng, sau đó dẫn Lâm Tử Mạch ngồi xuống chỗ ghế đợi của khách.

Lâm Tử Mạch ngồi một mình nhìn màu nâu đỏ của da thật trên sofa, trầm mặc đưa ánh mắt sang bên cạnh, ở một góc sáng sủa có một cái cây đang nở hoa màu vàng, kiều diễm lóa mắt. Nhìn chằm chằm vào đóa hoa chói mắt đó, Lâm Tử Mạch âm thầm đoán nội dung của cuộc nói chuyện giữa mẹ Âu Dương và viện trưởng. Chắc là nói về vấn đề bệnh tình của Âu Dương Thành rồi, mẹ Âu Dương Thành không tin anh nói là mình không có việc gì, kỳ thật bệnh tình của Âu Dương Thành cũng không lạc quan lắm, cho nên không thể nói ra trước mặt Âu Dương Thành được? Lâm Tử Mạch đột nhiên cảm thấy rất căng thẳng. Bởi vì Âu Dương Thành ở năm 2007 ánh mắt vẫn tốt, thậm chí ở ngày 4 tháng 7 năm 2000, khi cô 15 tuổi nhìn thấy Âu Dương Thành, ánh mắt anh cũng bình thường rồi, cho nên cô cũng không quá lo lắng chuyện Âu Dương Thành có thể không khôi phục được. Nhưng mà, nay cô 22 tuổi lại tới bên Âu Dương Thành, có thể làm cho cuộc sống của anh thay đổi không? Cô thật sự không dám xác định, bắt đầu đứng ngồi không yên. Vài phút sau, cuối cùng cũng có tiếng động phát ra từ văn phòng viện trưởng, như pha quay chậm từ từ mở ra, Lâm Tử Mạch “chà” một tiếng đứng dậy.

Không phải mẹ Âu Dương, mà là một thân ảnh thon dài mặc áo blouse trắng, sau đó xoay người nhẹ nhàng đóng cửa lại và đi ra ngoài.

“Hứa Mục!” Lâm Tử Mạch không khỏi nhẹ nhàng kêu ra tiếng. Hứa Mục gần như đã nghe thấy tiếng hô nhỏ của Lâm Tử Mạch, giơ tay chỉnh chỉnh cái áo một chút, hơi hơi quay đầu lại, vừa nhìn thấy cô, trên môi đã nở một nụ cười lịch sự và cực kỳ mê người. Lâm Tử Mạch không muốn bị Hứa Mục ở năm 2000 chú ý đến, nên làm bộ ngồi xuống cúi đầu tìm cái gì đó trong túi, hy vọng anh chỉ tùy tiện nhìn mình thôi, sẽ không quan tâm nhiều lắm gì. May mà Hứa Mục chỉ nhìn thoáng qua, sau đó coi như không có việc gì quay sang nói chuyện với cô thư ký.

Lâm Tử Mạch không nhận được tò mò lặng lẽ ngẩng đầu lên. Hứa Mục đứng dựa vào bàn làm việc bằng gỗ lim của cô thư ký, một tay đặt trên mặt bàn, một tay lấy ra một cái bút trong hộp, hơi ngả người về phía trước nói chuyện thân mật với cô gái kia. Động tác có chút cà lờ phát phờ, ánh mắt lại dịu dàng mỉm cười tao nhã, cô thư ký kia cũng phối hợp rất ăn ý, hai má đỏ ửng lên lông mi chớp chớp. Thực không thể tưởng tượng được anh chàng Hứa Mục ở năm 2000 lại có cái bộ dạng này, phát hiện đó làm Lâm Tử Mạch mở rộng tầm mắt, trong lòng không khỏi thổn thức không thôi.

Lúc này, có lẽ Hứa Mục đã phát hiện ra ánh mắt chăm chú của cô, đột nhiên tà tà ngạo nghễ liếc mắt nhìn cô, đồng thời dâng tặng một nụ cười đủ để mê hoặc phần lớn cô gái. Lâm Tử Mạch lại cuống quýt cúi đầu, nhưng không chú ý tới khoe miệng có một chút ý cười tính toán của Hứa Mục.

Sau khi nói chuyện với cô thư ký một lát, Hứa Mục cầm chiếc bút trong tay để lại vào ống đựng bút bằng sứ men xanh, nhưng lại có vẻ như đang đi về phía Lâm Tử Mạch bên này. Lâm Tử Mạch làm bộ không chú ý tới, vẫn ung dung ngồi đó như mình đang có mục đích gì vậy, cầm lấy một quyển tạp chí y học bên cạnh lên nghiên cứu.

“Xin hỏi, anh có thể ngồi bên cạnh không?” Hứa Mục chỉ chỉ vào chỗ Lâm Tử Mạch đang để túi xách.

Lâm Tử Mạch không thể không ngẩng đầu. Nhiều sofa như vậy, vì sao anh cứ thích chọn chỗ bên cạnh cô thế? Nhất định là vừa rồi cô không cẩn thận gọi tên anh, bị anh nghe được... Nếu đã không muốn khiến cho anh chú ý, cũng chẳng còn cách nào nữa, chỉ có thể bình đến tướng chặn, nước đến đất che. Lâm Tử Mạch nghĩ trốn tránh không bằng đối mặt, kéo lê mãi không bằng lên ý tưởng giải quyết đi thôi, thế nên cô hiên ngang lăm liết cầm cái túi của mình lên, hào phóng nói: “Đương nhiên có thể, mời ngồi.”

Hứa Mục lại ôn nhu cong cong khoe miệng, thuận thế ngồi xuống, hơn nữa còn nói: “Cám ơn!” Hứa Mục gần như đang gắt gao ngồi dính vào bên cạnh cô, trong phòng im lặng, Lâm Tử Mạch thậm chí còn nghe được cả tiếng hít thở vững vàng của anh, khiến bầu không khí càng thêm căng thẳng quỷ dị. Cô vẫn cầm

cuốn tạp chí y học làm bộ như đang đọc, trong lòng lại suy nghĩ lát nữa phải trả lời mấy câu chất vấn của Hứa Mục thế nào đây.

“Em đang nhìn cái gì thế?” Hứa Mục lướt nhìn cuốn tạp chí trên tay cô, giọng điệu mang theo ý cười hỏi.

Lâm Tử Mạch nhìn chăm chú vào trang sách đang mở ra trong tay, vốn muốn há mồm niệm ra một tiêu đề nhưng cô lập tức ngừng ngay lại, hai tay nhanh chóng làm thành hình chữ thập để che cuốn tạp chí đó, đảo mắt qua nhìn Hứa Mục một cái, mặt không đổi sắc nói: “Không có gì.” Thế mà cô không phát hiện ra, mình đang xem “Cơ quan sinh dục của nam”.

Hứa Mục cũng không đổi sắc mặt gật gật đầu nói: “Ồ.” Nhưng khóe mắt lại lộ ra ý cười trêu chọc.

Lâm Tử Mạch thấy cực kỳ xấu hổ, không hề chờ anh đặt câu hỏi mà đã đi thẳng vào vấn đề nói: “Xin hỏi anh có chuyện gì không?”

Hứa Mục thấy cô đặt câu hỏi, cười cười thực phóng khoáng, miễn cưỡng dựa vào sô pha, gác một chân lên, từ từ nói: “Chuyện gì à? Có đó. Em tên là gì?”

Bàn tay cầm tạp chí của Lâm Tử Mạch thoáng run rẩy, nếu lúc này mà nói cho Hứa Mục biết tên mình, vậy năm 2003 anh thấy Lâm Tử Mạch 18 tuổi, nghe cô nói tên mình, thì tất cả sẽ biến thành cái gì đây? Tốt nhất vẫn là làm cho Hứa Mục hoàn toàn quên đi chuyện đã gặp mình lúc này, Lâm Tử Mạch do dự một chút, nghiêm túc nói với Hứa Mục: “Xin lỗi, em không thể nói cho anh được.”

Hứa Mục cũng chẳng kinh ngạc, chỉ nhẹ nhàng “Ồ” lên một tiếng, hơi nghiêng người, tay phải khoát lên đầu gối chân trái, nghiêng đầu, nhìn sang Lâm Tử Mạch, hơi hứng thú nói: “Tại sao vậy?”

Lâm Tử Mạch không nghĩ ngợi gì vội nói: “Không muốn nói chính là không muốn nói thôi, nào có nhiều cái tại sao như vậy chứ?”

Hứa Mục càng có thêm hứng thú, dịch người ngồi gần về phía Lâm Tử Mạch, ánh mắt sáng quắc biểu tình vô tội nhìn chăm chăm Lâm Tử Mạch: “Nhưng em biết tên anh mà, anh lại không biết tên em, chẳng phải là thực không công bằng sao?”

“Anh là bác sĩ, em biết tên anh cũng là chuyện bình thường thôi.”

“Được rồi!” Hứa Mục cười cười như không có việc gì, để sát vào bên tai Lâm Tử Mạch ái muội nói, “Lat mềm buộc chặt cũng phải có giới hạn đó.” Dứt lời chợt đứng dậy, lại khôi phục thanh âm ôn nhu nói: “Là chính em không nói đấy nhé, không phải anh không cho em cơ hội đâu! Tạm biệt!”

Nhẹ nhàng khoát tay, lại hướng về chỗ cô thư ký kia nháy mắt mấy cái, Trước cái trợn mắt há hốc mồm của Lâm Tử Mạch, Hứa Mục nhàn nhã rời khỏi phòng tiếp khách của văn phòng viện trưởng. Anh Hứa Mục ở năm 2000, lại là người như thế này sao, giống như một Playboy à? Chương 10: Một lần nữa bắt đầu (3)

Sau khi Hứa Mục đi rồi, không lâu sau mẹ Âu Dương cũng đi ra. Thấy sắc mặt của bà rất nghiêm trọng, trong lòng Lâm Tử Mạch chợt căng thẳng, cẩn thận chằm chước thật lâu, đến khi vào thang máy, mới không nhịn được hỏi: “Bác gái, có phải bệnh tình của anh Âu Dương có vấn đề gì không ạ?”

Mẹ Âu Dương nghe vậy, nghiêng người cầm tay Lâm Tử Mạch, nhẹ nhàng mỉm cười nói với cô: “A Tử không cần lo lắng nhiều như vậy, bác và viện trưởng là chỗ quen biết, bác chỉ lo A Thành sợ bác lo lắng thôi, nó thông đồng với bác sĩ giấu giếm bác, nên bác mới tìm viện trưởng lên hỏi cho rõ ràng. Mất của A Thành không phải là không có hy vọng phục hồi, chỉ là nó nên giữ tâm tình thoải mái thì sẽ tốt hơn.”

Cuối cùng Lâm Tử Mạch cũng yên tâm, lại an ủi mẹ Âu Dương: “Bác cũng đừng lo lắng nhiều ạ, anh Âu Dương nhất định sẽ được chữa khỏi.”

Được Lâm Tử Mạch an ủi, ngược lại làm cho trên mặt mẹ Âu Dương có thêm một tầng ưu tư. Bà do dự một chút, rồi nghiêm túc nhìn chăm chú vào Lâm Tử Mạch, nói: “A Tử à, bác cũng không muốn lừa cháu. Kỳ thật A Thành có thể phục hồi hay không, chủ yếu phải dựa vào ý chí của nó. Bác sĩ nói với nó rằng nhất định nó có thể phục hồi, là sợ nó mất đi hy vọng, nhưng chính mình tin tưởng mình có thể phục hồi cũng không chắc chắn có thể phục hồi được.”

Trước nay chưa thấy mẹ Âu Dương nghiêm túc như thế này, dừng một chút, lại nói tiếp: “Bác nói tất cả với cháu, là hy vọng cháu hãy nghiêm túc lo lắng một chút, cháu còn trường học, nếu cháu muốn rời đi, bác cũng không ngăn cản cháu. Tuy nhiên, cháu nhất định đừng để A Thành biết được mọi chuyện.”

Lâm Tử Mạch có chút sững sốt, hóa ra bệnh tình của Âu Dương Thành thật sự rất nghiêm trọng! Nhưng cô không nghĩ nhiều, gần như đáp lại theo bản năng: “Bác ạ, cháu sẽ không rời đi đâu, cháu vì anh Âu Dương nên mới ở lại, nếu anh ấy không khỏi được, cháu vẫn tình nguyện ở bên anh ấy cả đời!”

Nói xong câu đó, cô mới ý thức được mình có chút kích động, áp chế một ít tâm tình, cô tiến lên từng bước, gắt gao nắm lấy bàn tay hơi lạnh lạnh của mẹ Âu Dương. Tuy rằng tay cô cũng không ấm áp hơn được bao nhiêu, nhưng độ mạnh yếu đó, cũng biểu lộ quyết tâm của cô. Cô kiên định nói với mẹ Âu Dương: “Bác, cháu tuyệt đối sẽ không rời bỏ anh Âu Dương, cháu nhất định có thể chăm sóc tốt cho anh ấy, chăm sóc đến khi anh ấy khỏi phục!”

Mẹ Âu Dương rất vui mừng, từ ái xoa đầu Lâm Tử Mạch, gật gật đầu. Đã không cần nói gì nữa rồi, bà tin Tử Mạch thật lòng. Thang máy đến, hai người đi về phía phòng của bác sĩ tư vấn. Trong hành lang có rất nhiều người đang đợi đến lượt, không biết là đang nghỉ ngơi hay vẫn phải xếp hàng. Anh lái xe Tiểu Chu đứng trước cửa phòng bác sĩ chờ hai người, mẹ Âu Dương và Lâm Tử Mạch trực tiếp đi vào phòng. Bác sĩ đang kiểm tra cho Âu Dương Thành ở bên trong, ba người lại ngồi chờ một lúc, cuối cùng cũng có người mở cửa ra từ bên trong.

Đi trước là Âu Dương Thành, trải qua một lần kiểm tra, có vẻ như anh hơi mệt mỏi, nhưng biểu tình trên mặt vẫn rất nhẹ nhàng, không giống lúc ở cùng Lâm Tử Mạch, luôn luôn thần nhiên đề phòng. Nhìn Âu Dương Thành, đến khi bác sĩ tư vấn đi ra, Lâm Tử Mạch không chuẩn bị gì nên không khỏi trừng lớn mắt. Thế nhưng lại là Hứa Mục! Sáng nay ở trong xe Âu Dương Thành có nhắc tới phòng của bác sĩ, nhưng không nhắc đến tên bác sĩ đó; lúc đi vào phòng bệnh thì lái xe Tiểu Chu mở cửa giúp nên Lâm Tử Mạch cũng không chú ý đến tên bác sĩ trước cửa phòng; ngồi ở chỗ này chờ đợi, cô chỉ lo lắng cho bệnh tình của Âu Dương Thành, nhưng lại không chú ý đến mọi người xung quanh đang nói chuyện về bác sĩ. Cho nên khi nhìn thấy Hứa Mục, cô khiếp sợ mở to hai mắt. Vốn tưởng rằng ở năm 2000 anh Hứa Mục và cô chỉ gặp nhau thoáng qua thôi, bây giờ cô lại chân thật bước vào cuộc sống của anh ấy thế này, như vậy, có thể có chuyện gì thay đổi không nhỉ? Không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, Hứa Mục và Âu Dương Thành đã đi đến trước mặt cô. Hiển nhiên Hứa Mục nhìn thấy Lâm Tử Mạch ở trong này cũng thấy rất tò mò, đối với thân phận của Lâm Tử Mạch cũng rất ngạc nhiên. Chào hỏi mẹ Âu Dương xong, ánh mắt sáng ngời của anh lại nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Mạch hỏi: “Em chính là Trình Tử hã?” Hai chữ “Chính là” kia còn cường điệu nhấn mạnh một chút, Lâm Tử Mạch không nghĩ ngờ chút nào chắc chắn anh ấy biết cô là giả. Gia đình của Hứa Mục và Âu Dương Thành là hai gia đình thân quen từ lâu, tuy Hứa Mục lớn hơn Âu Dương Thành vài tuổi, nhưng họ vẫn hay trêu đùa nhau, quan hệ giữa Âu Dương Thành và Hứa Mục cũng rất tốt. Trước khi đi vào kiểm tra, nhất định Âu Dương Thành đã nói chuyện trước với Hứa Mục là để cô giả làm Trình Tử rồi.

Thật ra ngụ ý trong câu nói của Hứa Mục vào tai mẹ Âu Dương cũng không có gì, chỉ nghĩ là Hứa Mục đã sớm nghe Âu Dương Thành nói tên bạn gái thôi, cho nên mới hỏi như vậy, bà chỉ cười cười. Lâm Tử Mạch cũng thả lỏng tâm tình, bởi vì cô cũng không cần sợ Hứa Mục hoài nghi tại sao cô biết tên anh, đến lúc đó chỉ cần nói là Âu Dương Thành nói là được. Vì thế cô tiến lên từng bước mỉm cười, làm như chuyện ở tầng trên lúc trước chưa từng xảy ra, nói: “Chào anh, em là Trình Tử, rất vui vì được gặp anh.” Hứa Mục lại không phối hợp, nửa cười nửa không nói ra một câu kỳ lạ: “Thật không nghĩ tới lại là em.”

Mẹ Âu Dương nghe vậy thì rất kinh ngạc, nhìn nhìn hai người nói: “Các cháu biết nhau à?” Âu Dương Thành cũng hơi nhú nhú mày, không biết suy nghĩ cái gì, cũng không nói gì. Hứa Mục đương nhiên không có khả năng biết Lâm Tử Mạch rồi, chẳng qua là vừa mới gặp mặt ở tầng mười thôi. Lâm Tử Mạch không biết Hứa Mục muốn làm cái gì, đành phải hung hăng theo dõi anh, nhìn xem anh muốn nói như thế nào. Hứa Mục lại thản nhiên nở nụ cười, nói: “Cô hiểu lầm rồi, nhóc A Thành này ngay cả ảnh chụp của Trình Tử cũng chưa cho cháu xem qua đó, làm sao mà cháu biết em ấy được. Chỉ là vừa rồi cháu đi gặp bố cháu và đã gặp Trình Tử ở hành lang thôi, cùng em ấy nói chuyện với nhau vài câu, không nghĩ tới em ấy lại chính là bạn gái của A Thành.”

Mẹ Âu Dương nghĩ chắc anh chưa nói với Âu Dương Thành là đã gặp Lâm Tử Mạch ở hành lang, liền gật gật đầu “Ồ” một tiếng. Nhưng rõ ràng Âu Dương Thành còn nheo nheo mắt, không biết có ý tưởng gì. Lâm Tử Mạch cũng không nói gì nữa, chỉ gật gật đầu mỉm cười, hỏi bệnh tình của Âu Dương Thành, đề tài này cuối cùng cũng được đẩy đi.

Thật ra không phải Lâm Tử Mạch không biết bố của Hứa Mục là viện trưởng, cho nên khi nhìn thấy anh đi ra từ văn phòng viện trưởng mới không nghĩ anh lại đến phòng bác sĩ tư vấn. Năm 2003 cô đã biết Hứa Mục là chuyên gia khoa mắt rồi, nhưng dù sao lúc này Hứa Mục mới hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, cô không nghĩ anh ấy trẻ như vậy mà đã là bác sĩ chuyên gia tư vấn rồi, may mà cũng đã khám xong. Trước khi đi Hứa Mục dặn Âu Dương Thành phải giữ tâm trạng thoải mái, phóng khoáng, lại còn không quên nhắc lúc mẹ Âu Dương xoay người, cho Lâm Tử Mạch một ánh mắt khiêu khích, ý tứ sâu sắc, làm Lâm Tử Mạch đầu đầu không thôi.

Lấy thuốc xong, ba người đi ra cửa chờ lái xe lấy xe. Mẹ Âu Dương đứng một bên, Lâm Tử Mạch giúp đỡ Âu Dương Thành, khi đi tới cửa, Âu Dương Thành đột nhiên nhàn nhàn mở miệng nói: “Mẹ, mẹ ít khi về đây, có muốn lên tầng mười gặp bác Hứa không ạ?”

Mẹ Âu Dương nhìn sang Lâm Tử Mạch, Lâm Tử Mạch biết ý của bà, gật gật đầu ý bảo hiểu được, mẹ Âu Dương mới nói tiếp: “Con nói cũng đúng, con và A Tử cũng đến đây, chúng ta cùng đi thôi.” Âu Dương Thành không nhúc nhích, nói: “Mấy hôm trước con đã gặp bác Hứa rồi ạ, mẹ cứ đi một mình đi, con cũng không có chuyện gì để nói. Chúng con đi mua vài thứ, giữa trưa không quay về ăn đâu.”

Mẹ Âu Dương thực lo lắng, lòng tràn đầy sầu lo: “Chỉ hai đứa đi có được không?”

Âu Dương Thành rút tay của Lâm Tử Mạch đang ôm cánh tay mình ra, nhanh chóng nắm chặt cổ tay cô, kéo cô vào gần mình, nói với mẹ: “Mẹ, cô ấy cũng không phải không nhìn thấy, mẹ không cần lo lắng đâu.”

“Cháu sẽ chăm sóc tốt cho anh Âu Dương bác ạ, bác cứ yên tâm.” Lâm Tử Mạch lại an ủi vài câu, cuối cùng mẹ Âu Dương cũng thả bọn họ đi. Ra đại sảnh, mới chú ý đến bên ngoài đang có vài hạt mưa nhỏ tí tách, buổi sáng trời còn nắng đẹp mà bây giờ đã mưa rồi. Lâm Tử Mạch mặc một chiếc váy liền, đang run rẩy vì lạnh. Váy của cô vốn là mặc vào mùa hè, lúc này còn chưa tới tháng sáu, mặc dù mùa hè ở Nam Kinh tới sớm, nhưng những ngày mưa thế này thì nhiệt độ không khí cũng xuống thấp. Vừa ra khỏi đại sảnh bệnh viện, toàn thân cô đã lạnh cóng, tay chân nổi đầy gai ốc, tuy cánh tay nhỏ bé được Âu Dương Thành cầm có truyền đến ấm áp nhẹ nhàng, nhưng cô vẫn không thể ngừng run rẩy. Xe còn chưa tới, hai người đứng ở cửa chờ, mẹ Âu Dương cũng đã vào thang máy rồi, Âu Dương Thành liền buông lỏng bàn tay đang nắm tay Lâm Tử Mạch ra.

Một trận gió lạnh thổi tới, Lâm Tử Mạch ôm chặt hai tay cố giữ lại một chút ấm áp. Ngay sau đó, làn da mịn màng tiếp xúc với không khí của cô đã được một lớp áo mềm mại phủ lên. Cô hơi hơi ngẩng đầu, là Âu Dương, tuy rằng anh không nhìn thấy cô đang run rẩy, nhưng anh vẫn cởi áo khoác của mình ra cho cô mặc. “Lát nữa sẽ mưa quần áo cho cô.” Âu Dương Thành cảm giác được Lâm Tử Mạch vươn tay kéo lấy quần áo, bàn tay anh cũng thu về rất nhanh, lùi về sau một chút tạo khoảng cách giữa hai người.

“Cám ơn anh.” Lâm Tử Mạch thấp giọng đáp. Cô rất cảm động, cũng rất vui vẻ, có lẽ đây chính là lễ phép của Âu Dương Thành đối với tất cả mọi người, nhưng cô vẫn cảm giác đó là thể hiện anh không hề nghi ngờ

cô, đã tiếp nhận biểu hiện của cô. Âu Dương Thành không nói gì, chỉ trầm mặc. Gần mười giờ, người đến bệnh viện khám ngày càng nhiều, người đến người đi, Lâm Tử Mạch đi hai bước lại gần Âu Dương Thành, để tránh bị dòng người tách ra. Rốt cục cũng nhìn thấy chiếc xe đang đi ra từ bãi đỗ, lại đột nhiên có một chiếc xe cấp cứu 120 gào thét mà đến, Tiểu Chu dừng lại chờ xe 120 đi trước. Xe 120 đó dừng lại trước cửa hành lang, có mấy bác sĩ và y tá đã chạy ra rất đúng lúc từ bệnh viện, Lâm Tử Mạch cũng bị không khí khẩn trương căng thẳng đó thúc giục nên đã cầm tay Âu Dương Thành, kéo anh đến một bên, để tránh cản đường bác sĩ cấp cứu. Trên xe là một phụ nữ mang thai, có lẽ sắp sinh, đau đến chết đi sống lại, chồng chị ấy cũng vừa mới tới, xuống taxi rồi lập tức chạy đến bên vợ mình, nắm chặt tay vợ, một bên cổ vũ một bên chạy vào bệnh viện cùng bác sĩ. Vì tránh lại xảy ra tình huống này, Lâm Tử Mạch nắm tay Âu Dương Thành đi đến chỗ Tiểu Chu đang đỗ xe.

Giống như các quý ông mở cửa cho quý bà, Lâm Tử Mạch rất phong độ mở cửa xe cho Âu Dương Thành, sau đó lắc lắc bàn tay hai người đang nắm vào nhau, vui đùa nói: “Âu Dương tiên sinh, mời lên xe đi!” Âu Dương Thành lại là không hề động. Vài năm sau anh cũng không trầm mặc nhiều thế này, ngay cả năm 2000 khi Lâm Tử Mạch nhìn thấy Âu Dương Thành lần đầu tiên trên đỉnh núi Lư Sơn, anh cũng là một người có nụ cười tươi sáng, cô không biết lúc này anh lại lãnh đạm như vậy.

Chắc là tất cả điều này đều vì anh bị mù. Một người có kiên cường đến đâu đi nữa, đột nhiên bị mù, cũng không thể tránh khỏi gặp phải chút áp lực. Cho nên Âu Dương Thành gần như đã chuẩn bị rất lâu rồi, mới kiên định mở miệng nói: “Nói cho tôi biết, tình trạng bệnh của tôi thật sự là như thế nào?”

6. Chương 11-12

Chương 11: Một lần nữa bắt đầu (4)

Âu Dương Thành rốt cục kiên định mở miệng hỏi, Lâm Tử Mạch lại không biết phải trả lời như thế nào. Âu Dương Thành lập tức hỏi lại lần nữa: “Nói cho tôi biết bệnh tình thật sự của tôi, tôi biết mẹ tôi đã đến văn phòng viện trưởng.”

Trời vẫn đang mưa nhỏ, tí tách tí tách, Lâm Tử Mạch chống một y vào cửa xe, xuyên thấu qua làn mưa bụi, chăm chú nhìn Âu Dương Thành.

Áo sơ mi màu trắng hơi ẩm ướt, trên mái tóc ngắn của anh còn đọng lại vài giọt nước, nước mưa rơi xuống trên nóc chiếc xe Mercedes-Benz màu đen, đôi khi có vài giọt trượt xuống mặt đất, bọt nước văng khắp nơi, không tiếng động, lại giống như xuyên được vào tâm lý của con người. Trong lòng cảm thấy ướt át, tầm mắt cũng bị làn mưa bụi làm mờ, nhưng cô vẫn cố gắng làm giọng nói của mình không lộ ra chút u buồn nào, cô nhẹ nhàng nói với Âu Dương Thành: “Anh yên tâm đi, mẹ anh khá tin tưởng em, cái gì cũng nói với em, bác đi ra văn phòng viện trưởng cũng nói giống như bác sĩ Hứa thôi, chỉ cần anh giữ tâm tình thoải mái thì nhất định sẽ tốt.”

Dường như Âu Dương Thành vẫn không thể nào tin được, yên tĩnh một lúc, lại nói: “Tôi muốn nghe lời nói thật.” Gần từng tiếng, Lâm Tử Mạch thấy lòng mình đau xót. Âu Dương Thành đã bị mù bao lâu rồi? Lâu đến mức ngay cả người luôn luôn tự tin như anh cũng bắt đầu nghi thần nghi quỷ sao. Lâm Tử Mạch

thở sâu, cho dù cô nhắm mắt lại, cũng không thể cảm thụ rõ ràng thế giới đen tối mịt mù là như thế nào, Âu Dương ihành, anh đã phải cố gắng như thế nào, mới có thể áp chế cái loại khủng hoảng này, mới có thể chiến thắng bóng tối? Mà cô có tài cán làm gì cho anh đây, ngoại trừ làm cho anh có niềm tin tưởng vững chắc vào bản thân mình, ở lại bên cạnh anh, toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, còn có thể có cái gì?

Cô không hề do dự, dùng ngữ khí chắc chắn nói với Âu Dương Thành: “Em nói chính là lời nói thật, anh không cần hoài nghi, em cũng không cần lừa anh làm gì.” Âu Dương Thành nghe xong lại lặng im, không biết suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới nói: “Mẹ tôi còn nói gì?”

Chắc là anh đã tin rồi. Lâm iữ Mạch khẽ thở dài, “Bác nói em còn có trường học, nếu em muốn trở về Mỹ, bác sẽ không ngăn cản em.” Nói đến đây, cô dừng lại, chuyển sang chuyện khác, “Nhưng em cũng có chút tò mò, Trình Tử thật sự đâu, tại sao cô ấy không trở về thăm anh?”

Nhìn kỹ sắc mặt của Âu Dương Thành, vẫn là bình tĩnh không gợn sóng, thậm chí anh không hề nghĩ ngợi mà đã trả lời: “Chuyện này cô không cần xen vào, cô làm tốt việc mình nên làm là được.” Không thám thính được gì, Lâm Tử Mạch cũng không phải thực để ý. Âu Dương Thành không tiếp tục nghi ngờ về bệnh tình của mình nữa, thanh thanh cổ họng nói: “Tốt lắm, chúng ta đi thôi.” Lâm Tử Mạch “Ồ” một tiếng, mở rộng cửa xe ra. Âu Dương ihành xoay người, y trái đụng đến thân xe, tay phải vừa nhấc lên chuẩn bị đỡ lấy cửa xe, nhưng lại không thể rút ra được.

Cổ họng phát ra một tiếng kêu nhẹ nhàng, Lâm Tử Mạch không có chút tự giác nào, vẫn gắt gao nắm lấy tay anh như cũ. Âu Dương Thành khẽ nhăn mày, tiếng nói dễ nghe thoáng mang theo chút bất đắc dĩ: “Tôi muốn lên xe, cô có thể buông y tôi ra không?” Nắm tay Âu Dương Thành đã là thói quen từ lâu của cô rồi, thế nên Lâm Tử Mạch cũng không chú ý này giờ mình vẫn đang nắm chặt y anh, nếu không phải lúc này Âu Dương Thành cần một người dẫn đường thì có lẽ người xa lạ như cô đã sớm bị ném sang một bên rồi. Cô cứ nắm chặt y một người con trai không quen thuộc như vậy, không biết Âu Dương Thành sẽ nghĩ như thế nào về cô đây. Lâm Tử Mạch bối rối, vội vàng buông y ra, chạy đến bên kia của chiếc xe.

Xe chạy đến trung tâm thương mại khách sạn Kim Lăng, Tiểu Chu dừng xe, hai người trực tiếp đi vào trung tâm mua sắm. Độ ẩm bên trong trung tâm này rất thích hợp, Lâm Tử Mạch cởi áo khoác của Âu Dương Thành ra, sau đó tiến lên kéo cánh tay anh, chậm rãi bước đi cùng anh. Âu Dương Thành có vẻ không quen được Lâm Tử Mạch dẫn đi, nhưng như vậy cũng tăng thêm hệ số an toàn. Một mình một người sờ soạng phỏng đoán trong bóng đêm cũng không tiện lắm, có Lâm Tử Mạch đi bên cạnh, không hiểu sao trong lòng anh lại có cảm giác yên ổn.

Anh tự nhiên cầm lấy áo khoác trong tay Lâm Tử Mạch, khoát lên y mình, hai người đi gần nhau, nam phóng khoáng nữ dịu dàng, thoạt nhìn thật sự là một đôi làm người cực kỳ hâm mộ. Âu Dương Thành nói: “Cô thiếu cái gì thì cứ mua cái ấy đi.” Giống như một chàng trai yêu chiều bạn gái vậy. Lâm Tử Mạch cũng không ngại ngần nói: “Tốt, anh nói muốn trả tiền lương cho em, coi như là trích ra từ tiền lương nhé.”

Âu Dương Thành ngẩn người, nhưng cũng nhanh chóng tiếp lời cô: “Cứ như vậy đi.” “Là anh nói đó nhé, không cho đổi ý.” Lâm Tử Mạch vẫn không khách khí như trước. Dựa vào cánh y Âu Dương Thành, thấp giọng nhắc nhở anh phía trước có hướng rẽ, cô rảo bước không ngừng hướng về quầy quần áo, giày dép, túi xách.

Trở thành bạn trai của Lâm Tử Mạch, Âu Dương Thành cũng rất thích cho cô mua nhiều thứ, thường xuyên mang theo cô đến nơi này mua sắm, có khi trực tiếp dẫn cô đến các cửa hàng mua sắm, sau đó tùy cô chọn lựa. Váy liền, quần áo, giày cao gót, các loại kiểu dáng, các loại màu sắc, Âu Dương Thành chưa bao giờ ngại phiền toái. Màu đỏ, màu trắng hoặc là màu vàng, hỏi anh màu nào thì đẹp, anh sẽ nói, em đều thử hết

đi, sau đó ngồi ở chỗ kia, chờ cô thay hết cái này đến cái khác. Anh sẽ trầm ngâm hoặc là gật đầu, có khi cũng sẽ không nói được một lời, chỉ là nhìn cô chăm chăm. Nghe nói khi nào con gái có tâm trạng không tốt, sẽ đặc biệt muốn tiêu tiền, tiêu tiền nhiều sẽ làm tâm trạng tốt hơn. Nhưng khi Âu Dương Thành có chuyện gì buồn bực, anh lại muốn nhìn cô tiêu tiền, sau đó giúp cô cầm túi lớn túi nhỏ, thản nhiên cười đưa cô về nhà. Khi đó Lâm Tử Mạch không suy nghĩ nhiều, cười rất ngọt ngào, lúc đầu còn không quen, sau đó đến cuối lại cùng cam tâm tình nguyện. Dần dần cô cảm thấy, dù Âu Dương Thành không đi mua sắm cho cô, cô cũng sẽ tình nguyện thay hết bộ này đến bộ khác cho anh xem, ít nhất, anh có thể nhìn thấy cô, người đang ở bên cạnh anh là cô. Chỉ có điều lần này không giống như vậy, lần này, Âu Dương Thành không coi cô trở thành người khác, tuy rằng anh không nhìn thấy, nhưng lại thật sự đến đây cùng cô mua sắm. Nghĩ vậy, trên mặt cô đã có thêm một nụ cười tươi sáng. “Tiểu thư, kiểu dáng này mới ra vào mùa hè năm nay đó, chân cô trắng như vậy, đi đôi xăng đan màu đỏ này sẽ càng có vẻ mềm mại nhắn nhui hơn.”

Cô bán hàng nói chuyện thực ngọt, làm Lâm Tử Mạch đắc ý không thôi, nhưng vẫn ra vẻ khiêm tốn nói: “Có sao, tôi cảm thấy bình thường mà!”

“Đương nhiên là có.” Nó rất hợp với cô đấy, “Không tin cô bảo bạn trai cô nhìn xem, đôi giày này đi vào chân cô có giống như dẹt hoa trên gấm không?”

Âu Dương Thành ngồi trên sofa, hai tay ôm trước ngực, tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy lời nói của nhân viên bán hàng, ánh mắt vẫn chưa mở ra, anh nói: “Mua đi.” Sau đó lấy một cái thẻ từ trong ví ra. Có một nhân viên cửa hàng cầm thẻ đi soát, nhân viên giúp cô chọn giày kia không biết nói gì cho phải, thẳng đến khi Lâm Tử Mạch cởi đôi giày ra, cô nhân viên đó mới giúp cô gói lại. Lâm Tử Mạch ở một bên cười thầm, Âu Dương Thành như thế này thật sự là vô cùng lãnh khốc a! Bởi vì Âu Dương Thành hào sảng rõ ràng, gần như Lâm Tử Mạch thử một cái anh liền mua một cái, cũng tốn thời gian một chút, áo, váy, quần, giày dép, thậm chí cả đồ lót, áo ngủ, toàn bộ đều mua đủ, cuối cùng Tiểu Chu phải vào đó đem tất cả mọi thứ ra xe.

Những gì cần thiết đều đã mua cả rồi, Lâm Tử Mạch kéo Âu Dương Thành đi vào thang máy xuống tầng, làm một lần tìm kiếm cuối cùng nữa. Nhân viên bán hàng nhìn bọn họ chăm chăm với ánh mắt sáng quắc, hận không thể làm cho họ lại đến mua một lần nữa. Trong lòng Lâm Tử Mạch cũng rất là rung động, may mắn mình đã sớm được Âu Dương Thành huấn luyện ra rồi, trước đó cũng từng đi mua rất nhiều đồ ở đây, nên hôm nay mới không bị đợt mua sắm long trọng như thế này làm sợ hãi. Chỉ có điều, đi từ trên xuống dưới, từ ngoài vào trong hơn một giờ rồi, dù cô đã cố ý không chể, nhưng ít nhất cũng tốn hơn một vạn nhân dân tệ, thật sự là xa xỉ! Giữa lúc Lâm Tử Mạch còn đang xót xa thay Âu Dương Thành thì di động của Âu Dương Thành đã vang lên. Cô dừng bước, buông cánh tay anh ra, để anh nghe điện thoại. Không biết là ai, chỉ nhìn ra được anh vừa nghe người kia nói vài câu đã thả lỏng người, nhàn nhàn nói: “Em ở Kim Lăng, anh đến tầng 36 ở đây đi.” Chỉ nói một câu, người bên kia cũng không nói thêm gì nữa, Âu Dương Thành nhân tiện nói câu chào rồi tắt điện thoại. Lâm Tử Mạch tự giác tiến lên một lần nữa khoát tay anh, Âu Dương Thành ra lệnh: “Lên tầng 36 của khách sạn.” Chương 12: Ôm ấp tình cảm phát sinh (1)

Tầng 36 khách sạn Kim Lăng là nhà hàng xoay tròn. Có rèm lụa màu vàng mềm mại ngăn cách các phòng, âm thanh của nước chảy, của đàn dương cầm, uyển chuyển leng keng, sàn từ từ xoay tròn, mang đến một chút yên tĩnh cho tâm hồn mỗi người.

Lâm Tử Mạch ngồi trước bàn, lặng lẽ ngắm phong cảnh qua lớp sương mù ngoài cửa sổ sát đất. Sắc trời ảm đạm, mơ hồ thấy được làn mưa lất phất, Nam Kinh năm 2000 và Nam Kinh năm 2007 cũng không khác nhau nhiều lắm. Thật ra chỉ là bảy năm mà thôi, đối một người có lẽ đó là quãng thời gian quan trọng nhất, nhưng đối với một thành phố, cũng chỉ như một cái nháy mắt mà thôi. Đợi một lúc, vị khách tôn quý cuối cùng cũng đến, không ngoài sở liệu, lại là Hứa Mục. Hứa Mục không mặc áo dài trắng, mà mặc một bộ tây trang sang trọng rất xứng với ngũ quan hoàn mỹ của anh, nhìn qua cũng là người khiêm tốn, ra vẻ đạo mạo. Chỉ tiếc là vừa ngồi xuống đã thấy không đúng đắn, khuôn mặt nghiêm túc trang nghiêm như vậy, không

nên có khoe miệng tà tà giờ lên như thế, trong mắt lóe ra ánh sao ngấm Lâm Tử Mạch nói: “Hi, mỹ nữ, chúng ta lại gặp nhau rồi!” Lần đầu tiên Lâm Tử Mạch phát hiện ra, anh Hứa Mục thành thực có mị lực mê hoặc các chị em trong ký túc xá thật sự đúng là có năng lực âm hồn bất tán.

Không để ý tới anh, Lâm Tử Mạch hơi hơi bĩu môi, hãy còn cúi đầu. Than thở một tiếng: “Bắt đầu ăn đi.” Sau đó không để ý đến hai người kia nữa, dẫn đầu cầm đĩa lên. Hứng thú của Hứa Mục đối với cô cũng quá rõ ràng, chẳng lẽ muốn đem cô trở thành con mồi của anh sao? Hy vọng không phải cô suy nghĩ nhiều.

Hứa Mục cũng không nói gì nữa, Âu Dương Thành cũng cầm lấy chiếc đĩa, ba người bắt đầu ăn cơm trưa. Giữa bữa Lâm Tử Mạch đứng dậy đi toilet một chuyến. Nhìn vào gương sửa sang lại mình một chút, Lâm Tử Mạch mơ hồ thấy có chút mê hoặc, ánh đèn mờ ảo chiếu xuống khuôn mặt trong gương kia, rốt cuộc là chân thật hay chỉ là một giấc mộng? Vươn ngón y, chạm vào mặt gương lạnh lẽo, Lâm Tử Mạch tự giấu lấp đầu cười cười, cầm lấy túi xoay người rời đi.

“Cẩn thận!” Hậu quả của chuyện không yên lòng chính là sắp đến chỗ rẽ mà cũng không biết, chân đi giày cao gót vội vàng lùi lại hai bước, giữa lúc Lâm Tử Mạch nghĩ mình sẽ bị ngã thôi thì bất ngờ có một cánh tay ấm áp nắm lấy thắt lưng cô, giúp cô đứng vững. Nhưng cái túi vẫn rơi xuống sàn từ trong y cô. “Sao em lại không cẩn thận như vậy?” Hơi thở ấm áp truyền đến từ trên đỉnh đầu, còn mang theo mùi rượu vang nhẹ nhàng.

Sau khi Lâm Tử Mạch muốn đẩy cánh y trên vai mình ra mà không có kết quả, cô từ từ ngẩng đầu đối mặt với khí thế bức người kia: “Cảm ơn anh, anh buông tay ra được không?”

“Được.” Hứa Mục nhún nhún vai, buông lỏng y ra như không có chuyện gì.

Lâm Tử Mạch lui ra phía sau hai bước, đã gần đến bức tường rồi. Hứa Mục cũng lại gần, vươn y trái ra chống ở chỗ rẽ, chặt chẽ bức Lâm Tử Mạch vào tường.

Lâm Tử Mạch cố gắng ép sát vào tường, để duy trì khoảng cách nhất định, sau đó giương mắt, đúng lý hợp tình nói, “Anh có ý gì?”

Hứa Mục hơi hơi ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Tử Mạch lười biếng nói: “Không có gì quan trọng, em hãy trả lời vấn đề của tôi đã.”

Lâm Tử Mạch có chút lo lắng, nói: “Nói đi.” Rồi chờ Hứa Mục mở miệng.

“Em tiếp cận A Thành với mục đích gì?”

“Bọn em chỉ tình cờ gặp nhau thôi.”

“Tại sao em muốn ở lại bên cạnh A Thành?”

“Không liên quan đến anh.”

“Sao em biết tên tôi? Chuyện đó có liên quan đến tôi chứ?”

“Âu Dương iành nói.” Lâm Tử Mạch bắt đầu thấy khinh thường.

“Vậy, tại sao khi nhìn thấy tôi em lại gọi tên tôi? Đừng nói với tôi là A Thành đưa ảnh cho em nhìn đấy, bây giờ mắt nó không nhìn thấy gì hết, cho dù em có cầm album nó cũng không nhớ rõ ảnh của tôi ở đâu!” Khoe miệng Hứa Mục gọi lên một nụ cười thần nhiên, nhìn Lâm Tử Mạch đang bối rối.

“Em...” Lúc này do dự chính là thừa nhận, Hứa Mục bắt đầu dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Lâm Tử Mạch. “Anh không hỏi có được không?”

Lâm Tử Mạch không có cách nào, đành nghiêm túc nhìn Hứa Mục, thấp giọng năn nỉ, “Em thật sự không thể nói. Nhưng em không có ý gì xấu với Âu Dương đâu, thật sự, em chỉ muốn chăm sóc anh ấy thôi.”

Biểu tình chân thành, ánh mắt cầu khẩn tha thiết của Lâm Tử Mạch, rốt cục cũng khiến Hứa Mục dao động, anh không nói gì nữa, dương dương tự đắc lui ra sau mấy bước, ngồi xổm xuống giúp Lâm Tử Mạch nhặt lên vài thứ.

“Không cần, cảm ơn anh, tự em nhặt là được rồi.” Lâm Tử Mạch nhanh nhẹn ngồi xuống, nhặt túi của mình lên, cũng nhanh chóng cất di động và ví tiền vào trong cái túi LV nhỏ. Hứa Mục kinh ngạc nhìn động tác có chút kỳ quái của cô, thấy cô giống như đang giấu đầu hử đuôi. Dưới cái nhìn chăm chú của Hứa Mục, Lâm Tử Mạch càng hoảng loạn hơn, muốn nhét cái ví tiền vào túi mà mãi không được, cố vài lần, cái ví dài kia vẫn không nhét được vào trong túi. Cô đành phải rút cái ví ra ngoài rồi nhét vào một lần nữa, nhưng do cô hơi dùng sức nên có một đồng tiền xu bị văng ra khỏi ví. Ánh sáng màu da cam của đèn tường chiếu xuống sàn đá cẩm thạch màu đen, đồng tiền xu mới tinh kia, được ngọn đèn chiếu xuống trông càng long lánh hơn, sau khi bay trên một đường cong duyên dáng, cuối cùng nó cũng hạ cánh ngay dưới chân Hứa Mục. Tạo ra một âm thanh nhẹ nhàng tinh tế khi tiếp xúc với đá cẩm thạch, rồi đồng tiền xu vàng óng đó đã im lặng nằm bên chân Hứa Mục.

Hứa Mục cúi người giúp Lâm Tử Mạch nhặt đồng tiền đó lên, đang muốn trả lại cho cô, lại phát hiện biểu tình của cô như đang rơi vào tình thế nguy hiểm, không khỏi có chút nghi hoặc. Vuốt ve tiền xu trong y, anh phỏng đoán, rốt cuộc đã có chuyện gì, lại làm cho Lâm Tử Mạch kích động như thế.

“Đưa đồng xu đó cho em được không?” Lâm Tử Mạch thật cẩn thận nói, “Nó rất quan trọng với em, là một người bạn thân tặng cho em.” Đồng tiền đó quả thật chính là do cô bạn thân cho cô, là chị em hồi đại học của cô. Trước đó vài ngày hai người đã ra ngoài dạo phố, khi ăn cơm bạn ấy đã cho cô, bởi vì nó rất mới, vàng long lánh rất là xinh đẹp, nên mỗi người giữ hai đồng, một đồng mình giữ và một đồng cho bạn trai. Tuy rằng chỉ là tiền xu nho nhỏ, nhưng cũng rất thú vị, cô bỏ một đồng vào ví tiền của Âu Dương Thành, và cũng bỏ vào ví mình một đồng. Nhưng thật ra cái này cũng không quan trọng, điều quan trọng nhất, là —— nhìn Hứa Mục đặt đồng tiền đó trong lòng bàn tay chuẩn bị đưa cho cô, Lâm Tử Mạch vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lúc vô tình ánh mắt Hứa Mục lại nhìn vào đồng xu đó. Đang lúc Lâm Tử Mạch tính nhanh y lấy về, thì đột nhiên Hứa Mục lại nắm y vào, giữ lấy đồng xu. Nâng ánh mắt sáng quắc lên nhìn cô nói: “Trước tiên tôi giữ lấy cái này đã, nếu tôi biết được em có ý đồ khác, nhất định tôi có thể tiếp tục điều tra!”

Lần này nói xong, anh không nhìn lại phản ứng của Lâm Tử Mạch nữa mà lập tức bắt taxi quay lại phòng. Sau đó cứ như không xảy ra chuyện gì, Hứa Mục vẫn giống như lúc trước, đôi khi đùa giỡn hai câu với Âu Dương Thành, đôi khi lại liếc nhìn cô một cái, cùng cô tán gẫu vài câu cho đến hết bữa cơm. Hứa Mục trở về bệnh viện, Lâm Tử Mạch cùng Âu Dương Thành vẫn giữ nguyên kế hoạch đến Wal-Mart [1], mua một ít vật dụng hàng ngày và thực phẩm.

Tuy rằng không phải cuối tuần, nhưng người đến Wal-Mart vẫn đông đúc. Âu Dương Thành cũng giúp đẩy xe để đồ, một bàn tay của Lâm Tử Mạch kéo cánh y Âu Dương Thành, tay kia thì đặt lên xe, điều chỉnh hướng đi. Khi dừng bước lấy thứ gì đó, cô để Âu Dương Thành giữ xe, cho dù cô vội vàng chọn vài thứ không để ý nói cho anh cứ đi hay dừng lại, nhưng chỉ cần cô đẩy xe, Âu Dương Thành cũng sẽ theo xe đi theo cô.

“Mua táo hay cam đây?” Lâm Tử Mạch hỏi Âu Dương Thành chỉ mang tính tượng trưng thôi, trong lòng cô đã sớm có đáp án rồi.

“Quả cam.” Tiếng của Âu Dương Thành hoàn toàn khớp với khẩu hình của Lâm Tử Mạch.

“Ồ mai?”

“Được.”

“Tôm bóc vỏ bánh sủi cảo?”

“Ừ, tùy em chọn.” Lâm Tử Mạch không hề hỏi nữa, cẩn thận lựa chọn rồi để mọi thứ vào trong xe. Cà tím, dưa chuột, sau đó là thịt lợn, thịt dê... Trong nhà hình như không có nhiều rượu gia vị, Lâm Tử Mạch đẩy xe dọc theo khu thực phẩm. Chính là cái này, sau khi cầm lấy rượu gia vị, Lâm Tử Mạch lại nhìn về phía trước cách chỗ này không xa có xiên nướng thịt. Cô rất thích ăn thịt dê nướng, mỗi lần nghỉ đông về nhà mừng năm mới, bố luôn mua thịt dê tươi ngon về, sau đó cả nhà cùng ngồi nướng thịt rất vui vẻ. Làn khói nóng từ bếp nướng đó làm mặt ai cũng đỏ lên, thật là có bầu không khí. Lúc đầu Âu Dương Thành cũng không thích ăn thịt dê nướng, nhưng ở cùng cô lâu ngày, nên cũng dần dần thích ăn.

“Bác có thích ăn thịt dê không?” Điều cần lo lắng bây giờ là mẹ Âu Dương có thể ăn được thịt dê không, Lâm Tử Mạch đang chọn gia vị, hỏi một câu mà đầu cũng không quay lại. Đợi nửa ngày, vẫn không thấy phản ứng gì, Lâm Tử Mạch không thể không hỏi lại một lần nữa, cũng quay đầu lại nhìn về phía Âu Dương Thành.

Nhưng phía sau ngoài mấy cô gái đang mua gia vị ra thì không thể thấy bóng dáng Âu Dương Thành!

“Âu Dương?” Lâm Tử Mạch gọi một tiếng không biết làm sao, không ai trả lời. Cô có chút lo lắng, liền lớn tiếng thử thăm dò: “Âu Dương?” Vài cô gái đến gần cô có chút hiếu kỳ nhìn cô một chút rồi lại cúi đầu mua đồ của mình.

Lạc nhau ở siêu thị vốn là chuyện quá thường xuyên rồi, nhưng Lâm Tử Mạch chưa bao giờ thấy sốt ruột như thế này, bởi vì, Âu Dương Thành, bây giờ anh ấy không nhìn thấy gì! Một người không nhìn được, lẫn trong đám người đông đúc ở siêu thị thế này, anh ấy phải làm thế nào đây? Lâm Tử Mạch vội ném cái gì đó vào trong xe để đồ, nắm chặt cái túi chạy vào chỗ đông người, nhìn xung quanh, người đến người đi, nhưng vẫn không nhìn thấy Âu Dương Thành. Cái khó lớn cái khôn, đi dọc theo đường cũ, Lâm Tử Mạch đi qua từng gian hàng một, đi đến hàng thịt tươi vẫn không thấy thân ảnh của Âu Dương Thành, cô sốt ruột đổ mồ hôi lạnh. Làm sao bây giờ? Trái tim cô sợ hãi đập thành thịch, tuy rằng biết anh cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm được, nhưng trong lòng Lâm Tử Mạch vẫn tự trách mình, Âu Dương Thành bây giờ bị thế này, cô lại có thể quên mất anh, vứt bỏ anh sao? Huống hồ, đã không có cô ở bên cạnh chỉ đường cho anh, làm cho người thích độc lập giải quyết mọi việc như anh lại phải đi nhờ người khác, nghĩ như thế cô thấy rất đau lòng! Trong siêu thị vẫn là người đến người đi như trước, có vài thân ảnh giống Âu Dương Thành, nhưng không có ai trong số đó thật sự là anh. Anh có thể đi đâu, Lâm Tử Mạch rốt cuộc không thể bình tĩnh được nữa, bắt đầu lo lắng cho an toàn của Âu Dương Thành. Dùng sức cắn cắn môi, cô lấy điện thoại di động trong túi ra, ấn nút khởi động máy, xem ra chỉ có gọi điện cho anh mới có thể tìm được anh...

[1] Wal-Mart Stores là một công ty công cổ phần công khai Mỹ, hiện là một trong những công ty lớn nhất thế giới (theo doanh số) theo công bố của Fortune 500 năm 2007. Nó được thành lập bởi Sam Walton năm 1962, đã thành lập công ty ngày 31 tháng 10 năm 1969, và niêm yết trên Sở Giao dịch Chứng khoán New York năm 1972. Đây là đơn vị tư nhân thuê nhân công lớn nhất thế giới và là đơn vị sử dụng nhân công công cộng và thương mại lớn thứ 4 thế giới, chỉ xếp sau Quân Giải phóng Nhân dân của Trung Quốc, Cục Y tế Quốc gia của Vương quốc Liên hiệp Anh và Bắc Ireland và ngành Đường sắt Ấn Độ. Wal-Mart là nhà bán lẻ tạp hóa lớn nhất Hoa Kỳ, với khoảng 20% doanh thu hàng tiêu dùng và tạp phẩm.

Sản phẩm: các cửa hàng giảm giá, cửa hàng tạp phẩm, và đại siêu thị quang học, dược phẩm, Studio chân dung.

7. Chương 13-14

Chương 13: Ôm ấp tình cảm phát nh (2)

Ấn nút khởi động máy xong, Lâm Tử Mạch mê mang nhìn về phía trước, góc tường gần quầy hoa quả có một thân ảnh bỗng xâm nhập vào mi mắt cô. Bỏ điện thoại vào trong túi, cô kích động đẩy đám người phía trước ra, dùng tốc độ nhanh nhất nhào vào lòng người đó. Dựa vào bả vai rộng lớn của anh theo thói quen, giọt nước mắt trong suốt chảy xuống hai má, cô nức nở nói: “Cuối cùng em cũng tìm được anh, xin lỗi, xin lỗi, em không cố ý!”

Âu Dương Thành vừa nhận một cuộc điện thoại từ công ty, treo máy xong mới biết Lâm Tử Mạch đã không ở bên cạnh nữa. Anh đang nhíu mày nghĩ cách, thì lại thấy cô giống như chú chim nhỏ bay nhanh tới rồi nhào vào lòng anh. Thanh âm nghẹn ngào, lệ rơi đầy mặt, giống như nhiều năm rồi đã không gặp, muốn nói lời giải thích với anh. Giờ phút này, anh cũng không từ chối phản ứng của cô, có lẽ là bởi vì cô đang thăm oản chính mình, có lẽ là bởi vì cô phụ thuộc vào anh — Âu Dương Thành cảm giác được bàn tay Lâm Tử Mạch đang nắm chặt lấy áo anh, nơi nào đó trong lòng anh giống như đang bị ai đó nhẹ nhàng cào cào. Vào lúc như thế này, tất cả mọi người đều lo lắng cho anh, bảo vệ anh, nhưng lại có một cô gái tin anh, cần anh, làm cho anh không đành lòng đẩy cô ra. Do dự một lúc, Âu Dương Thành vươn tay, nhẹ nhàng đặt lên lưng Lâm Tử Mạch. Lâm Tử Mạch thoáng run rẩy, nhưng cô vẫn rúc vào lòng Âu Dương Thành không chịu ra. Cô nhớ tới nhiều năm trước cũng là nhiều năm sau ở thị trấn Kim Nhuận Phát, cũng giống như bây giờ, xoay người không thấy Âu Dương Thành, cô vội muốn chết. Túi của cô được Âu Dương Thành mang theo, cho nên trên người không có phương thức liên lạc nào, chỉ có thể bước từng bước một trong đám người để tìm kiếm.

Khi đó Âu Dương Thành đã đi tìm cô, theo dòng người, hai người gần như đã lướt mắt qua nhau, họ nhìn thấy nhau ở đối diện dãy tủ thực phẩm đông lạnh. Tuy nhìn nhau chỉ cách có hai mét ngắn ngủi nhưng nó tựa như thâm tình lưu luyến ngàn vạn.

Lúc đó, có phải Âu Dương cũng rất sốt ruột, Zì lo lắng cho cô, vì cô mà nóng ruột nóng gan? Nghĩ đến đó, Lâm Tử Mạch càng thấy buồn rầu, những giọt nước mắt không kìm nén được bỗng chốc chảy ào ra, nấp vào lòng Âu Dương Thành, cô khóc không thành tiếng. Âu Dương Thành khe khẽ thở dài, cũng không nói gì, chỉ im lặng ôm lấy cô, giống như đã biết nguyên nhân cô khóc, anh cứ để cô tùy ý phát tiết tích tụ trong lòng. Khóc thật lâu, ngay cả những người xung quanh cũng đang nhìn họ, Lâm Tử Mạch rốt cục ngừng đầu lên. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình lại khóc như thế này, cô chưa bao giờ khóc khi ở bên Âu Dương Thành, cho dù vì anh mà thương tâm, cũng sẽ không rơi lệ trước mặt anh. Cô chưa bao giờ muốn tâm tình không tốt của mình làm ảnh hưởng đến anh, bởi vì quá yêu, bởi vì rất để ý, nên ngay cả khi đau lòng cô cũng nguyện che giấu, mặc dù biết mình chỉ là người để thay thế thôi, cô cũng nguyện tiếp tục thay thế như vậy. Nhưng khi người cô thay thế xuất hiện thì cô còn có thể làm cái gì đây? Thậm chí, cô căn bản còn không có quyền lựa chọn. May mắn, cô về tới năm 2000, tạm thời có thể trốn tránh vấn đề làm cô đau lòng đó.

Thở dài, Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng ngừng đầu, rời khỏi vòng ôm ấm áp của Âu Dương Thành. Lúc này cô thật sự không biết giải thích cái gì với Âu Dương Thành, cũng không thấy xấu hổ khi nhào vào lòng anh, vòng ôm của anh cô sớm đã quen rồi, tuy rằng đến năm 2000, nhưng cô cũng không có khả năng lúc nào cũng y tri được ý nghĩ tinh táo. Trước mặt anh, cô có thể hoảng hốt. Âu Dương Thành cũng không nói gì thêm, khi thân thể nhỏ nhắn mềm mại của cô rời khỏi lòng anh, trong nháy mắt anh lại thấy có cảm giác mất mát, nhưng khi bình tĩnh lại anh đoán là cô đã coi anh trở thành một người nào đó. Một ngày ở bên cô, anh có cảm giác Lâm Tử Mạch là một cô gái lương thiện cẩn thận, ngoan ngoãn và cũng rất dịu dàng, cô không có ác ý gì với anh, thậm chí còn có chút chân thành quan tâm đến anh, chăm sóc anh, không biết

cô vì ai mà đau lòng, anh cũng không muốn hỏi nhiều, sợ cô thương tâm. Vì thế hai người có suy nghĩ khác nhau nhưng lại ăn ý tránh được sự bối rối. Lâm Tử Mạch đi đến bên phải Âu Dương Thành, dặt tay anh, nhẹ giọng nói: “Mọi thứ vẫn còn ở bên kia, chúng ta qua đó đẩy xe rồi trả tiền thôi.”

Âu Dương Thành gật gật đầu nói: “Được.”

Yên lặng dẫn Âu Dương Thành đi, trong lúc đó gần như giữa họ không hề có khoảng cách nào, âu thị vẫn ồn ào, chỉ y nhất hai người họ có được bầu không khí riêng, yên tĩnh giống như thung lũng hẻo lánh cả ngàn năm.

Lâm Tử Mạch không thích loại trầm mặc như thế này, nhưng cũng không biết phải làm thế nào, đành phải nói: “Lúc ra ngoài em không mang nhiều tiền, vẫn phải để anh trả tiền rồi.” Tiền trong túi cô, hơn một nửa đều là tiền phát hành vào năm 2005, trên tờ tiền nhân dân tệ đều có đánh số và năm, hướng hồ tiền này cô đem đến từ năm 2007, thật sự không nên lưu thông vào năm 2000 này. Lúc trước để Âu Dương Thành mua nhiều quần áo cho cô như vậy, quả thật cô cũng không còn cách nào, năm 2002 cô mới có thẻ ngân hàng ở Nam Kinh, đừng nói đến thẻ thanh toán, chỉ là tài khoản thôi lúc này cũng không có. Cho nên, may mắn cô ở lại nhà Âu Dương, nếu không ngay cả vấn đề cuộc sống cơ bản cô cũng không thể giải quyết được, các loại giấy chứng nhận của cô đều được làm sau khi đến Nam Kinh, bây giờ cô tuyệt đối là tam vô nhân viên rồi (“Tam vô nhân viên”: nhân viên không hộ khẩu, không thu nhập, không nhà), thậm chí so với tam vô nhân viên còn đáng thương hơn.

Âu Dương Thành nghe xong lời của cô, lại chỉ nói: “Được.”

Tìm được xe mua sắm của bọn họ, Lâm Tử Mạch đẩy ra ngoài, hai người không nói gì tiếp tục đi về phía trước. Cô thật sự không biết nói cái gì cho phải, đành tiếp tục im lặng như thế. Khi xếp hàng trả tiền, Âu Dương Thành đưa thẻ thanh toán cho Lâm Tử Mạch, sau đó đi đến một bên gọi điện thoại cho kênh mua sắm, Lâm Tử Mạch vẫn nhìn chăm chú vào anh đang đứng ở chỗ ít người đó, anh ở trong tầm mắt cô, cô mới yên tâm.

Ra khỏi Wal-Mart, hai người đến ngồi trong một quán cà phê gần đó, một lúc sau Tiểu Chu mới đi tới. Khi đã lên xe, Tiểu Chu đưa cho Âu Dương Thành một cái gói to, Âu Dương Thành lại đưa nó cho Lâm Tử Mạch.

“Đây là...” Lâm Tử Mạch nhìn hộp điện thoại di động trong tay, ngẩng đầu hỏi Âu Dương Thành.

“Cho em.” Âu Dương Thành khẽ cười cười, “Lần sau nếu không tìm thấy anh thì hãy gọi điện thoại, đừng khóc.”

Lâm Tử Mạch kinh ngạc nhìn nụ cười nhạt trên môi Âu Dương Thành, trong đôi mắt thâm thúy của anh, tuy rằng không có tiêu cự, nhưng giống như vẫn có chút lo lắng. Cô cũng cười, cúi đầu mở cái hộp ra, là NOKIA 8850, ở năm 2000 là một sản phẩm xuất sắc, giá trị chắc cũng rất xa xỉ.

Âu Dương Thành dựa lưng vào ghế nói nhỏ với Lâm Tử Mạch: “Số điện thoại của anh và ở nhà thì Tiểu Chu sẽ ghi vào cho em.”

Lâm Tử Mạch ngẩng đầu nhìn anh chăm chú: “Vâng, cảm ơn anh.” Sau đó cô đóng hộp lại và để điện thoại vào trong túi.

Âu Dương Thành hơi cong khóe miệng, gật đầu không nói nữa. Về tới nhà vẫn còn chưa đến chạng vạng, mẹ Âu Dương pha một ấm trà, đang ngồi trên ghế ở ban công tầng một đọc sách. Nhìn thấy hai người trở về, bà liền đặt sách sang một bên, đứng dậy ra đón, dịu dàng nói: “A Tử, những gì cần đều mua được chứ?”

Lâm Tử Mạch mỉm cười nói: “Đều mua được bác ạ.” Sau đó tiến lên nắm tay Âu Dương Thành. Âu Dương Thành lại buông lỏng tay cô ra nhưng lại nâng tay vỗ vai cô, nói: “Anh có thể tự đi được, ở nhà em không cần giúp anh đâu.”

Lâm Tử Mạch biết tâm tình của anh, nên cũng không kiên trì nữa, đứng ở phía sau anh. Đây là lần đầu tiên Âu Dương Thành không có ý nhắc đến chuyện mình bị mù, anh tin mình có thể làm tốt. Âu Dương Thành chậm rãi bước đi, có điều mẹ anh vẫn lo lắng, bà cũng đi bên cạnh anh, cho đến khi Âu Dương Thành an toàn ngồi xuống trước bàn ở ban công, bà mới nhẹ nhàng thở ra. Thấy Âu Dương Thành ngồi xuống, Lâm Tử Mạch và anh lái xe Tiểu Chu cùng mang những đồ đã mua vào nhà.

Tiểu Chu đi rồi, Lâm Tử Mạch đi đến ban công nói với mẹ Âu Dương: “Bác, chúng cháu đã mua ít đồ ăn, cháu vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối, bác ngồi ở đây một lúc với anh Âu Dương nhé.”

Mẹ Âu Dương gật gật đầu, không có khách khí, nói: “Ừ, Zậy cháu đi đi.” Âu Dương Thành cũng không có ý phản đối gì. Lúc này đây, dường như cô đã bắt đầu dung nhập vào gia đình này, ít nhất bây giờ cũng không bị ngại ngùng không bị nghi ngờ nữa.

Chương 14: Ôm ấp tình cảm phát nh (3)

“Cô à, hôm nay lại có món gì ngon vậy?” Lâm Tử Mạch còn đang bận rộn nấu nướng trong phòng bếp, thì đã nghe thấy một âm thanh quen thuộc từ phòng khách, làm cho cô không khỏi nhú mày. Trong tuần này Hứa Mục đã liên tục đến đây ăn cơm, hôm nay là cuối tuần, anh ta thật sự vẫn còn kiên trì đến nữa sao. Mẹ Âu Dương không có chút ý tứ phiền chán nào, rất hoan nghênh anh chàng Hứa Mục vừa là con bác sĩ Zừ là con của anh em này đến chơi.

“Tiểu Mục tới rồi! Hôm nay A Tử nấu chủ yếu là món cay Tứ Xuyên, cháu thích nhất là ăn cay mà, nhất định hợp khẩu vị của cháu rồi.” Giọng nói nhẹ nhàng của mẹ Âu Dương truyền đến từ phòng khách, làm Lâm Tử Mạch lại thất bại. Mỗi ngày đổi một loại khẩu vị, vậy mà lần nào cũng rất hợp với khẩu vị của Hứa Mục sao, anh Hứa Mục này thật đúng là bác ái!

Bất đắc dĩ thở dài một hơi, Lâm Tử Mạch bày món gà cay [1] ra đĩa, đặt lên bàn cơm, sau đó cời tạp dề gọi mọi người vào ăn cơm.

Trên bàn cơm. “A Tử này, em học nấu ăn từ ai vậy, A Thành thật đúng là có phúc nhé!” Hứa Mục không khách khí ăn thật nhiều, lại còn không quên dò hỏi quân tình.

Xét thấy mẹ Âu Dương vẫn ở đây, tuy rằng Lâm Tử Mạch không thích Hứa Mục cứ đem mình thành phần tử khổng bố như thế này, nhưng cũng có tính nhẫn nại trả lời: “Em học từ mẹ em đấy, mẹ và bố em nấu ăn cũng không tệ.”

“Đúng rồi, A Tử, nhà cháu ở đâu, bác còn quên chưa hỏi cháu, A Thành lại không nói với bác.” Luôn luôn làm theo nguyên tắc “khi ăn không nói”, mẹ Âu Dương cũng mở miệng hỏi cô. Lâm Tử Mạch nhìn nhìn Âu Dương Thành, Âu Dương Thành trấn định tự nhiên không có việc gì làm cho cô cũng ổn định tinh thần, dùng tình huống thật của mình tùy ý đáp: “Nhà của cháu ở Giang Tây Cửu Giang ạ.”

“Ồ, dưới chân núi Lư Sơn đúng không.” Mẹ Âu Dương gật gật đầu, “Lư Sơn rất đẹp, bố Âu Dương Thành cũng từng đến trại an dưỡng ở Lư Sơn nghỉ ngơi một thời gian, khi đó hai bác đã đi ngắm các danh lam thắng cảnh ở Lư Sơn, không khí nơi đó cũng thật tốt.”

“Đúng ạ. Bố mẹ cháu về hưu không có việc gì làm cũng thường đến núi Lư Sơn, vừa rèn luyện thân thể, lại có thể ngắm phong cảnh.” Lâm Tử Mạch cười cười, gấp một miếng gà cay vào bát Âu Dương Thành, nói: “Ném thử đi, biết anh không thể ăn nhiều ớt cay, nên em cố ý cho nhiều hạt tiêu một chút.”

Âu Dương Thành cười cười, gật đầu nói: “Ừ.” Anh đã dần dần có thói quen tiếp nhận sự quan tâm của Lâm Tử Mạch.

Lâm Tử Mạch cũng rất thích làm món gà cay này, Âu Dương Thành không thể ăn món gì đó rất cay, vì thế trong mấy năm ở bên anh, cô kiên trì ngày nào cũng làm một ít đồ ăn cay, sau một thời gian sẽ nấu cay hơn một chút, rốt cục nghiệm chứng được chân lý biến đổi Zê lượng sẽ tạo sẽ một chất mới, bởi dường Âu Dương Thành thành một người có thể ăn món cay Tứ Xuyên. Có điều hôm nay làm đồ ăn, độ cay chỉ trong mức độ Âu Dương Thành hiện tại có thể chấp nhận được thôi.

Sự biến đổi giữa chất và lượng đó, được học trong môn Những nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mác-Lê nin, trong năm đầu tiên của đại học, cao đẳng.

“Đâu chỉ không cay, ” Hứa Mục lại chen vào nói, “Căn bản là một chút vị cay cũng chẳng có! Món này không phải món cay Tứ Xuyên mất rồi, vì A Thành, nha đầu kia rõ ràng đã đem món cay Tứ Xuyên làm thành đồ ăn Thượng Hải.”

“Không cay thì anh đừng ăn.” Lâm Tử Mạch cho Hứa Mục một ánh mắt rõ ràng, thiếu chút nữa đã nói ra câu cô thực sự muốn nói: tốt nhất thấy khó ăn thì anh đừng có chạy đến đây nữa. Hứa Mục lại không nhìn ánh mắt rõ ràng của cô, tiếp tục nhắm nháp đồ ăn ngon mà không chịu chút ảnh hưởng nào. Anh liên tục đến đây bảy ngày, trong bảy ngày này vẫn cùng Lâm Tử Mạch đối chọi gay gắt. Ban đầu là anh khắp nơi muốn tìm ra mục đích xấu của Lâm Tử Mạch, tuy nhiên, lâu ngày thấy được lòng của người ta. Cuối cùng bây giờ anh cũng tin Lâm Tử Mạch trong sạch, đến nay đã thật sự bị tay nghề nấu nướng cao siêu của Lâm Tử Mạch hấp dẫn, cho nên Lâm Tử Mạch cũng dám tùy tiện xem thường anh, mà không sợ anh sẽ thế nào. Mẹ Âu Dương cũng chú ý tới chút nhạc đệm này, nhưng vài ngày như thế rồi nên bà cũng sớm quen. Chỉ cảm thán Quy nhất một điều: người trẻ tuổi thật sự là thích đùa, nhưng may mắn người trẻ tuổi có sức sống như vậy, nên A Thành của bà mới có thể chống đỡ được. Cúi đầu cười cười, mẹ Âu Dương tiếp tục tạo nhả dùng cơm: A Tử nấu ăn đúng là không tệ, A Thành không nhìn lầm người. Sau bữa trưa, Lâm Tử Mạch kéo Âu Dương Thành, mang theo Tiểu Cáp, nhàn nhả đến bên hồ Huyền Vũ tản bộ. Nhu cầu của Âu Dương Thành là phải duy trì tâm trạng thoải mái thanh thản, thế nên bây giờ mỗi ngày bọn họ ngoài ăn cơm ra, thì chỉ là nghỉ ngơi thôi.

Tuy rằng đã vào hè rồi, nhưng bởi vì ngày hôm nay có gió nên cũng rất mát mẻ, hơn nữa thỉnh thoảng trên bầu trời lại có mấy đám mây bay qua che đi ánh mặt trời chói chang, trong cảm giác nhẹ nhàng thanh thản, kéo người mình yêu thương tản bộ thật là một chuyện thích ý. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bên cạnh không có một cái bóng đèn mấy trăm Volt vừa cao lại vừa đẹp trai kia.

“Cô bé, em xuất hiện bên cạnh A Thành như thế nào vậy?” Lần đầu tiên Hứa Mục hỏi cô một vấn đề gọn gàng dứt khoát như vậy, cũng bởi vì lần đầu tiên ba người họ ở cạnh nhau từ khi anh đến ăn cơm, không ở trong tầm mắt của mẹ Âu Dương.

“Em xuyên qua thời gian Zà không gian để đến bên chân mệnh thiên tử của mình, anh quản được sao?” Năm 2000 này ở lâu bên cạnh Hứa Mục, Lâm Tử Mạch cũng học được cách nói vui đùa, tuy rằng đó là lời nói thật, nhưng cô biết Hứa Mục tuyệt đối sẽ không tin tưởng.

Quả nhiên Hứa Mục không tin cười ha ha hai tiếng, sau đó kỳ quái nói: “Ồi, đúng là một chuyện tình cảm động a, cho dù là truyện cổ tích cô bé lọ lem và nàng tiên cá cũng không cảm động bằng chuyện tình của em đâu!”

“Quá khen quá khen.” Lâm Tử Mạch không ngại làm ra một bộ khiêm tốn trả lời. Lâm Tử Mạch và Hứa Mục ở bên trái cứ đầu vô mồm anh một câu tôi một câu, Âu Dương Thành ở bên phải mặc dù không lên tiếng, nhưng cũng có hứng thú nghe hai người nói đùa, còn thực ăn ý thấy Lâm Tử Mạch đang rảnh tay mà vô ý thức nói câu “Em giúp anh dắt Tiểu Cáp một chút”, rồi đưa cho cô dây xích của Tiểu Cáp.

“Như vậy, cô nương huyền thoại, xin hỏi cô tới từ năm nào thế?” Hứa Mục tiếp tục vui đùa đặt câu hỏi.

“Năm 2007 đó.” Lâm Tử Mạch thốt ra, sau khi nói xong, đã có một tia hối hận. Tuy rằng chỉ là vui đùa một chút thôi, nhưng những lời này, có thể bị Âu Dương Thành và Hứa Mục nhớ kỹ không? May mắn Hứa Mục không để ý nhiều, chỉ cười hì hì vì lời của Lâm Tử Mạch rồi lại tiếp tục hỏi: “Nam Kinh tương lai và hiện tại có gì thay đổi không vậy?”

Lần này Lâm Tử Mạch thận trọng một chút, trong đầu dạo qua một vòng mới đáp: “Đương nhiên là có biến hóa rồi, có đường hầm thông qua hồ Huyền Vũ này, nhà ga mới cũng được xây dựng này, có tàu điện ngầm, còn có nhiều công viên được xây dựng nữa.” Những chuyện đương nhiên đó không cần đến năm 2007 cũng biết được, Lâm Tử Mạch có thể không nói dối lại dùng được đáp án vui đùa tốt nhất.

Hứa Mục chưa nghe xong đã bắt đầu cười ha ha, cười xong lại làm bộ như thực ngạc nhiên nói: “Những điều em nói đều là thật hả? Em không nói anh còn tưởng là chính phủ muốn giữ lại cái nhà ga già nua cũ kĩ kia làm di tích ấy chứ!” Nhìn bộ dáng Hứa Mục ra vẻ kinh ngạc, Lâm Tử Mạch bỗng cảm thấy không có ý nghĩa, Hứa Mục đã sớm không hoài nghi cô rồi, vậy mà vẫn muốn dò hỏi cô. Đồng tiền xu kia vẫn ở trong tay anh, anh luôn muốn biết lai lịch của cô, nếu cô nói thật thì phải làm thế nào đây, anh sẽ không tin. Có một số việc thật, nhưng có nói ra cũng không ai tin, thậm chí, cô cần bản là không nên nói ra.

“Không chơi.” Chu miệng nói xong, Lâm Tử Mạch kéo Âu Dương Thành đi đến ghế ngồi bên hồ, nhẹ nhàng nói, “Âu Dương, chúng ta đến chỗ cái ghế kia ngồi đi.” Cỏ xanh mướt, dương liễu lay động trên mặt hồ, Lâm Tử Mạch lôi kéo Âu Dương Thành cùng ngồi xuống ghế đá, Âu Dương Thành cũng không phản đối.

Tiểu Cáp thấy chủ nhân đều ngồi xuống, bắt đầu vui vẻ chạy vòng quanh chân Âu Dương Thành rồi lại nhảy lên, một lát sau nó cũng im lặng, dựa vào chân Âu Dương Thành nằm xuống. Cọ cọ mắt cá chân của Âu Dương Thành, Tiểu Cáp thỏa mãn “Ngô” một tiếng, nghiêng đầu lên chân anh. Thế này quả nhiên chính là Tiểu Cáp ở năm 2007, ngay cả thói quen cũng giống nhau, khi Tiểu Cáp cao lớn vẫn thích dựa vào chân Âu Dương Thành ngủ gật. Sau một giờ, ánh nắng dịu hơn nhờ có những tầng mây ẩm đậm mà mê ly, Lâm Tử Mạch lặng lẽ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Âu Dương Thành, trong lòng dần thấy bình tĩnh. Bất cứ lúc nào, bất cứ chuyện gì, chỉ cần để cô lẳng lặng ở bên cạnh Âu Dương Thành, cô đều có thể thấy yên lòng.

Hứa Mục đứng sau nhìn bóng dáng của Âu Dương Thành cùng Lâm Tử Mạch, hơn nữa Quới chân Âu Dương Thành còn có chú chó Tiểu Cáp đang nằm thích ý, tất cả thoạt nhìn thật là hài hòa, trong lòng anh không hiểu sao lại có chút phiền muộn. Có lẽ là thật lâu không nghe thấy tiếng nói của anh, Âu Dương Thành hơi nghiêng đầu, hỏi: “Lão Mục, anh phải đi à?”

Lâm Tử Mạch không quay đầu lại cười nói: “Bây giờ, người nào đó nếu không đi sẽ bị muộn đấy!” Hứa Mục nghe được thanh âm của Lâm Tử Mạch cũng không có ý muốn cãi nhau với cô nữa, ánh mắt âm âm, giọng nói buồn buồn: “Hai đứa cứ ngồi đấy nhé, anh đi trước.”

Lâm Tử Mạch không nghe ra điều gì đó không đúng trong giọng của Hứa Mục, hướng ra sau lưng khoát tay, dùng ngữ khí vui vẻ nói: “Hẹn gặp lại nhé, không tiễn!” Nói xong vừa cười một tiếng, lại khoa trương nói: “Cuối cùng cũng đi rồi!” Không sợ bị Hứa Mục nghe thấy, có lẽ vẫn là cố ý để cho anh nghe được.

Nhưng Hứa Mục vẫn không rời bước, anh cũng không rõ ràng lắm tại sao trong lòng mình lại có cảm giác khác thường, chính là kinh ngạc nhìn bóng dáng của hai người. Lâm Tử Mạch có vẻ hơi mệt, nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu với Âu Dương Thành: “Em mệt rồi, cho em mượn bả vai anh để dựa vào nhé.” Sau đó không đợi Âu Dương Thành trả lời, liền tựa đầu trên vai Âu Dương Thành. Âu Dương Thành cũng không có thái độ gì như với những cô gái khác, không bài xích, mà chỉ Zô cùng nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, nhưng Hứa Mục vẫn nghe được. Hứa Mục không nhìn thấy mặt của họ, nhưng vẫn cảm nhận được lúc này giữa họ có ẩn ý, cũng có tín nhiệm. Âu Dương Thành không đẩy Lâm Tử Mạch ra mà lại vô cùng thân thiết, Lâm Tử Mạch cũng toàn tâm toàn ý tin cậy anh, ngay cả con chó của cô, cũng rất tin cậy và trung thành với Âu Dương Thành. Nhìn đến đây, Hứa Mục rốt cục âm thầm xoay người, trong lòng dường như đã hiểu được cái gì đó. Âu Dương Thành đã sớm chú ý tới Hứa Mục có điều khác lạ, vào giây phút nghe thấy tiếng chân anh ấy rời đi, anh lại liên tưởng đến một vài chuyện khác, trong lòng cũng có nhận thức của chính mình. Khẽ lắc đầu, anh gục đầu xuống, ánh mắt nhìn về phía Lâm Tử Mạch đang nằm trên vai mình. Cô, cùng Hứa Mục... Cô gái đột nhiên xuất hiện bên cạnh anh khi thế giới của anh đang tăm tối này, rốt cuộc có bộ dáng gì? Trước mắt vẫn là một mảnh tĩnh mịch và đen tối. Thoáng có chút mê muội, Âu Dương Thành nhắm mắt lại, một lát sau lại mở ra, trước mắt đã có chút biến hóa. Vẫn là một màu đen, chỉ là, lại có chút mờ hồ, mang theo một chút sáng bóng mà rất lâu rồi anh chưa được nhìn thấy, giống như một mái tóc?

Anh nhất thời quên đi tự hỏi, chỉ lẩm bẩm nói: “Tóc em rất đẹp...” Lâm Tử Mạch vẫn chưa ngủ, nghe thấy Âu Dương Thành nói chuyện, đột nhiên mở mắt, nghe rõ được lời anh nói, cô bật dậy, đối mặt với Âu Dương

Thành. Ánh mắt của Âu Dương Thành lúc này như bị phủ một làn sương mù, híp mắt nhìn chăm chăm vào mái tóc trước ngực cô, trên mặt lộ vẻ vui mừng nhẹ nhàng, còn nói một lần nữa: “Tóc em thật đẹp!”

“Anh nhìn thấy được!” Lâm Tử Mạch mừng rỡ, bất chấp hình tượng, kích động ôm lấy Âu Dương Thành, sau đó lại đột nhiên nhớ tới cái gì, vội vàng nhảy dựng lên chạy vọt ra đường, hướng về phía Hứa Mục còn chưa đi xa, hô to: “Anh Hứa Mục, anh mau trở lại đi, Âu Dương có thể nhìn thấy rồi!”

[1] Món gà cay đó tên Hán Việt là “lạt tử kê”, dịch tiếng Anh là Spicy Chicken. Lâm Tử Mạch nấu món ăn Tứ Xuyên nên mình nghĩ là món dưới đây.

Món gà cay Tứ Xuyên:

Thành phần: toàn bộ hộp gà hoặc thịt gà, hạt tiêu và ớt (1:4), hành, hạt mè nấu chín, muối, bột ngọt, nấu rượu, dầu ăn, gừng, tỏi, đường.

Hoặc:

Thành phần: gà, tai ngựa, hành tây, ớt lễ hội, muối, tiêu, bột ngọt, đường, giấm, rượu nấu ăn, dầu salad...

8. Chương 15-16

Chương 15: Đã xảy ra trong tương lai (1)

Hứa Mục nghe được Lâm Tử Mạch la lên, lập tức xoay người, quay lại xem xét tình huống của Âu Dương Thành. Ánh mắt Âu Dương Thành vẫn đuổi theo thân ảnh của Lâm Tử Mạch, khi Hứa Mục đi đến hồi anh nhìn thấy gì, anh vẫn bình tĩnh nhìn chăm chăm vào mái tóc Lâm Tử Mạch, gần từng tiếng thông thả nói: “Ánh sáng. Tóc đen. Nhưng mà, rất mơ hồ.”

Thần sắc Hứa Mục lúc này rất nghiêm túc, chăm chú nhìn vào hai mắt của Âu Dương Thành và hỏi: “Mơ hồ, mơ hồ như thế nào, em có thể thấy rõ khuôn mặt của cô ấy không?”

Âu Dương Thành nhắm mắt lại, lắc đầu khôi phục thần sắc bình thường: “Không thể. Em chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn thấy một bóng người, khoảng cách gần mới có thể nhìn thấy được, hơn nữa chỉ có thể nhận ra màu đen là tóc.”

Hứa Mục nhíu nhíu mày, trầm tư một lát mới lại mở miệng: “Trước tiên vẫn phải đến bệnh viện, kiểm tra một chút rồi nói sau. Bất luận như thế nào, ít nhất cũng có thể nhìn được ánh sáng, đó là một dấu hiệu tốt.” Lâm Tử Mạch không áp chế được kích động, bắt lấy tay Âu Dương Thành nắm thật chặt, trong giọng nói tràn đầy niềm vui: “Em đã nói mà, nhất định anh sẽ nhìn thấy!”

Âu Dương Thành nhìn về phía trước mơ hồ có thể thấy được mái tóc đen của cô, gật gật đầu, nở một nụ cười hiểu ý.

Nghe nói con đã có thể nhìn được vài thứ, mẹ Âu Dương thực kích động, ngay lúc đó, những giọt nước mắt đã rơi xuống trên mặt bà, Lâm Tử Mạch khuyên một lúc, mấy người liền ngồi vào xe của Hứa Mục đi đến bệnh viện.

Kết quả kiểm tra làm tất cả mọi người đều phấn chấn. Nguyên nhân Âu Dương Thành bị mù là do vụ tai nạn đã để lại một khối máu tụ trong đầu, nó đã áp bức thần kinh thị giác, hiện tại áp bức đã nhỏ đi, cho nên thị lực của anh có dấu hiệu khôi phục, về phần có thể khôi phục hoàn toàn hay không, vẫn còn phải

tiếp tục quan sát xem thần kinh thị giác có bị tổn thương không. Nhưng ít ra, thật sự đã có chuyển biến rõ ràng, mỗi người đều bắt đầu có thêm niềm tin.

Vì yêu cầu của Hứa Mục và mẹ Âu Dương, Âu Dương Thành cuối cùng cũng đồng ý ở lại bệnh viện quan sát, tuy tình trạng bệnh của anh không phải rất nghiêm trọng, nhưng ở trong bệnh viện có thể tiện theo dõi hơn và mọi người cũng thấy yên tâm. Chỉ là tuy anh đồng ý ở lại bệnh viện, nhưng mẹ Âu Dương vẫn thấy lo lắng như trước và không muốn trở về Bắc Kinh, làm cho Âu Dương Thành thật thất vọng.

Phòng đơn trong bệnh viện có giường của bệnh nhân và có cả giường ngủ cho người nhà, Lâm Tử Mạch đương nhiên cũng ở lại bệnh viện. Nhưng thực ra bọn họ nhập viện cũng không khác lắm so với mọi ngày, mỗi ngày vẫn nghe các chương trình truyền hình như trước, khi thì tản bộ, ngày trôi qua đơn điệu mà nhàn nhã. Mẹ Âu Dương phải giúp bố Âu Dương Thành xử lý công việc ở công ty, một ngày chỉ có thể vào bệnh viện thăm anh một lần, nhưng thật ra Hứa Mục, khi nhàn rỗi lại lầy lỳ do vì công việc để chạy đến phòng của họ, đến đây cũng không làm việc gì, mà chỉ là cùng bọn họ xem TV giống như bây giờ.

Lâm Tử Mạch vừa gọt xong vỏ một quả táo, chuẩn bị đưa cho Âu Dương Thành ăn, lại còn chưa đi đến giường bệnh, khi đưa qua cái xô pha mà Hứa Mục đang ngồi, liền bị bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống đoạt mất. Lâm Tử Mạch lập tức hai tay chống nạnh, mày liễu dựng thẳng chuẩn bị bão nổi, thì Hứa Mục đã sớm “Răng rắc” một tiếng cắn xuống quả táo đó. Hưởng thụ xong một miếng, mới vô hạn thỏa mãn nói: “Đừng có trách anh không nhắc nhở em, A Thành không thích ăn táo đâu.”

TV đang phát tin tức buổi trưa, Âu Dương Thành nhắm mắt lại chuyên chú nghe, không biết bên này đã xảy ra chuyện gì, nghe thấy Hứa Mục nói đến tên mình liền quay đầu hỏi: “Làm sao vậy?”

Hứa Mục hướng anh khoát tay: “Không phải chuyện của em, em cứ tiếp tục nghe tin tức đi.”

Lâm Tử Mạch nhìn sang Âu Dương Thành một cái, cũng không nói gì, sau đó quay mặt lại nhìn Hứa Mục, vô cùng bất mãn nói, “Âu Dương thích ăn cái gì em cũng biết rồi, không cần anh nhắc nhở. Còn nữa, không thích cũng không có nghĩa là không thể ăn, huống hồ cho dù anh ấy không ăn, cũng không có nghĩa là anh có thể cướp nó từ trong tay em!”

Hứa Mục cười cười, cắn một miếng to khiêu khích cô, vừa ăn vừa hàm hồ nói: “Không biết có bao nhiêu cô gái đang hy vọng anh ăn quả táo có ấy gọt đâu nhé!”

Âu Dương Thành nghe được bọn họ tranh luận, ở một bên cười yếu ớt. Lâm Tử Mạch tắc cười lạnh lùng nói: “Vậy anh đi mà ăn của các cô ấy á, không được ăn táo em gọt.”

“Anh có thể hiểu là em đang ghen không?” Hứa Mục dùng ánh mắt gian tà nhìn chằm chằm vào Lâm Tử Mạch nói.

“Hừ!” Lâm Tử Mạch khinh thường bĩu môi, “Anh thôi đi!” Nói xong không hề để ý đến anh ta nữa, ngồi lại chỗ của mình, bóc vỏ cam cho Âu Dương Thành ăn.

Hứa Mục cũng không dừng lại, làm ra vẻ mặt bị thương: “Trời cao a, A Tử không thích con, nhưng con lại rất thích A Tử a!”

Lâm Tử Mạch xem như không thấy nói: “Đi mà thích A Tử đi thôi, cô ấy đang ở Mỹ đó, bây giờ anh mà nhanh chân đi mua vé máy bay thì có khi sẽ kịp chuyến cuối cùng đến California đấy.” Nói tới đây, ngay cả Âu Dương Thành cũng không nhịn được cười ha hả: “Lão Mục, anh cũng có ngày phải theo đuổi con gái hả?”

Hứa Mục tự tin tràn đầy tươi cười trả lời Âu Dương Thành, hơn nữa còn không quên gửi cho Lâm Tử Mạch một cái nháy mắt tán tỉnh: “Sai lầm sai lầm, chính là một sai lầm nhỏ đó, cô gái khiến anh đuổi không kịp còn chưa sinh ra đâu nhé!” Sau khi nói xong, anh đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Tử Mạch, dùng giọng trầm thấp, thâm tình và chân thành nói: “Người đẹp, chờ em trình diễn xong với A Thành, thì làm bạn gái của anh đi!”

Lúc này Lâm Tử Mạch gần như phải nghiêng răng nghiêng lợi, sao cô lại bất hạnh như vậy chứ, thật sự là bị cùng một người thổ lộ yêu cầu hai lần!

Hôm đó vào năm 2003, ở bệnh viện Cổ Lâu [1], lần đầu tiên Lâm Tử Mạch nhìn thấy Hứa Mục, sau đó cô cùng đi ăn tối với Âu Dương Thành và Hứa Mục.

Bữa tối rất bình thường, Âu Dương Thành và Hứa Mục luôn nói đến chuyện của họ, đôi khi lại nói chuyện một hai câu với cô, cô cũng sẽ trả lời một chút, sau đó phần lớn thời gian đều là ăn cơm. Chỉ là khi sắp ăn xong bữa, Âu Dương Thành lại bị một cuộc điện thoại gọi đến và có việc phải đi.

Âu Dương Thành rất lễ phép giải thích với cô, sau đó dặn Hứa Mục đưa cô trở về, rồi mới vội vàng rời đi. Hứa Mục cũng không có biểu hiện kỳ quái gì, hai người tùy ý tán gẫu vài câu về trường học của cô, rồi ra khỏi nhà hàng. Dọc đường đi, Hứa Mục không nói câu nào, Lâm Tử Mạch ngồi ở ghế phụ lái, im lặng nhìn ánh sáng muôn màu của đèn điện hai bên đường, trong lòng rất hưng phấn vì đã được gặp lại Âu Dương Thành, ngọt ngào cùng kích động khó có thể nói ra. Trường của Lâm Tử Mạch cách nội thành không xa, theo chỉ dẫn của cô, Hứa Mục trực tiếp chạy xe đến trước cửa dưới tầng ký túc xá. Sau khi dừng xe lại, Hứa Mục vẫn ngồi im, bất động không nói câu nào để cô đi. Lâm Tử Mạch đành phải tự mình đánh vỡ trầm mặc: “Cảm ơn anh đã đưa em trở về, đến nơi rồi, vậy em đi trước nhé.”

Hứa Mục vẫn không nói gì. Lâm Tử Mạch khó hiểu, nhìn nửa khuôn mặt của Hứa Mục lại nói câu: “Vậy em đi trước, tạm biệt.” Xoay người mở cửa xe, lại không mở được. Cái này cô hoàn toàn không hiểu, quay người lại nhìn Hứa Mục, không biết anh có ý gì. Lặng im một lúc, đột nhiên Hứa Mục khẽ cong khóe miệng, quay đầu cười với cô, nói: “Em là người kia?”

Lâm Tử Mạch sửng sốt một chút mới đáp: “Em ở Giang Tây, Cửu Giang.” Hứa Mục vẫn cười như trước, cười giống như thực vui vẻ: “Nhà em ở phố Hân?”

Lần này đến phiên Lâm Tử Mạch kinh ngạc: “Sao anh biết được?” Hứa Mục cười: “Trước đây anh đến núi Lư Sơn [2] có đi qua Cửu Giang, cũng chỉ biết đến phố này, không nghĩ tới lại trùng hợp như vậy.”

Lâm Tử Mạch cũng không khỏi nở nụ cười: “Đúng vậy, thật là trùng hợp, không thể tưởng được vài năm trước có lẽ chúng ta chỉ ở cách nhau một bức tường, thế giới thật sự là kỳ diệu.” Nụ cười trên mặt Hứa Mục vẫn tươi như trước, nhưng ánh mắt lại có chút ảm đạm: “Thế giới kỳ diệu cũng không chỉ ở điểm này, thật ra chúng ta cũng rất có duyên phận đấy.”

Lâm Tử Mạch gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Hứa Mục đột nhiên đổi đề tài, hỏi: “Em có bạn trai không?”

Lâm Tử Mạch lại sửng sốt, lúng túng nói: “Không có, sao anh lại hỏi chuyện này...” Còn chưa nói hết câu, Hứa Mục đã chen ngang: “Làm bạn gái anh đi!”

Chính là như vậy, cô thật sự đã bị cùng một người, cũng dùng cùng một giọng điệu trêu đùa như thế, thổ lộ hai lần! Lâm Tử Mạch không khỏi ngửa đầu tựa vào sô pha nhìn trời, lấy tay vuốt nhẹ lên ngực, bất đắc dĩ thở dài n lần, sau đó đứng dậy trình trọng nhìn chằm chằm Hứa Mục nói: “Đồng chí Hứa Mục, bây giờ tôi vô cùng nghi ngờ đồng chí đang lấy cớ khám cho bệnh nhân Âu Dương Thành để có thể bỏ bê công việc, xét thấy còn có rất nhiều bệnh nhân đang chờ đồng chí cứu sống, bây giờ, tôi thay mặt cho Nightingale, [3] trực xuất anh khỏi phòng bệnh này, trở lại cương vị công tác của mình mau! You, Get out!” Lâm Tử Mạch chỉ vào cửa, Hứa Mục không thêm liếc mắt một cái, vẫn còn mỉm cười đối mặt với Lâm Tử Mạch, căn bản không có ý thức tự giác hành động.

Hít sâu một hơi, Lâm Tử Mạch đứng bật dậy, không để ý đến hình tượng vừa dầy vừa đá, cuối cùng cũng tổng được anh chàng Hứa Mục đang ra vẻ ầm ỹ không tình nguyện kia ra ngoài cửa. Đóng cửa lại xoay người, Lâm Tử Mạch trong lúc vô ý nhìn đến Âu Dương Thành đang cố ý cúi đầu che dấu vẻ tươi cười, mặt lại không chịu thua kém đỏ bừng lên. “Thùng thùng thùng”. Tiếng đập cửa truyền đến. Lâm Tử Mạch gần như suy sụp, Hứa Mục sao còn chưa đi hả, cô không cam lòng không muốn ra mở cửa.

“A Tử, cháu làm sao vậy, A Thành bắt nạt cháu à?” Hóa ra là mẹ Âu Dương, vừa thấy Lâm Tử Mạch bĩu môi, liền quan tâm hỏi.

Lâm Tử Mạch vội vàng mỉm cười, nhận lấy cái túi trong tay mẹ Âu Dương, xấu hổ nói: “Không phải đâu bác ạ, ha ha, là —— là vừa nãy cháu xem một bộ phim truyền hình, câu chuyện ấy không tốt nên cháu mới tức giận thôi.”

“Tiểu nha đầu.” Mẹ Âu Dương dừng bước, xoay người cười vỗ vỗ đầu Lâm Tử Mạch, nói, “Thật sự là một tiểu nha đầu.”

Lâm Tử Mạch nhu thuận cười cười, xoay người giúp bà đặt cái túi xuống rồi mới nhẹ nhàng thở ra: Chắc là mẹ Âu Dương vừa tới thôi, may mắn không bị bà nghe thấy mấy câu bọn họ vui đùa lúc trước, không thì thật là thảm.

Chú thích:

(Toàn là những tên có từ chương trước rồi, nhưng bây giờ mình mới bổ sung một ít thông tin :>)

[1] Bệnh viện Cổ lâu:

[2] Núi Lư Sơn: Lư Sơn hay còn gọi là Lô Sơn là một dãy núi nằm ở phía nam thành phố Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, Trung Quốc, gần hồ Bà Dương. Lư Sơn có 99 ngọn núi, trong đó đỉnh cao nhất là Đại Hán Dương với độ cao 1.474 m trên mực nước biển. Núi này là một điểm du lịch quan trọng của Trung Quốc.

Đây là nơi đến được du khách nội địa Trung Quốc ưa thích. Tại đây, trên vách núi có thể nhìn thấy những sự dịch chuyển vĩa rất đặc biệt từ thời kỳ băng hà. Phong cảnh vùng này rất đẹp với các đỉnh núi, thung lũng, hẻm núi, khe núi, kiến tạo đá, hang động, và thác nước. Khu vực này cũng có một số đền thờ Đạo giáo, chùa Phật giáo, cũng như nhiều di tích Khổng giáo.

Năm 1982, Quốc vụ viện Trung Quốc phê chuẩn Lư Sơn là khu danh lam thắng cảnh trọng điểm của quốc gia. Công viên quốc gia này trải dài trên diện tích 500 km² đến lưu vực Hồ Bà Dương.

Năm 1996, Công viên Quốc gia Lư Sơn được UNESCO công nhận là di sản văn hóa thế giới.

Năm 2004, công viên được UNESCO công nhận là vườn địa chất (Công viên Địa chất Quốc gia Lư Sơn kỷ Băng Hà và được đưa vào danh sách hệ thống các vườn địa chất quốc tế (Hệ thống này có cả thảy 48 vườn, 18 ở Trung Quốc).

[3] Florence Nightingale (12 tháng 5 năm 1820 – 13 tháng 8 năm 1910), còn được tưởng nhớ là Người phụ nữ với cây đèn, là người sáng lập ra ngành y tá hiện đại và là một nhà thống kê y tế.

Florence Nightingale sinh tại Florence (Ý). Gia đình bà giàu có và có liên hệ cao cấp trong chính phủ Anh quốc. Do đó mà bà bị cấm không cho đi làm những nghề nghèo hèn như nghề y tá lúc bấy giờ.

Nhưng khi bà nghe được tiếng gọi thiêng liêng năm 1837 tại khu vườn Embley, bà quyết định cãi lời cha mẹ, đi làm y tá và bỏ hết nhiệt huyết của mình vào ngành nghề y tế giúp người này từ năm 1845. Hành động này một phần là vì bà có cảm xúc khi thấy người khác bị bệnh tật đau đớn, một phần khác là vì bà muốn chống lại xu hướng hạ thấp giới phụ nữ thời bấy giờ – đòi hỏi phụ nữ phải phục tòng gia đình, làm nội trợ, sinh sản và không có quyền theo đuổi chuyên ngành chuyên nghiệp mình muốn.

Bà rất quan tâm về tình trạng thê thảm của các trung tâm y tế cho người nghèo và thổ dân. Tháng 12 năm 1844, khi một người ăn xin bị chết trong trạm xá ở London và tạo chấn động công luận, Nightingale lãnh đạo phong trào đòi cải tiến các trạm xá này. Bà được ông Charles Villiers hỗ trợ việc cải tổ luật về y tế cho người nghèo và sau đó bà tiếp tục tham gia cải tiến các phương án giúp người nghèo – trong và ngoài lãnh vực y tế.

Năm 1846 bà tham quan nhà thương tại Kaiserswerth, Đức và rất khâm phục khả năng phục vụ y tế của vùng này. Cùng lúc này, chính trị gia và nhà thơ Richard Monckton Milnes có ý muốn kết hôn nhưng Nightingale khước từ với lý do là lấy chồng sẽ làm bà xao lãng công tác y tế bà muốn thực hiện.

Khi còn ở Thổ, ngày 29 tháng 11 1855, sau một buổi họp khen ngợi Florence Nightingale về công trạng của bà, một số người cùng bà tổ chức quyên góp tiền gây quỹ đào tạo y tá, gọi là Quỹ Nightingale. Rất nhiều người góp tiền ủng hộ. Sidney Herbert làm bí thư danh dự và Công tước Cambridge làm chủ tịch.

Nightingale là người đầu tiên đưa ra khái niệm du lịch y khoa. Bà mô tả rõ ràng những dịch vụ của các trung tâm nghỉ ngơi và chữa bệnh tại Thổ Nhĩ Kỳ trước khi gửi bệnh nhân về đó, thay vì gửi họ đi Thụy Sĩ là nơi rất đắt tiền.

Đến năm 1859 Nightingale đem £45000 từ Quỹ Nightingale lập Trường Đào tạo Y tá Nightingale tại Nhà thương St. Thomas. Trường khai trương ngày 9 tháng 7 năm 1860 (ngày nay gọi là Trường Y tá và Hộ sản Florence Nightingale thuộc trường cao đẳng Kings ở London). Ngoài ra Nightingale cũng kêu gọi quyên góp thiết lập nhà thương Hoàng gia ở Buckinghamshire thuộc Aylesbury gần quê cũ của bà.

Chương 16: Đã xảy ra trong tương lai (2)

Đầu tiên mẹ Âu Dương xem xét một chút tình hình của Âu Dương Thành, sau đó mới ngồi xuống tán gẫu những chuyện ở công ty với anh, Lâm Tử Mạch ngồi một bên, không tiện nói chen vào nên liền im lặng xem phim truyền hình. Trong TV đang chiếu phim “Vương triều Ung Chính”, là một bộ phim rất được yêu thích vào năm 2000, sợ quấy rầy mẹ con Âu Dương Thành bàn chuyện công việc, Lâm Tử Mạch chỉnh nhỏ âm thanh của TV, không yên lòng nhìn.

“Đúng rồi, A Thành, sáng nay mẹ nhận được một cuộc điện thoại từ California, là một cô gái gọi tới.” Thanh âm của mẹ Âu Dương đột nhiên truyền vào trong tai Lâm Tử Mạch. Lặng lẽ liếc nhìn về phía Âu Dương Thành, thấy anh vẫn rất trấn định, Lâm Tử Mạch liền giả bộ như chưa nghe thấy gì, tiếp tục xem truyền hình, trong lòng cứ lặp đi lặp lại lời an ủi mình: khi mở cửa phòng, thoát nhìn rõ ràng là không thấy một chút khác thường nào trên mặt bác mà.

Sắc mặt Âu Dương Thành chưa thay đổi, giọng bình tĩnh hỏi: “Ồ? Cô ấy có nói là ai không ạ?”

Mẹ Âu Dương nhìn chằm chằm vào ánh mắt của Âu Dương Thành, thực ôn hòa cười: “Không có, cô ấy chỉ nói là bạn học cùng đại học với con thôi, vừa biết được con bị tai nạn xe cộ.” Dừng một chút, bà nói tiếp, “Mẹ đã nói số điện thoại di động của con cho cô ấy rồi, cô ấy nói sẽ gọi lại cho con.”

“Vâng.” Âu Dương Thành thản nhiên gật gật đầu, “Có lẽ là nữ sinh viên cùng lớp với con rồi.”

Mẹ Âu Dương cười yếu ớt: “Mẹ cũng nghĩ thế.”

Lâm Tử Mạch lặng lẽ thở ra, cũng may chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

Mười rưỡi tối. Mẹ Âu Dương trở về nhà nghỉ ngơi, Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành thì xem đĩa phim “Những thiên thần của Charlie” mà Hứa Mục đã mua cho, đây là một phim bom tấn vào năm 2000. Dương nhiên chủ yếu là Lâm Tử Mạch nhìn, Âu Dương Thành cũng chỉ ngồi cạnh cô thôi.

“Làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch đột nhiên tạm dừng phim, trong phòng một mảnh im lặng, Âu Dương Thành khó hiểu hỏi.

“Giống như có cái gì đó đang rung động.” Lâm Tử Mạch có tính mẫn cảm mạnh với sự rung động của điện thoại, cô lấy chiếc điện thoại của Âu Dương Thành từ túi áo treo trong tủ ra, đặt vào tay anh.

“Cảm ơn.” Âu Dương Thành nhận điện thoại từ trong tay Lâm Tử Mạch, nói tiếng cảm ơn rồi mới nghe điện thoại, nhưng ngay sau đó điện thoại lại ngừng rung. Cười cười không có gì, Âu Dương Thành đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vui đùa nói: “Bác sĩ khuyên anh tốt nhất nên ít dùng điện thoại di động thôi, vì vậy không nhận cũng tốt.”

Lâm Tử Mạch cười khổ: “Vậy không tiếp nữa.”

Vừa nói xong, di động lại bắt đầu rung động. Lâm Tử Mạch cố ý thở dài, vô hạn cảm khái nói: “Xem ra, anh vẫn phải chịu bức xạ điện thoại di động rồi, nếu không người gọi sẽ đau lòng lắm, mong anh nén bi thương mà nhận đi.”

Âu Dương Thành rốt cục không nhịn được cười ra tiếng, ánh mắt cũng càng phát ra nhu hòa dừng trên người Lâm Tử Mạch, ngập ngừng một lúc rồi anh cũng nhận điện thoại.

“Xin chào.” Âu Dương Thành mỉm cười nói ra hai chữ này.

Lâm Tử Mạch ngơ ngác nhìn chăm chú vào đôi mắt tràn đầy ý cười của Âu Dương Thành, cô thấy anh cũng đang nhìn mình, tuy rằng anh không thấy rõ thân ảnh cô, không nhìn tới ánh mắt chuyên chú của cô, nhưng ánh mắt biết nói đó lại ôn nhu như nước. Đột nhiên Lâm Tử Mạch kinh ngạc phát hiện, không biết từ khi nào, Âu Dương Thành thật sự bắt đầu nở nụ cười, mà rất ít nhìn thấy Âu Dương Thành trong tương lai cười với cô, bất tri bất giác cô cũng quen được nhìn nụ cười ôn hòa của anh ở năm 2000 này.

“Trình, em đừng vội, anh không sao.” Giọng nói mềm nhẹ của Âu Dương Thành giống như đang trấn an người khác đó, nháy mắt đã đem suy nghĩ của Lâm Tử Mạch trở về với thực tế.

Trình? Quả nhiên là Trình Tử! Lâm Tử Mạch vội vàng mở to hai mắt và cố gắng lắng nghe. Không biết từ khi nào, ánh mắt Âu Dương Thành đã chuyển đến chỗ một cái bình hoa, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tủ đầu giường, thần sắc của anh vẫn nhẹ nhàng, giọng điệu an ủi người ở bên kia đầu dây: “Bây giờ anh đã có thể nhìn thấy vài thứ rồi, chỉ là còn có chút mơ hồ thôi, cho nên vẫn ở lại bệnh viện nhận trị liệu...”

“... Yên tâm đi, anh sẽ tốt.” Khi nói lời này, khóe môi Âu Dương Thành nhếch lên tạo thành một nụ cười bình tĩnh thông dong, giọng điệu kiên định chân thật đáng tin, tin tưởng người nghe được câu nói đó nhất định sẽ buông lỏng nỗi lo lắng vì anh. Là vì Âu Dương Thành sợ Trình Tử lo lắng cho anh, thế nên mới nói với Trình Tử giống như nói với mẹ mình là anh rất tốt ư? Trình Tử đối với anh thật sự quan trọng như vậy, thì ra vào lúc này cũng đã quan trọng như vậy sao? Lâm Tử Mạch giống như bị người ta đánh thức từ trong mộng đẹp. Mấy ngày nay, chứng kiến Âu Dương Thành từng chút từng chút một thoát ly bóng tối, khôi phục tâm trạng vui vẻ, hơn nữa cũng dần dần đón nhận sự chăm sóc của cô, cô nghĩ, cô có thể làm được cái gì; cô nghĩ, cô có hy vọng. Thì ra, tất cả cũng chỉ là một giấc mộng sao?

Cho dù cô đi tới năm 2000, nhưng thật ra cô đã đến chậm? Âu Dương Thành treo điện thoại, Lâm Tử Mạch lại không còn tâm tình xem phim nữa. Vội vàng nói câu chúc ngủ ngon với Âu Dương Thành, rồi cô liền tắt TV đi ngủ.

Sáng hôm sau, trời có nắng đẹp, trời cao trong xanh vạm vỡ không mây, ánh mặt trời chiếu nghiêng tiến vào phòng bệnh, trong ánh sáng đó, có vô số hạt bụi đang không ngừng bay bay bất quy tắc.

Âu Dương Thành bị Hứa Mục mang đi làm kiểm tra rồi, Lâm Tử Mạch im lặng ngồi một góc trên sofa trong phòng bệnh, ánh mắt dại đi, không biết suy nghĩ cái gì. Trong phòng yên tĩnh đáng sợ.

Năm 2007 thật sự đã từng tồn tại sao? Lâm Tử Mạch đột nhiên bắt đầu hoài nghi. Năm 2000 này là chân thật sao, Lâm Tử Mạch vẫn như trước, không tìm được đáp án. Như vậy đến tận cùng cái gì mới là chân thật đây. Tình yêu của cô? Không, có lẽ đó mới là lời nói dối lớn nhất.

Đến tận cùng cô và Âu Dương Thành đã đi như thế nào mới có thể đến với nhau? Suy nghĩ trở lại buổi tối năm 2003 đó.

“Làm bạn gái anh đi!” Ánh mắt sáng quắc của Hứa Mục nhìn chăm chăm cô, nói.

Lâm Tử Mạch ngây người, không biết nên trả lời như thế nào. Giống như đã vài phút trôi qua, rốt cục cô mới cau mày đỏ mặt mở miệng: “Em, thích, Âu Dương Thành.” Giọng nhỏ như tiếng muỗi kêu.

Hứa Mục giống như đã sớm dự đoán được cong cong khóe miệng, khẽ cười một tiếng, tiện đà lại nhếch môi, lắc lắc đầu cười vài tiếng, cuối cùng cười to “Ha ha” hai tiếng, sau đó vươn tay, vỗ vỗ bả vai Lâm Tử Mạch, nhìn chăm chăm cô nói: “Anh đã sớm biết mà.”

Lâm Tử Mạch tiếp tục thất thần, thấy giọng điệu của anh là lạ. Hứa Mục gật gật đầu cười nói: “Yên tâm đi, anh có thể giúp em.”

Lâm Tử Mạch còn chưa thoát khỏi lời vui đùa vừa rồi, khó hiểu nhìn chăm chăm vào ánh mắt Hứa Mục. Hứa Mục lại né tránh ánh mắt cô, xoay người xuống xe, mở cửa xe cho cô.

“Tạm biệt.” Lâm Tử Mạch vẫy tay chào tạm biệt Hứa Mục. Nhìn xe Hứa Mục rời đi, cô vẫn không hiểu rõ hành vi của anh.

Hứa Mục nói giúp cô và cũng thật sự bắt đầu giúp cô. Anh hẹn cô đi ra ngoài ăn cơm, sau đó gọi Âu Dương Thành đến; anh thường xuyên làm như vô ý nói cô là mẫu cô gái Âu Dương Thành thích; khi Âu Dương Thành đi công tác anh còn để cô giúp Âu Dương Thành trông Tiểu Cáp. Chỉ là, tuy rằng làm nhiều như vậy, Âu Dương Thành vẫn thủy chung coi cô là một cô bé, chưa từng có chút tình cảm nào với cô, thẳng đến một ngày.

Hứa Mục nói có chuyện muốn tuyên bố, liền đưa Lâm Tử Mạch đến căn hộ Âu Dương Thành sống một mình. Ngày đó cơm trưa là Lâm Tử Mạch làm, Hứa Mục đưa cô đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, lúc đầu cô hỏi Âu Dương Thành thích ăn cái gì, Hứa Mục lại nói: “Hôm nay không cần suy nghĩ nhiều quá, em thích ăn cái gì thì làm cái đó đi.”

Lâm Tử Mạch liền nghe lời chọn mấy thứ. Âu Dương Thành nhìn thấy Lâm Tử Mạch đã đến cũng không kinh ngạc, thật ra đó cũng không phải là lần đầu tiên Lâm Tử Mạch đến đây, khi chăm sóc Tiểu Cáp cô đã tới rất nhiều lần, nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô đến nhà mà Âu Dương Thành có ở nhà.

Chào hỏi đơn giản vài câu, hàn huyên vài câu, Lâm Tử Mạch liền đi chuẩn bị cơm trưa, Hứa Mục và Âu Dương Thành đi lên ban công sân thượng phơi nắng rồi cùng chơi cờ. Bận rộn một lúc trong phòng bếp, Lâm Tử Mạch vui vẻ nấu ăn; trong phòng khách có tiếng mười hai danh khúc đàn tranh nổi tiếng, tao nhã phối hợp với hai người đang chơi cờ vây. Tất cả những điều này, đẹp tựa câu chuyện cổ tích giữa ngày xuân ấm áp.

Bữa trưa ngày đó cô làm món gì? Cá chép chua ngọt, thịt bò xào ớt xanh, xương sườn om, gà cay xào khô, cà tím kho tộ... [1] Đều là những món cô thích, may mắn Âu Dương Thành và Hứa Mục cũng rất thích. Chỉ là sau khi ăn một miếng thịt gà, Hứa Mục nhíu nhíu mày, nói: “Không đủ cay.”

Lâm Tử Mạch vội hỏi: “Không đúng sao? Em thấy anh Âu Dương đi ra ngoài đều không thích ăn đồ cay mà, em nghĩ có lẽ anh ấy không thể ăn cay, cho nên không cho nhiều ớt mà thêm một chút hạt tiêu.”

Âu Dương Thành nghe vậy, nhìn Lâm Tử Mạch thật sâu, cũng gấp một miếng bỏ vào miệng, nửa ngày sau, nói câu: “Hương vị rất ngon.”

Lâm Tử Mạch lập tức mặt mày hớn hờ. Sau khi ăn xong, Lâm Tử Mạch từ chối lời muốn giúp dọn dẹp của hai người, một mình thu dọn tàn cục, quét tước phòng bếp, sau khi đi ra phát hiện hai người đang ngồi trên sofa đợi cô.

“Làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch đứng ở phòng khách không biết làm gì.

Hứa Mục cười ý bảo cô ngồi vào bên cạnh Âu Dương Thành: “Anh có chuyện muốn tuyên bố.”

“Nói đi.” Âu Dương Thành ôm cánh tay tựa vào sofa.

Hứa Mục cười cười, nhìn nhìn Âu Dương Thành, lại nhìn nhìn Lâm Tử Mạch, chậm rãi mở miệng: “Ngày mai anh bay, đi Mỹ.”

Lâm Tử Mạch gần như có trực giác cảm giác được Hứa Mục sẽ không trở lại: “Muốn đi thật lâu sao?”

Hứa Mục cười: “Đúng vậy, anh đến trường ở Mỹ, khả năng vài năm cũng không thể trở lại.”

“Tại sao đột nhiên muốn đi, trước đây anh cũng chưa nói ra một chút tin tức nào.” Âu Dương Thành buông lỏng hai tay trước ngực, nhíu mày hỏi.

Hứa Mục vẫn mỉm cười nhạt nhẽo: “Còn muốn chạy cơ, sau đó xin lưu học, không nghĩ tới lại thuận lợi như vậy. Chuyện này chẳng phải là chuyện mừng cho hai đứa à.” Nhìn biểu tình của hai người, Hứa Mục lại nói: “Anh lo lắng nhất chính là Tử Mạch.”

“Em ư?” Lâm Tử Mạch chĩa chĩa chính mình.

Hứa Mục nhướn mày nháy mắt với cô mấy cái, lại nhìn về phía Âu Dương Thành, nhìn anh chăm chăm nói: “A Thành, Tử Mạch là em gái anh, về sau em phải chăm sóc tốt cho cô bé đấy. Cô bé xinh đẹp như vậy, trăm ngàn lần đừng để mấy thằng nhóc ngốc nghếch trong trường lừa đi, bằng không đến lúc nào đó em hối hận cũng không còn kịp đâu.”

“A?” Lâm Tử Mạch xấu hổ không biết nói cái gì cho phải. Âu Dương Thành lại cùng Hứa Mục nhìn nhau thật lâu, sau đó đột nhiên quay đầu, thật sự nghiêm túc nhìn cô nói: “Được.”

9. Chương 17-18

Chương 17: Đã xảy ra trong tương lai (3)

Sau đó là thế này, Âu Dương Thành bắt đầu chăm sóc Lâm Tử Mạch giống như Hứa Mục. Cùng nhau đi dạo trong công viên, cùng nhau nấu cơm, cùng nhau trông Tiểu Cáp, họ giống như đã sống cùng nhau lâu ngày rồi, nhưng Âu Dương Thành lại chưa bao giờ tỏ thái độ gì với cô. Cô tưởng những gì mình làm còn chưa đủ, cô còn rất nóng vội, vì thế vẫn chậm rãi chờ đợi, chờ đợi đến khi mình có thể đi vào lòng anh. Cứ như vậy suốt hai năm. Khi cô học đến năm thứ tư chuẩn bị tìm việc làm, Âu Dương Thành từng hỏi Lâm Tử Mạch có muốn đến công ty anh làm việc không, Lâm Tử Mạch không đi, nhưng lại chọn một công ty cách công ty của Âu Dương Thành không xa. Buổi tối ngày ký xong hợp đồng, Âu Dương Thành ở nhà chúc mừng cô. Lâm Tử Mạch làm rất nhiều món ăn ngon, hai người ăn thực vui vẻ, Âu Dương Thành còn uống một chút rượu, Lâm Tử Mạch cũng uống cùng anh. Lâm Tử Mạch không chú ý đó là loại rượu gì, chỉ biết đó nhất định là rượu ngon, nhấp nhấp cái miệng nhỏ, mùi thơm ngào ngạt của rượu, làm người ta say mê.

Mỗi lần đều là Lâm Tử Mạch quét tước chiến trường, Âu Dương Thành cũng có thói quen không yêu cầu giúp đỡ. Có vẻ như điều hòa trong phòng làm anh thấy nóng, anh liền kéo một cái ghế dựa ngồi trước cửa sổ sát đất, mở tất cả cửa sổ ra, gió lạnh đột nhiên ùa vào, rèm cửa màu trắng “Sa sa” rung động, anh kéo kéo cổ áo sơ mi, cảm giác thư thái một chút.

“Sao lại mở cửa sổ ra thế?” Lâm Tử Mạch đi ra từ phòng bếp nhìn thấy anh ngồi trước cửa sổ nên cũng lại gần đó, đi gần đến nơi mới phát hiện anh đã mở cửa sổ.

Âu Dương Thành quay đầu nhìn cô một cái, lại kéo kéo cổ áo quay đầu nhìn ra ngoài, giọng nói không rõ: “Thấy hơi nóng.” Hình như anh hơi say, nhìn mọi thứ có chút mơ hồ.

“Ra mồ hôi lại ngồi gió lạnh như thế sẽ bị cảm mất.” Lâm Tử Mạch lo lắng oán trách, đóng chặt cửa sổ vào, rồi quay đầu lại giáo dục anh, “Anh lớn như vậy rồi mà cũng không biết điều này sao.”

“Anh uống hơi nhiều.” Âu Dương Thành ôn hòa cười ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tử Mạch.

Bởi vì anh nói ra có mùi rượu, hai gò má Lâm Tử Mạch cũng dần hồng lên, nở nụ cười gian, môi hồng răng trắng, mặt mày như tranh vẽ, Âu Dương Thành nhìn thấy vậy lại càng thấy nóng hơn. Nhắm hờ mắt, dựa lưng vào ghế, sau đó Âu Dương Thành lại mở mắt ra, nâng chân phải gác lên chân trái của mình.

“A!” Chỉ nghe một tiếng thở nhẹ, Lâm Tử Mạch đóng xong cửa sổ vừa định đi qua người anh thì lại bị chân anh đạp vào giữa đầu gối, cô đứng không vững nên ngã lên người anh. Âu Dương Thành lập tức ngăn cản cả người. Mãi đến khi hơi thở thơm tho ấm áp hô hấp dồn dập bên tai anh, anh mới giật mình phát hiện hai tay mình đang ôm lấy vòng eo mềm mại mảnh mai của Lâm Tử Mạch, mà Lâm Tử Mạch, khoát hai tay lên vai anh, hai má đỏ ửng nhìn anh không biết phải làm sao.

Ánh sáng hồng lóa lên ngoài cửa sổ, hết sức kiêu diễm, trắng tròn tỏa sáng xuyên thấu qua cửa sổ sát đất tiến vào phòng. Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành, trong hai tròng mắt anh như chứa nước, dịu dàng và chứa đầy những tia sáng xanh ngọc; Âu Dương Thành nhìn Lâm Tử Mạch, thấy cô giống như một ngôi sao nhỏ lấp lánh dưới ánh trăng, mái tóc đen mượt buông xuống, mỗi một tia mỗi một tác đều nhấp nháy linh hồn, sắc thái của nguyệt thần. (nguyệt: trăng)

Giống như bị hạ bùa chú, Âu Dương Thành nhẹ nhàng đưa tay ra sau đầu Lâm Tử Mạch, rồi nhẹ nhàng vuốt về mái tóc mềm mại của cô, Lâm Tử Mạch cũng giống như bị mê hoặc, chậm rãi nhắm hai mắt lại... Trong nháy mắt khi đôi môi tiếp xúc nhau, hai người đều giống như bị cái gì đó đánh trúng. Run rẩy, tim đập nhanh, rung động, lưu luyến nhẹ nhàng vô tận, dường như trong chốc lát đó, trong giây phút môi và môi chạm vào nhau, không ngừng chạy trong lòng họ. Tựa như sự biến đổi của cả đời người, lại tựa như chỉ là đá lửa phát sáng trong nháy mắt, xúc cảm ấm áp trên đôi môi biến mất.

Âu Dương Thành buông lỏng bàn tay đặt sau gáy Lâm Tử Mạch, nhẹ nhàng nâng cô dậy, đứng vững.

Lâm Tử Mạch run run mở hai mắt, ánh nhìn tiến vào đôi tròng mắt thâm thúy sâu như biển của Âu Dương Thành. Âu Dương Thành nhìn cô, nhũn mày, trên mặt lộ vẻ dẫu tranh trước mê hoặc.

Hai người cứ nhìn nhau như vậy, thật lâu, Lâm Tử Mạch cảm giác chân mình cũng có chút tê tê, Thanh thanh cổ họng khựng một tiếng, thấp giọng nói câu: “Người anh hơi nóng, em đi lấy thuốc cho anh uống để phòng cảm lạnh.” Xoay người đang muốn bước đi thì cổ tay lại bị một lực mạnh mẽ bắt lấy. Lâm Tử Mạch chậm rãi quay người lại, bàn tay nóng như lửa trên cổ tay cô nhẹ nhàng trượt xuống, bao bọc tay cô trong lòng bàn tay mình. Âu Dương Thành hơi hơi ngửa đầu, nghiêm túc nhìn cô, nói với cô: “Tử Mạch, ở lại bên cạnh anh đi.”

Lâm Tử Mạch sửng sốt một chút, gần như không thể tin được, cúi đầu, nhìn anh nửa ngày, mới nghĩ đến mỉm cười, sau đó nói: “Được!”

Âu Dương Thành cười nhẹ, nói: “Anh nghĩ mình vẫn nên uống một ít thuốc.”

Sau đó thì sao? Sau đó bọn họ liền cùng một chỗ. Lâm Tử Mạch tốt nghiệp rồi sẽ không cần tìm phòng ở, căn hộ của Âu Dương Thành rất lớn, Lâm Tử Mạch chỉ cần dọn một phòng là có thể đến đó ở, thuận tiện chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày của anh, cũng giảm đi rất nhiều phiền toái, ít nhất buổi sáng đi làm không cần bắt xe buýt. Họ ở cùng nhau cũng rất hợp, không có nhiều thói quen xung đột trong cuộc sống.

Thân mình Âu Dương Thành tu dưỡng vô cùng tốt, Lâm Tử Mạch lại cực nhân nhượng, cuộc sống của hai người thuận buồm xuôi gió đến khó tin, ngay cả Lâm Tử Mạch, dường như có đôi khi cũng hiểu được hai người đã là một đôi yêu nhau ăn ý nhất trên đời. Nhưng cô vẫn không có cách nào lừa mình dối người. Trong lòng anh vẫn có thân ảnh kia, trong di động của anh vẫn tồn tại cái tên đó, nụ cười vui sướng bấy năm trước của anh vẫn không trở về, cô cũng không hoàn toàn thảnh thơi tiến vào lòng anh, đôi khi anh vẫn thất thần.

Vào một đêm trước khi đến năm 2000, cô rời giường, khi đi qua phòng của Âu Dương Thành, cửa không đóng, cô liền nhìn thoáng qua.

Không bật đèn, Âu Dương Thành im lặng ngồi một mình trước cửa sổ. Ánh trăng như nước xuyên thấu ánh sáng của mình qua cửa sổ sát đất rồi dịu dàng trút lên người anh, và phác thảo hình dáng mê người

của anh. Cánh tay suy sụp sụp đổ khoát lên lưng ghế dựa, đùi phải nhếch lên khoát lên chân trái, thần sắc anh rất bình tĩnh, hai tròng mắt giống như đang bình tĩnh nhìn chăm chăm vào cái cốc thủy tinh trên bàn. Anh ngồi sâu trong ghế, cổ áo sơ mi trắng của anh hơi rộng mở, mơ hồ mang theo chút hơi thở suy sút, phối hợp với ánh mắt thẳng tắp của anh, mê loạn mà u buồn. Cái nhú mày kia, buông mắt xuống, nhếch môi, ở trong đêm tối câu mệnh, lộ ra tích mệnh làm người ta tan nát cõi lòng.

Không biết ở nơi nào trong đêm khuya truyền đến tiếng nhạc của bài Moon River, [1] tiếng đàn ghi-ta du dương thuần khiết, nhưng trong lòng Lâm Tử Mạch lại như có cái gì đó đang âm ỉ sụp đổ, chập vạt hồng mắt.

Bảy năm, cô đã cố hết sức đuổi theo, muốn giữ anh bên cạnh mình, muốn một ngày nào đó anh có thể quên đi bóng dáng luôn luôn ở trong lòng anh.

Nhưng mỗi đêm dài khi người ta tĩnh tâm, cô mới hiểu được, trái tim anh từ trước đến nay vẫn không thuộc về cô. (Văn án)

“Em làm sao vậy?” Một tiếng nói nhẹ nhàng an ủi truyền đến từ trên đầu cô, Lâm Tử Mạch chậm rãi ngẩng đầu.

“Tại sao lại khóc?” Hứa Mục không dự đoán được khi Lâm Tử Mạch ngẩng đầu lên thì nước mắt đã chảy xuống như mưa trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, luống cuống tay chân cầm lấy hộp khăn giấy trên bàn, rút giấy đưa cho cô.

Lâm Tử Mạch không phát hiện mình đã rơi lệ, tiếp nhận khăn giấy lau lung tung trên mặt, sau đó đỏ ngẩng đầu miễn cưỡng cười với Hứa Mục: “Em không sao. Chỉ có mình anh thôi à, Âu Dương đâu?”

Hứa Mục nhíu nhíu mày, ngồi bên cạnh cô: “Cô đến đây, đi tản bộ với A Thành rồi. Dường như họ có gì đó muốn nói riêng với nhau nên anh tới đây gặp em.”

Lâm Tử Mạch nghiêng đầu nhìn anh, nghi hoặc nói: “Sao lúc này bác lại đến đây?”

Hứa Mục nhún vai, cười nói: “Không biết, có điều em không cần lo lắng, thân phận của em tạm thời vẫn an toàn.”

Lâm Tử Mạch nhợt nhạt cười, gật gật đầu, lại hạ tầm mắt xuống nhìn sàn.

Buổi sáng Hứa Mục đến đưa Âu Dương Thành đi kiểm tra đã phát hiện Lâm Tử Mạch hôm nay có gì đó không đúng, cho nên mới tới đây nhìn cô. Từ khi Lâm Tử Mạch vừa xuất hiện liền gọi tên anh, gần như tất cả tiềm thức đều nói với anh rằng, cô gái này mang trên người một điều thần bí. Cô xuất hiện đột ngột, đối với mọi người cô lại quen thuộc như có như không, hấp dẫn anh, cũng mê hoặc anh. Tuy rằng mặt ngoài Hứa Mục đối xử với tất cả cô gái đều thực nhiệt tình, nhưng bản chất cũng là đăm mạt khinh thường, vì thế anh luôn luôn bình tĩnh trấn định. Vậy mà khi đối mặt với Lâm Tử Mạch, anh theo bản năng muốn thăm dò, lại nhiều lần bị cô biến thành không biết phải làm sao. Chính là như lúc này, nhìn cô khép mình đau thương, anh rất muốn nhưng lại không biết phải dò hỏi cô nguyên nhân như thế nào, mà nghĩ muốn khi cô đang khổ sở thế này có thể ôm cô vào lòng, bảo vệ cô thật tốt. Mình đã nghĩ như vậy sao? Hứa Mục có chút kinh ngạc, nhanh chóng thoát khỏi ý niệm trong đầu đó, dùng giọng điệu ôn hòa mở miệng: “Đến tốt cùng là em bị làm sao vậy, nếu có chuyện gì không vui, cứ nói ra có thể sẽ thoải mái một chút. Nói không chừng, anh cũng giúp được em đó.”

Lâm Tử Mạch vẫn đang duy trì động tác của mình, nhẹ nhàng mở miệng: “Anh đã giúp em rồi, anh Hứa Mục à. Em không thể lúc nào cũng muốn người khác giúp mình được.”

Hứa Mục không hiểu ý “đã giúp em” của cô, là chỉ đồng tiền xu đó sao? Tuy nhiên anh không hỏi, biết cô còn cần một ít thời gian. Lâm Tử Mạch im lặng thật lâu, rốt cục chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt có chút sương mù nhìn về phía Hứa Mục: “Anh trai, anh nói, một người, thật sự có thể cả đời chỉ yêu một người khác, sẽ không thể yêu một người nào nữa sao?”

Hứa Mục ngây ngẩn cả người, không biết cô vì sao lại hỏi vấn đề này, cũng nhất thời không biết nên trả lời như thế nào. Anh không yêu ai sâu nặng như vậy, cũng không thể biết được.

Lâm Tử Mạch hỏi xong vấn đề, vẫn chờ mong nhìn anh, anh lấy lại bình tĩnh, đáp: “Thật ra, anh cảm thấy điều này không thực tế lắm. Cả đời chỉ yêu một người, là câu chuyện tình yêu trong truyện cổ tích rồi.” Ngày ấy, trước khi mẹ Âu Dương và Lâm Tử Mạch đưa Âu Dương Thành bệnh viện, Âu Dương Thành từng gọi điện thoại cho anh nhắc nhở anh không cần vạch trần mình, cũng nhắc cô tới để giả làm Trình Tử, khi đó Âu Dương Thành nói cô muốn ở lại đại khái là vì muốn rời xa một chàng trai mà cô không nghĩ nhắc tới. Bây giờ thấy cô hỏi chuyện này, Hứa Mục liền đoán là vì cô thiếu niềm tin vào người yêu mà đau khổ. Đáp án của anh có chút tàn khốc, nhưng anh muốn cô nhận rõ sự thật, tuy rằng anh càng muốn bắt lấy tên kia rồi hung hăng đánh cho anh ta một trận thay cô xả giận.

Lâm Tử Mạch nghe xong câu trả lời của anh, sắc mặt vẫn trầm tĩnh như cũ, thậm chí khóe miệng còn lộ ra chút ý cười ảm đạm, thì thào có chút thê lương: “Nhưng vì sao anh ấy nhất định phải yêu người con gái đó ...” Thanh âm thấp đến mức gần như nghe không rõ.

Nhưng Hứa Mục nghe rõ, và cuối cùng anh cũng hiểu được câu chuyện của Lâm Tử Mạch, lại không khỏi càng thêm đau lòng. Nhìn thân ảnh đơn bạc kia, anh không nhìn được mà ôm cô vào lòng. Lâm Tử Mạch vẫn coi Hứa Mục như anh trai, bị anh ôm lấy liền nhu thuận tựa vào lòng anh, dòng nước mắt không thể ngăn chặn được cuối cùng cũng chảy ra.

Rốt cuộc cô hiểu được, cho dù mình đã trở lại năm 2000, thì cô vẫn là người đến muộn. Nếu như vậy, còn gọi cô trở về làm gì, cô còn có thể làm gì đây? Hứa Mục ôm chặt thân thể run run của Lâm Tử Mạch, thấy cô khóc mà tâm phiền ý loạn, chỉ lo nhẹ nhàng vỗ vỗ mái tóc cô và thấp giọng an ủi cô. Tuy nhiên Lâm Tử Mạch dường như đã đem toàn bộ nước mắt nghẹn vài năm trước đều trào ra, mặc anh lớn tiếng khuyên bảo hay giáo dục, như thế nào cũng không chịu dừng lại.

Phóng chừng khi Âu Dương Thành và cô trở về ánh mắt của Lâm Tử Mạch khẳng định sẽ sừng đỏ như quả hồ đào, Hứa Mục đang đau lòng lại thêm đau đầu, rốt cục bùng nổ, hét lớn một tiếng: “Đừng khóc, cùng lắm thì, anh chăm sóc em cả đời là được.”

Lâm Tử Mạch bị Hứa Mục hô to một tiếng mà kinh sợ, rốt cục ngừng tiếng khóc ngẩng đầu nhìn anh, khóc đến mù mịt cả đầu óc làm nửa ngày sau cô mới suy nghĩ cẩn thận được mình đang làm cái gì, Hứa Mục nói cái gì. Thế nhưng cô lại đang ôm anh Hứa Mục khóc lớn một trận? Thật xấu hổ! Cô khôi phục lý trí tạm thời cũng không thêm nghĩ đến chuyện tình với Âu Dương Thành nữa, chỉ hy vọng Hứa Mục không cần bởi vậy mà nghi ngờ cô, ngay lập tức cô đã mở miệng nói theo lời Hứa Mục: “Vâng, lời anh nói coi như đã tính vào sổ rồi nhé, về sau em không gả ra ngoài được thì anh phải nuôi em đó!”

Hứa Mục quả nhiên không có miệt mài theo đuổi, thấy cô không hề khóc nữa, như trút được gánh nặng cười cười: “Tốt, nhất ngôn cửu đỉnh.” Đối với tiểu xảo cố dời đi lực chú ý của cô anh cũng làm bộ như không nhìn thấy, “Nhanh đi rửa mặt đi, nếu A Thành và cô mà nhìn thấy được thì em tính nói như thế nào?”

Lâm Tử Mạch như đột nhiên nhớ tới chuyện này, vội vàng nhảy dựng lên đi rửa mặt.

Hứa Mục nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy nói với bóng dáng bận rộn của cô một câu: “Vây anh đi trước đây.”

“Vâng, tạm biệt.” Bỏ lại một câu rồi Lâm Tử Mạch nhốt mình trong toilet.

Hứa Mục nhìn cửa toilet đóng chặt, lắc đầu mở cửa phòng rồi đi.

Chờ anh đi xa, một thân ảnh chậm rãi bước ra từ một chỗ rẽ.

[1] Moon River là một bài hát do Johnny Mercer (lời) và Henry Mancini (nhạc) sáng tác năm 1961 và cùng năm đó, nó được trao Giải Oscar cho ca khúc phim hay nhất. Ban đầu, đây là bài hát do Audrey Hepburn thể hiện trong Breakfast at Tiffany's. Sau bộ phim, Moon River trở nên nổi tiếng và được rất nhiều ca sĩ hát lại. Ca khúc đã giành được giải Giải Grammy cho Thu âm của năm năm 1962.

Một vịnh nhỏ ở Savannah, Georgia, Mỹ đã được đặt tên theo ca khúc này.

Moon River – Guitar

Chương 18: Thời gian tốt đẹp cuối cùng (1)

Âu Dương Thành trở về một mình, mẹ Âu Dương không đi cùng anh, Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng thở ra. Cô vừa mới lau sạch mặt, đôi mắt còn chưa hết sưng, may mắn Âu Dương Thành không nhìn rõ lắm, bằng không cô thật không biết phải giải thích thế nào. Lâm Tử Mạch mở TV lên theo thói quen, hỏi Âu Dương Thành: “Anh muốn xem gì?”

Âu Dương Thành lại nói: “Tắt đi đã, anh có chuyện muốn nói với em.”

Lâm Tử Mạch tắt TV, ngồi xuống: “Chuyện gì ạ?”

Âu Dương Thành nhìn về hướng cô ngồi, nói: “Mẹ anh lâu lâu rồi không gặp bố, có chút lo lắng, nên mẹ anh muốn trở về.”

Trong lòng Lâm Tử Mạch căng thẳng: mẹ anh vừa đi, anh sẽ đuổi cô đi rồi.

Âu Dương Thành tiếp tục nói: “Mẹ anh muốn trở về, nhưng lại lo lắng cho anh, cho nên bà liên hệ với một bác trai ở trại an dưỡng Lư Sơn, để ngày mai anh đi Lư Sơn, thủ tục đã làm xong rồi, xe cũng chuẩn bị tốt.”

“Anh muốn đi Lư Sơn!” Trái tim Lâm Tử Mạch bỗng thấy kinh hoàng, anh muốn đi Lư Sơn, đúng vậy, gần đến ngày 4 tháng 7 rồi, đương nhiên anh muốn đi Lư Sơn!

Âu Dương Thành không biết vì sao cô lại kích động như vậy, nhưng vẫn bình tĩnh nói: “Mẹ anh có ý muốn em đi cùng thì mới yên tâm. Nhưng, nếu, em không muốn rời khỏi nơi này, chúng ta có thể giấu giếm bà cũng được.” Âu Dương Thành nói xong lại nhìn chăm chăm vào chỗ cô, tựa như đang muốn nhìn ra cái gì đó.

Lúc này trong lòng Lâm Tử Mạch giống như có một ý niệm đang quay cuồng mãnh liệt, lại không biết rốt cuộc nó là cái gì, cô chỉ rõ ràng một điều, đó chính là: “Em muốn đi Lư Sơn!”

Thấy cô kiên định như thế, Âu Dương Thành lại có một lát mê hoặc, dừng một chút mới nói: “Em không cần miễn cưỡng, em đã giúp anh rất nhiều rồi, em không nhất thiết phải đến Lư Sơn cùng anh, anh còn có thể giấu giếm được mẹ mình.”

“Có thể đến Lư Sơn chơi miễn phí, cơ hội tốt như vậy em sẽ không bỏ qua đâu, anh sẽ cho viên công chút phúc lợi đó chứ?” Lâm Tử Mạch cố ý tạo nên vui đùa thoải mái.

Âu Dương Thành nhú mày: “Em không phải là người ở Cửu Giang à, chắc đã sớm đến Lư Sơn rồi chứ? Nhưng thật ra em có thể thuận tiện trở về thăm bố mẹ mình.”

Lâm Tử Mạch lặng lẽ nắm chặt tay, lại cười nói: “Đó là thuận miệng nói thôi, em cũng không phải người Cửu Giang, mà là người Sơn Đông, đã đến Thái Sơn rất nhiều lần rồi nhưng Lư Sơn thì chưa đến bao giờ nên em rất muốn đi đó!” Tuy rằng cô rất muốn về thăm bố mẹ, nhưng, cô ở bảy năm sau mà xuất hiện trước mặt bố mẹ, nhất định có thể khiến họ kinh hãi.

“Vậy được rồi, đợi chúng ta trở về nhà sắp xếp một chút, sáng mai xuất phát.” Âu Dương Thành cũng không nói thêm nữa, đồng ý để cô cùng đi, chỉ là lại bỏ thêm câu, “Ngày mai chúng ta đi sớm, có lẽ Lão Mục không thể đưa chúng ta. Anh ấy còn chưa biết việc này, em đến nói tạm biệt anh ấy đi.”

Không thể nói gì nữa, Lâm Tử Mạch luôn cảm thấy lời này có chút kì quái.

Ngày hôm sau, mẹ Âu Dương gọi xe đi tiễn họ, giống như sợ bọn họ có thể làm chuyện gì đó, đi cùng đến đường cao tốc mới thôi. Sau khi vẫy tay tạm biệt mẹ Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch quay người lại ngồi thẳng. Lúc đến một đoạn rẽ trên đường cao tốc, nhìn vào cửa kính xe, Lâm Tử Mạch vẫn còn thấy mẹ Âu Dương đứng ở chỗ chia tay, rốt cục không nhận được hỏi Âu Dương Thành: “Âu Dương, trước đây anh thường đối nghịch với bác à, sao bác luôn đề phòng anh như đề phòng cướp vậy, hai người cứ như đang làm hoạt động bí mật gì ấy!” Rõ ràng bà biết mọi việc rồi mà khi về nhà vẫn còn gọi điện thoại dò hỏi, thường hỏi Lâm Tử Mạch về tình hình của Âu Dương Thành, bây giờ còn phải nhìn anh ngồi trên xe đi đến đường cao tốc nữa, cô cảm thấy bà mẹ này nhất định là bị con lừa gạt nhiều lần rồi nên mới cảnh giác như vậy.

Ngoài ý muốn lại nhìn thấy khoe miệng Âu Dương Thành run rẩy một chút, hồi lâu mới nói: “Vì trước đây chống lại chế độ quân chủ chuyên chế của bố anh, thói quen thôi.”

“A!” Lâm Tử Mạch mở to hai mắt, thực không nhìn ra người dịu dàng như mẹ Âu Dương lại làm quân chủ chuyên chế ở trong một nhà ba người, mà người lạnh lùng bình tĩnh như Âu Dương Thành vẫn có gen nghịch ngợm a. “Em nghĩ mình có thể tưởng tượng ra chuyện anh từng làm.” Lâm Tử Mạch cười nói. Những chuyện mà không ai nghĩ đến, đối trắng thay đen khẳng định đã làm không ít, nếu không sao mẹ anh lại phải đề phòng anh như vậy. Vụng trộm quay đầu cười, nhìn thấy thần sắc có chút tức giận của Âu Dương Thành qua cửa kính xe, cô càng cười vui vẻ hơn.

Đi đường rất thoải mái, Tiểu Chu lái xe cũng rất ổn định, sau khi ăn cơm trưa trở lại đường cao tốc, Lâm Tử Mạch nhắm chán buồn ngủ, đến khi được Âu Dương Thành gọi dậy thì họ đã đến thành phố Cửu Giang. Nâng đầu dậy từ trên vai Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch gần như không kìm nén được cảm giác kỳ dị trong lòng, một năm từ khi đi làm cô không có nhiều ngày nghỉ để về nhà, mỗi lần trở về là một lần cô vô cùng hưng phấn, hưởng chi, đây là nhà cô năm 2000. Có lẽ, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy mình ở năm 2000?

Xe đi hết đường cao tốc tiến vào nội thành, nhà Lâm Tử Mạch ở phía bắc nội thành, không phải trung tâm khu phố, nhưng vẫn ở ngoài mặt đường. Nghĩ rằng ít nhất ngồi trong xe cũng có thể nhìn thấy nhà mình, Lâm Tử Mạch liền ghé sát người gần cửa kính, không để ý trái tim mình đang kinh hoàng, nóng bỏng chờ đợi. Đèn đỏ, xe chỉ dừng lại cách cửa nhà cô một đoạn. Giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, Lâm Tử Mạch hỏi: “Mấy giờ rồi ạ?”

Âu Dương Thành ngồi bên cạnh trả lời: “Năm giờ.”

Năm giờ ư, lúc này mình đã tan học rồi? Đường như muốn trả lời nghi vấn trong lòng mình, một cô bé mặc đồng phục học sinh đi xe đạp màu tím đứng lại gần cửa xe của họ. Tóc đuôi ngựa buộc chặt, thẻ học sinh đeo trước ngực phản xạ dưới ánh mặt trời, còn có, cái yên xe kia mẹ tự tay bọc cho, tất cả đều vô cùng quen thuộc. Trong nháy mắt, thế giới ồn ào giống như không tồn tại. Mở cửa kính xe ra, Lâm Tử Mạch 22 tuổi nhìn Lâm Tử Mạch 15 tuổi, người nào mới là Lâm Tử Mạch? Nếu cô vươn tay, Lâm Tử Mạch 15 tuổi sẽ la lên, như vậy... Phải bình tĩnh! Lâm Tử Mạch buộc đầu óc trống rỗng của mình phải tỉnh táo lại, chậm rãi đóng cửa kính xe vào.

Đèn xanh, xe của họ theo dòng xe đợi đèn đỏ từ từ lăn bánh, Âu Dương Thành thấy cô đột nhiên không nhúc nhích, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Ngay lúc đóng cửa kính vào, trong đầu cô đột nhiên xuất hiện một hình ảnh tựa như đã có từ lâu rồi, giống như nhìn thấy mình 15 tuổi trong lúc vô ý đã quay đầu nhìn sang chiếc Mercedes màu đen bên cạnh, trong lòng thầm than với cửa kính xe đang từ từ đóng lại: “Xe đẹp quá!”

Lâm Tử Mạch vô lực nhu nhu huyết thái dương: trí nhớ này, rốt cuộc là mình vốn đã có rồi mà bây giờ mới nhớ lại; hay là, bởi vì mình xuyên qua thời gian và không gian, tạo nên thay đổi, đột nhiên sinh ra? Hóa ra cô tồn tại vẫn có thay đổi với thế giới này sao, mới thoáng gặp qua khi mình 15 tuổi, mà cũng có thể lưu lại một chút trí nhớ, như vậy, mình sớm chiều ở bên Âu Dương Thành thế này, anh ấy có gì thay đổi không? Cô không kìm lòng được quay sang nhìn Âu Dương Thành, mặt anh hướng về phía cửa sổ, nhìn từ góc độ này cô thấy anh như đang tự hỏi gì đó, nhưng vẫn thấy được anh đang thả lỏng. Rất lâu rồi Âu Dương Thành không còn lo lắng buồn phiền vì bệnh tình của mình nữa, nhìn thấy anh như vậy, Lâm Tử Mạch cũng rất vui mừng, chỉ là, cô càng muốn biết, thoải mái như thế có phải có liên quan đến cuộc điện thoại với Trình Tử không.

“Âu Dương, anh đã từng yêu chưa?” Lâm Tử Mạch gọn gàng dứt khoát hỏi, cô không nghĩ tiếp tục tra tấn mình nữa, có lẽ hỏi rõ ràng thì mình cũng sẽ mất hy vọng. Âu Dương Thành sững sốt, cảm thấy rất khó hiểu khi cô đột nhiên hỏi đến vấn đề này, nhưng vẫn quay người về phía Lâm Tử Mạch, mỉm cười nói: “Đương nhiên.”

Trái tim Lâm Tử Mạch chợt thất lại, sắc mặt vẫn không thay đổi nói: “Là khi anh còn học đại học à?”

Âu Dương Thành cười, gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Trái tim Lâm Tử Mạch càng co thắt dữ dội, thực ra đáp án này cô đã sớm rõ ràng rồi, nhưng khi nghe Âu Dương Thành nói ra, nói ra trước mặt cô, cô vẫn đau lòng. Giống như tình nguyện làm cá chết lưới rách, cô vẫn cố duy trì giọng nói bình thường tiếp tục hỏi: “Là, Trình Tử sao?”

“Đúng vậy.” Âu Dương Thành còn khẽ mỉm cười.

“Vậy,” Lâm Tử Mạch vặn vẹo bàn tay, “Anh nói xem, cả đời này, không, là em nói, anh cho rằng, con người khi còn sống, có thể chỉ yêu một người, không thể yêu thương những người khác sao?” Cô vẫn không thể, không có dũng khí trực tiếp hỏi có phải Âu Dương Thành đời này chỉ biết yêu một người không, bởi vì cô không dám đối mặt với đáp án khẳng định của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành nghe thấy cô hỏi vấn đề này, có chút trì trệ, anh không thấy rõ khuôn mặt của Lâm Tử Mạch, nhưng vẫn đang quay đầu, đối mặt với cô, ánh mắt đó dường như muốn nhìn thấy cô, anh nói: “Anh cho rằng, một người cả đời chỉ yêu một người có thể tồn tại ở thế hệ trước, nhưng ở thế hệ trẻ chúng ta bây giờ, có lẽ rất ít. Thật ra, không nhất thiết cả đời chỉ yêu một người, chỉ cần gặp được đúng người, yêu thương cô ấy, không hề yêu thương những người khác, như vậy cũng đủ rồi.”

Có nghĩa là gì? Đáp án của Âu Dương Thành không phải khẳng định, có phải đáp án của anh là thật ra không phải cả đời này anh chỉ yêu một người?

Thấy Lâm Tử Mạch không nói lời nào, Âu Dương Thành lại mở miệng: “Em hỏi vấn đề này vì có liên quan gì đến mình à?”

Lâm Tử Mạch kinh ngạc: “Sao?”

Âu Dương Thành mỉm cười: “Ngày hôm qua em nói chuyện với Lão Mục anh vô tình nghe được một ít.”

Lâm Tử Mạch hoảng sợ nhìn anh, sau đó lại trấn an mình: ngay cả Hứa Mục cũng không biết vì sao mình khóc, huống chi Âu Dương Thành ở bên ngoài sao có thể nghe rõ được.

Âu Dương Thành tiếp tục nói: “Trước đây Lão Mục có chút chơi bời, nhưng gần đây anh ấy thật sự thay đổi không ít, đã hoàn toàn thể hiện qua hành vi rồi. Ngày hôm qua khi em khóc, bộ dáng lo lắng của anh ấy đó trước kia không thể có được, anh chơi cùng anh ấy từ nhỏ tới giờ, cho dù thấy không rõ cũng biết anh

ấy đang làm cái gì. Em vì anh ấy mà thương tâm lâu như vậy, bây giờ anh ấy cũng thật sự để ý đến em, vậy thì hãy cho anh ấy một cơ hội đi.”

“Anh...” Lâm Tử Mạch bối rối, không khỏi trợn to mắt nhìn Âu Dương Thành, chỉ vào anh nói không ra lời. Anh đang nói gì thế, cô vì Hứa Mục mà thương tâm sao, cô nên để cho Hứa Mục cơ hội? Đây là chuyện gì thế?

Âu Dương Thành cười cười như mây như gió: “Em đang ngạc nhiên là tại sao anh lại biết à?” Không đợi Lâm Tử Mạch nói không phải, anh giống như đang rất sốt ruột còn nói tiếp, “Khi em nói đến món cá hấp của cô Vương anh đã nghĩ đến anh ấy rồi, anh ấy rất thích món cá hấp của cô ấy, anh ấy cũng thích ăn lạt, luôn khiến nhiều cô gái phải thương tâm ——” nói đến đây, Âu Dương Thành dừng lại, “Cũng không phải thường thường... Thật ra buổi sáng hôm đó anh ấy nói ‘không nghĩ tới lại là em’ anh liền xác định, anh ấy luôn nhắm vào em, dò hỏi em, thực ra, anh nghĩ cũng là vì anh ấy bắt đầu để ý biểu hiện của em. Có lẽ lần này em rời đi, làm cho anh ấy bắt đầu để ý em.”

Sau một hồi trình thám có vẻ hợp tình hợp lý của Âu Dương Thành, lại khiến Lâm Tử Mạch rối tinh rối mù, gần như bùng nổ với người bên cạnh: “Vậy anh trả lời vấn đề của em như vậy cũng là bởi vì Hứa Mục?” Anh chỉ thay Hứa Mục nói chuyện mới nói cả đời không phải chỉ yêu một người.

Âu Dương Thành ngăn người, có chút mất tự nhiên nói: “Không phải, em không cần hiểu lắm.”

Bảo cô làm sao không hiểu lắm được chứ? Cô nghĩ mình ở chung lâu ngày với Âu Dương, anh cũng có chút cảm giác thân nhiên với cô, nhưng hóa ra tất cả đều vì hiểu lầm giữa cô và Hứa Mục có liên quan hệ! “Vậy chính anh thì sao?” Lâm Tử Mạch quyết tâm hỏi tới cùng, “Cả đời này anh có thể yêu nhiều người không, anh không phải chỉ yêu một mình Trình Tử?” Cô gần như đã mất đi lý trí.

Âu Dương Thành thực xấu hổ: “Anh, không phải.” Trả lời thực do dự.

Lâm Tử Mạch đau lòng buồn bã, nhưng vẫn thản nhiên cười lạnh: “Vậy ngoài Trình Tử ra anh còn thích ai, anh có thích người nào khác không?”

Nói xong câu đó, cô lập tức bắt đầu hối hận. Cô đang làm cái gì thế này, đang nổi điên với Âu Dương Thành sao? Cô và Âu Dương Thành có quan hệ gì chứ, nếu không phải Âu Dương Thành nghĩ cô là bạn gái Hứa Mục, thì sao có thể đối tốt với cô như vậy được. Âu Dương Thành vẫn đang xấu hổ, Lâm Tử Mạch hít sâu vào một hơi, bình tĩnh nổi lòng: “Thực xin lỗi.”

Âu Dương Thành rốt cục nhẹ nhàng thở ra, cười yếu ớt lắc đầu: “Không có gì. Em nói không hy vọng nhắc đến người kia, là anh trái với ước định trước, anh phải xin lỗi mới đúng.”

Lâm Tử Mạch hạ ánh mắt xuống, nhìn về phía Tiểu Cáp. Tiểu Cáp vốn cuộn mình ngủ giữa hai người, nhưng bởi vì vừa rồi thanh âm rất vang, sau khi bị đánh thức liền cọ cọ vào tay cô. Ôm Tiểu Cáp vào trong ngực, tâm trạng Lâm Tử Mạch lại bình tĩnh một chút, cuối cùng thả lỏng cặp mày nhíu chặt, vỗ về đầu Tiểu Cáp nhẹ giọng nói: “Người kia, không phải Hứa Mục.”

Rất khó nhận ra thân mình Âu Dương Thành đang cương cứng, hơi hơi nheo mắt, không nói gì nữa.

[1] Thái Sơn (chữ Hán: 泰山) có tên gọi là Đại Sơn hay Đại Tông đến thời Xuân Thu mới bắt đầu gọi là Thái Sơn.

Núi Thái Sơn nằm ở tỉnh Sơn Đông phía Bắc thành Thái An với tổng diện tích 426km². Người xưa gọi núi này là cột chống trời. Nó có tên là Đông Nhạc – là thánh địa của Đạo gia và là nơi tế lễ của các triều đại hoàng đế Trung Hoa và để lại rất nhiều di sản tại đây.

Thái Sơn là một trong năm núi linh thiêng của Trung Quốc. Thái Sơn được dân Trung Quốc liên hệ với bình minh, sinh, tái sinh và được xem như thiêng nhất trong năm ngọn núi.

10. Chương 19-20

Chương 19: Thời gian tốt đẹp cuối cùng (2)

Mẹ Âu Dương đã thuê cho họ một biệt thự gia đình trên trại an dưỡng ở Lư Sơn, xe đi thẳng đến chỗ ở, chờ dần xếp xong mọi việc, đã là tám giờ tối.

Ngồi trên xe cả một ngày, hai người đều mệt mỏi, Lâm Tử Mạch cũng không tự nấu cơm nữa, hôm sau Tiểu Chu còn phải về Nam Kinh, nên ăn xong cơm liền đi nghỉ sớm, chỉ còn lại Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành ở phòng khách xem TV.

Thực ra hai người còn chưa khôi phục lại tâm trạng từ chuyện lúc chạng vạng, một tay Lâm Tử Mạch vỗ về Tiểu Cáp ghé vào lòng cô, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

“Linh linh linh...” Tiếng chuông điện thoại kiểu cũ đột nhiên vang lên, Tiểu Cáp trong lòng Lâm Tử Mạch kinh ngạc một chút, sau đó nhanh chóng ngồi dậy bổ nhào vào lòng Âu Dương Thành, làm cô đỡ khóc đỡ cười. Cô xuyên qua thời gian và không gian đến đây, thân thể không nhỏ đi, cho nên nếu Tiểu Cáp ở hiện đại cùng cô xuyên qua thì cũng không nhỏ đi, như vậy Tiểu Cáp này nhất định là ở thời không này rồi. Nói vậy, tốt xấu gì người giữ nó lại cũng là cô, thế mà khi gặp chuyện gì sợ hãi nó lại cứ tiến vào lòng Âu Dương Thành muốn được bảo vệ, thật sự còn biết gió chiều nào che chiều nấy nữa chứ. Không trách được số lần nó cọ cọ quanh người cô càng ngày càng ít, thì ra là đã sớm nhận chủ nhân mới nên mới đi lấy lòng Âu Dương Thành rồi. Bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Thành đang mỉm cười và Tiểu Cáp đang ghé vào lòng anh, Lâm Tử Mạch đi tiếp điện thoại. Là mẹ Âu Dương, quả nhiên bà lại lo lắng, đã sớm có được số điện thoại ở biệt thự này rồi, bây giờ gọi tới là để xác định có người ở đây hay không. Hàn huyền một lúc với mẹ Âu Dương, lại bị bà dặn dò cả đồng việc rồi mới treo điện thoại, nhìn Âu Dương Thành đang thư giãn nghe lời thoại trong phim, Lâm Tử Mạch đột nhiên nhớ tới, mẹ Âu Dương còn chưa nói để Âu Dương Thành tiếp điện thoại, chuyện này có phải vì bà tin nhiệm cô không.

Không có thời gian nghĩ nhiều, mới vừa đi hai bước, điện thoại lại vang lên, Lâm Tử Mạch phản xạ có điều kiện lui về cầm lấy ống nghe: “Xin chào!” Trả lời cô lại là âm thanh “Đồ đồ”, hơn nữa tiếng chuông vẫn vang rất to. Lâm Tử Mạch ngây ngẩn cả người, Âu Dương Thành cầm túi xách của cô để lên bàn ý bảo: “Điện thoại di động của em.” Lo lắng Âu Dương Thành giúp cô lấy điện thoại mà phát hiện ra vài thứ không thuộc thời đại này, Lâm Tử Mạch nhanh chóng nhận túi rồi lấy điện thoại di động ra. “Xin chào.”

“A Tử...” Rõ ràng là giọng của Hứa Mục, có điều hơi khàn khàn một chút.

Lâm Tử Mạch sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Âu Dương Thành, anh vẫn nhắm mắt nghe lời thoại trong phim, không chú ý tới cô. Cô xoay người sang hướng khác, nhẹ giọng hỏi: “Hứa Mục? Anh có chuyện gì sao?” Cô không biết tại sao mình lại làm như vậy, chỉ là theo bản năng không muốn Âu Dương Thành nghe được mà hiểu lầm.

“Cũng không có chuyện gì.” Giọng Hứa Mục lại nhẹ nhàng như trước, vừa này có lẽ là cô nghe lầm rồi, “Hai đứa đi Lư Sơn mà không nói với anh một tiếng, nếu không phải sáng nay cô gọi điện thoại đến nói cho anh biết, thì anh còn tưởng rằng hai đứa đã bị bắt cóc rồi đấy!”

Lâm Tử Mạch nhẹ giọng đáp: “À, chúng em đi vội quá, cho nên không đến tạm biệt anh. Em nghĩ anh là bác sĩ của Âu Dương, chuyện này chắc là phải biết rồi.”

“Tên nhóc A Thành kia thật sự không nói cho anh biết.” Hứa Mục ở bên kia cười.

Thực ra Âu Dương Thành có bảo Lâm Tử Mạch đi nói cho anh, chính là cô không đi. “Anh còn có chuyện gì à?” Không muốn nói đến vấn đề này nữa, Lâm Tử Mạch hỏi.

“Ồ, có đó.” Hứa Mục nói, “Anh muốn nói với em về ánh mắt của A Thành.”

“Ánh mắt của Âu Dương làm sao vậy?” Lâm Tử Mạch sốt ruột, thanh âm không khỏi lớn lên, Âu Dương Thành cũng mở mắt nhìn sang chỗ đó.

Lâm Tử Mạch hỏi hận vô cùng, Hứa Mục nghe ra lo lắng của cô, vội vàng an ủi nói: “Ánh mắt A Thành không có việc gì, em đừng lo lắng. Anh chỉ muốn dặn em buổi tối nên mát xa, anh sợ cô quên không nói với em.”

Lâm Tử Mạch rốt cục nhẹ nhàng thở ra: “À, phương pháp mát xa ạ, vậy anh nói một chút đi, em sẽ ghi nhớ.” Tuy rằng mẹ Âu Dương đã dặn cô rất nhiều lần, nhưng nghe chính bác sĩ nói một lần cũng tốt, cô không hy vọng vì mình làm gì đó không đủ mà sẽ ảnh hưởng đến khả năng khôi phục ánh mắt của Âu Dương Thành.

Âu Dương Thành vừa nghe được giọng nói lo lắng của cô cũng nghĩ ra đó là chuyện gì, bây giờ vừa nghe thấy là mát xa nên cũng không nhìn cô nữa, quay đầu lại. Lúc này, lại có một chuỗi tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh thuận thực lấy điện thoại đặt trên bàn trà lên nghe.

Ở bên kia đầu dây Hứa Mục bắt đầu giải thích các bước cho Lâm Tử Mạch: “Đầu tiên phải chườm nóng để giúp lưu thông máu. Khăn mặt lạnh phải đổi đúng lúc, kiên trì khoảng nửa giờ là tốt rồi. Sau đó mát xa xung quanh mắt...”

Hứa Mục nói giống lời mẹ Âu Dương, Lâm Tử Mạch cũng không nghe vào bao nhiêu, chỉ “Vâng” một tiếng, ánh mắt chỉ lo nhìn mỗi một biểu tình của Âu Dương Thành khi nhận điện thoại, trong não bắt đầu chỉ nhận giọng nói của Âu Dương Thành.

“... Bây giờ anh đang ở Lư Sơn.” Chỉ nhìn Âu Dương Thành mỉm cười ôn hòa, Lâm Tử Mạch liền biết người ở đầu dây bên kia là ai. Thanh âm rất bình thản yên ổn: “Mẹ anh trở về chăm sóc bố anh, mẹ lo lắng về anh nên đã để anh đến đây. Anh cũng không muốn mẹ mình phải lo lắng nên liền theo ý mẹ, coi như đi giải sầu thôi, cũng không phải ở cả đời.”

Hứa Mục còn nói cái gì đó, nhưng Lâm Tử Mạch không nghe được, trong đầu cô chỉ thấy được Âu Dương Thành, thần sắc bình tĩnh của anh đột nhiên có chút gợn sóng, mang theo chút kinh ngạc nói: “Em nghỉ, phải về nước?” Lâm Tử Mạch lập tức ngừng hô hấp, Trình Tử muốn trở lại! Đúng vậy, khi cô 15 tuổi đã nhìn thấy Âu Dương Thành không phải là vì anh đang đợi Trình Tử sao, chỉ là anh đến nhằm ngọn núi mà thôi. Nhớ tới bóng người mềm mại ở ngọn núi đối diện trong bức ảnh, Lâm Tử Mạch nhú chặt mày.

“Em muốn tới Lư Sơn à?” Âu Dương Thành chỉ kinh ngạc một chút, lại khôi phục bình tĩnh, nhưng vẫn có thể thấy được thần sắc anh thoáng có chút khó xử, “Hay là bỏ đi, chẳng mấy khi em mới được về nước một chuyến, ở nhà nhiều với bố mẹ đi, từ Bắc Kinh đến Giang Tây cũng xa ...” Chắc là anh sợ Trình Tử lo lắng vì tình trạng ánh mắt của mình rồi.

“A Tử, A Tử!” Giọng nói của Hứa Mục truyền đến từ trong điện thoại, Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng tỉnh lại. Thật ra Trình Tử nói muốn tới Lư Sơn, Lâm Tử Mạch cũng không quá kinh ngạc, chuyện vốn phát triển như vậy mà, cô đã sớm biết, hơn nữa cũng có thể biết mình không thay đổi được gì, nhưng trong lòng cô vẫn co rút, quay cuồng đau đớn. Hứa Mục nói cái gì cô vẫn không nghe được, chỉ là thì thào hỏi: “Hứa Mục, anh đã gặp Trình Tử chưa?”

Hứa Mục lập tức ngừng nói, bên kia tựa như đã lặng im nửa ngày, mới truyền đến một tiếng nói như bị bóp nghẹt: “Chưa gặp.”

“Ồ.” Lâm Tử Mạch vô lực nói, “Không có chuyện gì nữa thì em treo máy nhé.” Nói xong cô cũng không để ý đến Hứa Mục nữa, lập tức ngắt cuộc gọi.

Bên kia Âu Dương Thành cũng đã treo máy, Lâm Tử Mạch ngồi trở lại sô pha, hai người lại bắt đầu xem phim mà không nói gì. Trên màn hình có rất nhiều bóng người đang di chuyển, không biết họ đang nhao nhao ồn ào cái gì, đầu óc Lâm Tử Mạch cũng là một mảnh ầm ầm. Một ý tưởng cứ lơ lửng trong đầu cô mấy ngày nay cuối cùng cũng rõ ràng, gần như chỉ là trong nháy mắt, trong đầu cô bỗng hiện ra ý tưởng này. Nếu nhất định là thống khổ, vậy thì phải cắt ngọn nguồn của thống khổ đi!

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lâm Tử Mạch mát xa cho Âu Dương Thành dựa theo phương pháp mà Hứa Mục giảng. Âu Dương Thành nhắm mắt lại nằm trên giường, Lâm Tử Mạch có thể tham lam nhìn khuôn mặt anh. Thời gian bảy năm tựa như vẫn chưa lưu lại nhiều dấu vết trên gương mặt Âu Dương Thành, bảy năm sau anh cũng gần giống như bây giờ, giống ở đôi mày kiếm bay lên, giống ở cái mũi mạnh mẽ, giống ở hình dáng kiên nghị. Chỉ là một người đàn ông như vậy, cho dù thế nào cũng không yêu cô, cho dù cô có cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể khiến trái tim anh rung động. Người kia ở trong lòng anh, đến tận cùng đã khắc lại ấn ký sâu đến đâu, mới làm cho cố gắng bốn năm của cô cũng không thể trói trạt trái tim anh?

Nhắm mắt lại, Lâm Tử Mạch tiếp tục dùng độ mạnh yếu vừa phải mát xa cho Âu Dương Thành. Ngày 4 tháng 7. Không đến một tháng nữa là đến ngày 4 tháng 7 rồi. Nếu cô cố gắng thế nào cũng không có được tình yêu của anh, nếu cô yêu thương anh nhất định là sai lầm, nhất định là đau khổ, nếu tất cả đều không nên bắt đầu —— như vậy, khiến cho cô ngăn cản tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra đi! Ngày 4 tháng 7, chỉ cần ngày nào đó, Lâm Tử Mạch 15 tuổi không nhìn thấy Âu Dương Thành, như vậy cô sẽ không yêu thương anh. Sẽ không yêu thương anh, tự nhiên sẽ không có nhiều năm đau khổ như vậy nữa. Tuy rằng, mấy năm nay Âu Dương cũng rất đau khổ, ít nhất mình cũng ở bên anh một thời gian —— nhưng, không phải ngày 4 tháng 7 năm 2000 Trình Tử đã trở lại sao, Trình Tử trở về anh sẽ hạnh phúc, như vậy, thật ra cô không nên tồn tại!

Câu chuyện của hai người họ mới là hoàn mỹ, mà khúc nhạc đệm là cô chỉ biết phá hỏng câu chuyện tình yêu hài hòa của họ thôi, cô nên biến mất.

“Âu Dương.” Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng gọi một tiếng, Âu Dương Thành không có phản ứng. Anh đang ngủ. Lâm Tử Mạch từ từ thở dài, kéo chăn cho anh, cuối cùng chăm chú nhìn anh một lúc, sau đó xoay người đi ra ngoài đóng cửa phòng lại.

Trước khi ngủ cô mở cửa sổ ra, nhìn thấy sao sáng đầy trời, ở đô thị bị ô nhiễm nghiêm trọng khó có thể thấy được cảnh này, Lâm Tử Mạch ngửa đầu nhìn thật lâu. Khi học trung học bài tập rất nhiều, ban đêm học tập mệt mỏi cô sẽ ngẩng đầu nhìn những ngôi sao lấp lánh giữa màn đêm, thuận tiện tưởng nhớ một chút đến Âu Dương Thành ở Nam Kinh xa xôi khi đó còn chưa biết tên. Cửa sổ trước bàn học trong nhà cô cũng có góc độ gần như thế này, mỗi một ngôi sao sáng trong tầm ngắm của cô đều được cô đặt tên, ngôi sao sáng nhất kia, tên là “Hạnh phúc” rồi. Nhìn chằm chằm thật lâu vào nó, ánh mắt Lâm Tử Mạch cũng có chút đau nhức, nhưng trong lòng cô vẫn bế tắc. Cuối cùng không nhìn được, cô thấp giọng mở miệng nói với “Hạnh phúc”, tiếng nói đó gần như không nghe được không biết đang hỏi ai. “Tử Mạch 15 tuổi, nếu không cho cô nhìn thấy Âu Dương Thành, cô có thể hận tôi không? Có thể không?”

Một ngày vào năm 2003, sau khi ăn cơm trưa ở nhà Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch từ chối Âu Dương Thành và Hứa Mục giúp đỡ, một mình thu dọn tàn cục.

“Tay nghề của Tử Mạch cũng không tệ nhỉ?” Thấy Tử Mạch vào phòng bếp, Hứa Mục thản nhiên nói.

Âu Dương Thành hơi hơi kéo khóe miệng, chậm rãi dựa vào sô pha, thoáng gục đầu xuống, lại đột nhiên mạnh mẽ nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Hứa Mục, trầm giọng nói: “Anh muốn nói gì?”

Hứa Mục nở nụ cười: “Em đoán anh muốn nói gì?”

“Cô ấy không phải A Tử.” Âu Dương Thành nheo mắt, thu lại nhuệ khí, bình tĩnh nhìn chằm chằm cái cốc thủy tinh trên bàn.

Hứa Mục chăm chú nhìn Âu Dương Thành, lạnh lùng nói: “A Tử đã biến mất, sẽ không xuất hiện nữa.”

Âu Dương Thành không nói. Anh không biết tên cô, không biết cô nhìn như thế nào, không có ảnh chụp của cô, cô biến mất như không khí, trừ bỏ Tiểu Cáp, cô không lưu lại cái gì cho anh, cho dù anh muốn tìm, cũng không biết phải tìm cô như thế nào.

Hứa Mục hít sâu một hơi, dựa vào sô pha, nhẹ giọng nói: “Tử Mạch thích em.”

Âu Dương Thành không nói gì, tâm tư của tiểu nha đầu kia anh đã nhìn ra.

Hứa Mục lại nói tiếp: “Cô ấy rất giống A Tử.”

“Đúng vậy, rất giống.” Âu Dương Thành lẩm bẩm nói, “Giọng nói rất giống, nấu ăn rất giống, thậm chí trong tên cũng có chữ ‘Tử’, nhưng lại là người Cửu Giang.”

Hứa Mục lơ đãng nghiêng mặt đi, không nhìn Âu Dương Thành, ảm đạm nói: “Nếu năm đó không phải vì anh, có lẽ em đã ở bên A Tử rồi. Bây giờ đưa Tử Mạch đến với em, cuối cùng anh cũng làm được gì đó cho em rồi. Ít nhất anh có thể nói cho em, nếu buông tha Tử Mạch, tương lai em nhất định sẽ hối hận.”

Âu Dương Thành nheo mắt: “Anh biết chuyện gì?”

Hứa Mục cười cô đơn: “Anh chỉ biết nhiều hơn một chút so với em, đau khổ hơn em, anh chỉ có thể nói những điều đó thôi.” Dứt lời, anh chuyển tầm mắt không đối diện với Âu Dương Thành nữa, hai người cũng không nhắc lại chuyện này.

Hứa Mục nhẹ nhàng nhắm mắt, trong lòng lặng lẽ chia tay: “Tạm biệt, Tử Mạch của anh, Lâm Tử Mạch.”

(Chữ Tử trong tên Lâm Tử Mạch và Trình Tử đều nghĩa là tử nhưng viết khác nhau. Chữ Tử trong tên Lâm Tử Mạch là màu tím.)

11. Chương 21-22

Chương 21: Thời gian tốt đẹp cuối cùng (3)

Âu Dương Thành không nói gì thuyết phục được Trình Tử, cô vẫn kiên trì muốn đến thăm anh, cũng nói muốn đến đây vào ngày 4 tháng 7. Lại là ngày đó.

Nhưng Lâm Tử Mạch cảm thấy thoải mái hơn, nếu vào ngày đó có thể ngăn cản mình không nhìn thấy Âu Dương Thành, vậy năm 15 tuổi cô sẽ không yêu thương Âu Dương Thành, sau đó cô sẽ không đến Nam Kinh, chuyện này chuyện kia qua đi, nói cách khác tương lai của cô cũng sẽ thay đổi, lại càng không thể

xuyên qua đến năm 2000. Tuy rằng nghĩ như vậy là rất mâu thuẫn, nhưng cô chỉ cần xác định mình không biết Âu Dương Thành là được. Cho nên, nửa tháng trước ngày đó, là những ngày ở chung cuối cùng của cô và Âu Dương Thành trong kiếp này, cô quyết định buông tha tất cả lòng mình, chỉ cần lưu lại một đoạn thời gian tốt đẹp cuối cùng.

Tháng 6 là mùa ế hàng ở Lư Sơn, nhưng du khách đến Lư Sơn cũng không thiếu. Ngũ Lão Phong, hồ Như Cầm, vách Long Thủ, thác Tam Điệp (thác ba tầng) , động Hàm Bà [1]... cảnh đẹp ở Lư Sơn nhiều đếm không xuể, trong nội thành Cửu Giang còn có lầu Tầm Dương, đình Yên Thủy, đình Tỳ Bà. [2] Không thể để Âu Dương Thành quá mệt mỏi, Lâm Tử Mạch liền quyết định một ngày nghỉ ngơi một ngày theo kế hoạch cơ bản. Thời gian dành cho họ tựa như cũng dư dả, nhưng thực ra đối với Lâm Tử Mạch mà nói thì lại vô cùng ngắn ngủi.

Hai người đến thác Tam Điệp vào một ngày nắng ấm. Ngắm thác Tam Điệp từ trên núi không thể sánh bằng ngắm từ phía dưới thác, nhưng đường xuống thác cũng có chút khó khăn, sau khi ngồi cáp treo vẫn phải đi bộ hơn một nghìn bậc đá nữa. Mắt của Âu Dương Thành chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng và bóng người mơ hồ, nhưng để phân rõ bậc thang thì rất khó, cho nên Tử Mạch cũng không tính dẫn anh xuống đó, hai người chọn một chỗ tốt nhất để đứng, ngắm nước chảy từ thác Tam Điệp.

“Thế nào, thấy rõ không?” Lâm Tử Mạch nghiêm túc hỏi Âu Dương Thành. Được ngắm nhiều non sông tươi đẹp của tổ quốc, vui vẻ thoải mái cũng giúp ánh mắt anh khôi phục nhanh hơn.

Âu Dương Thành ngắm nhìn phía xa xa, tươi cười tràn ra ôn hòa: “Nhìn tới được.” Cảm thụ được thác nước hùng vĩ, Âu Dương Thành vòng vo quay đầu nhìn Lâm Tử Mạch: “Em thật sự không cần đi xuống?”

“Không đi.” Lâm Tử Mạch cười tủm tỉm nói.

Âu Dương Thành nghiêng đầu, nói: “Vì anh, em không thể xuống thác Tam Điệp rồi... Em có biết, mọi người đều nói, ‘không đến thác Tam Điệp, không phải khách của Lư Sơn’ không.” Lâm Tử Mạch vì anh mà bỏ cơ hội ngắm thác từ bên dưới, Âu Dương Thành thực bản khoắn.

“Không quan trọng.” Lâm Tử Mạch tới gần Âu Dương Thành, nắm lấy cánh tay anh, vẫn cười tủm tỉm nói, “Chúng ta có thể chờ khi ánh mắt anh tốt hơn lại đến đây, còn có cơ hội khác, không cần áy náy.”

Âu Dương Thành gật gật đầu, thoải mái nói: “Cũng đúng, hơn nữa đến lúc đó anh cũng có thể giúp em chụp ảnh.” Quay mắt lại tiếp tục nhìn thác nước, anh khó hiểu nói, “Anh không rõ vì sao em không thích chụp ảnh, phong cảnh đẹp như vậy mà không muốn lưu lại làm kỷ niệm à?”

“Kỷ niệm tốt đẹp lưu lại trong lòng là đủ rồi.” Lâm Tử Mạch có chút ảm đạm, “Chỉ cần mình biết mình đã tới là tốt rồi, làm gì phải nhớ kỹ. Lư Sơn đứng lặng cả trăm ngàn năm nay, du khách đến rồi lại đi, nó có nhớ kỹ ai đâu?”

“Được rồi.” Âu Dương Thành không hề miễn cưỡng cô, mỉm cười nhìn cô. Bây giờ Lâm Tử Mạch đang kéo cánh tay anh, cho nên anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mượt như thác nước của cô, màu đen của tóc cô chính là màu sắc đầu tiên đưa anh thoát khỏi thế giới bóng tối. Trong lòng thoáng chốc thực mềm mại, khiến thanh âm của anh cũng nhẹ nhàng hơn: “Đúng vậy, chỉ cần chúng ta xem qua, ghi tạc trong lòng là tốt rồi.”

Vẫn đều như vậy, vẫn duy trì quan hệ thần nhiên, Lâm Tử Mạch mang theo Âu Dương Thành đi trong ánh nắng dịu dàng ở Lư Sơn, nhưng mãi đến ngày 2 tháng 7, rốt cuộc cô mới bắt đầu hành động. Sáng sớm có sương mù mờ mờ lung lung, đi ra từ chỗ ở, dọc theo đường Như Cầm tìm đến hang Cẩm Tú, Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành vui vẻ đi dưới bóng râm. Mà mục tiêu của họ, chỉ còn lại là Lâm Tử Mạch 15 tuổi gặp được Âu Dương Thành trên ngọn núi. Từ khi đến Lư Sơn, Lâm Tử Mạch còn chưa đi cùng Âu Dương Thành đến hang Cẩm Tú. [3] Không biết là vì sợ nổi thương cảm ở chốn cũ, hay là vì lo lắng tình cuối cùng có thể luyến tiếc ngăn cản điều khiến mình động tâm, mà trong khoảng thời gian không đến một tháng này, mỗi ngày cô đều phải hạ quyết định quyết tâm, nhưng mãi đến hôm nay, nếu không đi cô sẽ không có cơ hội, không có dũng khí quay lại nơi này. Đương nhiên cô dự đoán được, trước ngày 4 tháng 7, Âu Dương Thành hẳn là sẽ không đến đây lần thứ hai, cũng sẽ không thể gặp được Lâm Tử Mạch sau hai ngày nữa. Thật ra, khi cô đưa Âu Dương Thành đến ngọn núi này, những gì cô phải làm cũng đã hoàn thành được một nửa. Giống như sợ đến gần nỗi nhớ thiết tha, mắt thấy sẽ tới đỉnh núi, Lâm Tử Mạch lại bị vấp phải một hòn đá.

“Có sao không.” Thân thể cô mới hơi lảo đảo một chút mà Âu Dương Thành đã phát hiện ra, nhanh chóng dừng bước đỡ cô, “Làm sao vậy?”

Một màn này tựa như có chút quen thuộc. Lâm Tử Mạch nhanh chóng đẩy đi nỗi bất an trong lòng, thuận thể bắt lấy cánh tay Âu Dương Thành, cười cười: “Không sao ạ. Chỉ vấp phải hòn đá nhỏ thôi, chúng ta tiếp tục đi nào.” Nói xong cô lại đi về phía trước, thân hình cũng rất rõ ràng có chút khập khiễng. Nhưng Âu Dương Thành lại không động đây, Lâm Tử Mạch không phát hiện anh có gì đó không đúng, quay lại nháy mắt mấy cái với anh, cười: “Đi thôi!”

Âu Dương Thành tiến lên hai bước, nắm lấy bả vai cô, giọng nói có chút hờn giận: “Thành người thọt rồi mà còn thể hiện! Anh đỡ em!”

“Anh nhìn rõ hơn rồi?” Lâm Tử Mạch nhớ tới Âu Dương Thành chỉ có thể nhìn được hình dáng người mơ hồ, liền hỏi, “Ngay cả em đi khập khiễng anh cũng nhìn ra, xem ra ánh mắt anh lại khôi phục không ít rồi!”

“Ừm, hình như là vậy.” Âu Dương Thành nhíu nhíu mày, thật ra anh cũng không chú ý, bởi vì tầm mắt vẫn đang mơ hồ nên không rõ ràng nó có thay đổi, cũng xem nhẹ cải thiện nhỏ này.

“Chắc chắn rồi!” Lâm Tử Mạch vui mừng ngẩng đầu nhìn lên ánh mắt Âu Dương Thành, “Anh ngẫm lại đi, khi anh vừa nhìn được, không phải khoảng cách rất gần mới thấy được bóng người mơ hồ sao? Vừa rồi khoảng cách xa như vậy, anh vẫn có thể thấy rõ em, đó là tiến bộ rất nhiều đó, thể mà anh còn không nói cho em biết!”

Âu Dương Thành nhắm mắt vào, lại mở ra, mới phát hiện tựa như mình đã nhìn rõ hơn không ít. Vui vẻ cúi đầu nhìn về phía Lâm Tử Mạch, lại thất vọng phát hiện ra vẫn không thấy rõ khuôn mặt cô, tuy rằng, mơ hồ có thể nhìn ra cô có một cái cằm nhỏ nhắn xinh đẹp.

“Thể nào, không có tiến bộ ư?” Lâm Tử Mạch nhìn ra thất vọng trong mắt Âu Dương Thành, vội vàng hỏi.

Âu Dương Thành nhanh chóng thu hồi cảm xúc nho nhỏ của mình, một lần nữa tươi cười nói: “Không phải, so với lúc vừa bắt đầu, quả thật rõ ràng rất nhiều. Nhưng vẫn không nhìn rõ được em.”

Lâm Tử Mạch tựa như thỏa mãn hơn Âu Dương Thành rất nhiều, cô đẩy bàn tay anh đang nắm vai mình, một tay nâng lên vòng qua thắt lưng anh, cùng anh đi về phía trước, “Có tiến bộ là tốt rồi, bình minh đã tới, cách ánh sáng không xa nữa đâu!”

Nói nói cười cười một lúc cũng đi đến nơi. Hang núi quen thuộc, mây mù quen thuộc, người quen thuộc. Lâm Tử Mạch còn chưa thoát khỏi cảm xúc mãnh liệt, Âu Dương Thành cũng đã theo số mệnh đi tới nơi lần đầu tiên cô gặp anh.

“Đây là hang Cẩm Tú!” Thân hình kiên nghị của Âu Dương Thành đối mặt với biển mây đang anh dũng bay đến, phát ra một tiếng cảm khái.

Là như vậy đó! Trong đầu Lâm Tử Mạch “Oanh” một tiếng nổ tung. Áo sơ mi màu đen giản dị, quần kaki màu cà phê, không biết là bởi vì mồ hôi chảy ra hay vì sương mù làm ẩm ướt, tình cảnh này, hai ngày sau sẽ xảy ra! Lâm Tử Mạch gắt gao ôm ngực, cắn chặt môi, giống như e ngại trái tim mình đập quá nhanh mà có thể nhảy ra từ miệng, cô không thể nói gì, không thể tự hỏi, lùi từng bước một về phía sau, thẳng đến khi bị hòn đá lớn chặn lại, ngã ngồi trên mặt đất.

“Em làm sao vậy?” Âu Dương Thành đột nhiên quay người giống khi ấy, lộ vẻ tươi cười sáng lạn đã lưu lại trong bức ảnh cô chụp.

Kết thúc! Tất cả đều kết thúc, dù cô có thể sẽ hối hận, dù cô có nghĩ là không thay đổi, nhưng tất cả đã biến đổi rồi, Lâm Tử Mạch 15 tuổi sẽ không gặp được Âu Dương Thành! Cô gắt gao cắn môi nhưng không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

“Em làm sao vậy?” Âu Dương Thành đang đi đến chỗ Lâm Tử Mạch ngã xuống, không nói một lời, chỉ thấy bộ dáng buồn bực, lo lắng không thôi, anh lập tức tới gần hỏi cô.

Lâm Tử Mạch chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía chàng trai mà cô đã tự tay đẩy ra khỏi cuộc đời mình. Lúc này hối hận còn kịp không? Cho dù bây giờ cô đã hiểu, hóa ra cô tình nguyện đau khổ cả đời, cũng không muốn chưa bao giờ gặp được anh, không muốn không được ở bên cạnh anh, lại cũng không có cách

nào! “Âu Dương...” Cô đột nhiên đứng dậy, ôm chặt lấy Âu Dương Thành. “Đừng nói gì cả, anh ôm chặt em được không, xin anh.”

Âu Dương Thành không biết vì sao Lâm Tử Mạch đột nhiên như vậy, nhưng vẫn thuận theo cô, không nói gì, gắt gao, ôm chặt cô vào lòng.

Trên hang Cẩm Tú vốn đang trời quang mây tạnh, bỗng nhiên mây mù bay tới, rồi đột nhiên lại bay đi, hai người nam nữ trẻ tuổi này, lại dùng tư thế như vạn năm không đổi, ôm chặt lấy nhau mặc sự thay đổi của mây của sương.

Chương 22: Trở về (1)

Ngày 3 tháng 7, Lâm Tử Mạch thực không bình thường. Bắt đầu từ buổi sáng, cô liền giống một con rối gỗ ngồi ngơ ngác trước TV, chuyển hết kênh này đến kênh khác, sau đó dừng lại ở một bộ phim truyền hình không biết tên là gì, mặt không biểu lộ cảm xúc nào cứ nhìn người này người kia hết đứng lại đi trên màn hình. Luôn có thói quen mỗi giây mỗi phút đều chú ý đến Âu Dương Thành, mà bây giờ ngay cả Âu Dương Thành đứng dậy rời đi cô cũng không chú ý nữa.

Âu Dương Thành không biết vì sao từ khi đến hang Cẩm Tú Lâm Tử Mạch lại hồn xiêu phách lạc như vậy. Từ khi anh biết Lâm Tử Mạch, cô luôn vui vẻ hoạt bát, anh biết trong trái tim cô nhất định ẩn chứa một chuyện gì đó, nhưng cô lại luôn cố gắng biểu hiện mình rất vui vẻ. Tuy nhiên lần này, ngay cả che giấu tâm tình cô cũng không làm nữa. Nhìn Lâm Tử Mạch như vậy, Âu Dương Thành thực đau lòng, mà khi ôm chặt lấy Lâm Tử Mạch vào ngày hôm qua đã làm anh càng quyết tâm hơn.

Lâm Tử Mạch suy nghĩ chuyện gì vậy? Chính cô cũng không biết. Có lẽ suy nghĩ, tất cả đều kết thúc rồi. Có lẽ suy nghĩ, còn có biện pháp gì có thể cứu vãn không. Có lẽ suy nghĩ, bây giờ cô nên làm gì đây. Trở về ư? Trở về như thế nào? Ở lại ư, sau khi ánh mắt Âu Dương Thành khỏi rồi cô sẽ đi đâu? Cô mất đi phương hướng. Ngần người làm bữa sáng, ăn sáng xong, xem TV, sau đó làm cơm trưa, ăn cơm trưa xong, lại xem TV. Rốt cuộc cô nên làm cái gì bây giờ?

Mặt trời dần ngã về tây. Ánh chiều tà xuyên thấu qua khung cửa sổ gần trăm năm chiều nghiêng vào phòng, một luồng sáng vàng rực thản nhiên chiếu vào bàn tay phải đang vuốt ve Tiểu Cáp của cô, có sự ấm áp nhẹ nhàng. Giương mắt nhìn thời gian, nên đi làm cơm chiều rồi. Thả Tiểu Cáp sang một bên, Lâm Tử Mạch đứng dậy đi về phía phòng bếp, nhưng đi đến cửa phòng ăn lại bị một bó hoa bách hợp trắng ngăn cản. Có chút trì hoãn ngẩng đầu nhìn về phía người ở sau bó hoa, là Âu Dương Thành, cô còn chưa có phản ứng gì: “Âu Dương? Đây là...”

Âu Dương Thành vẫn mặc áo sơ mi thoải mái ở nhà, lại còn nghiêm túc đưa cho cô bó hoa bách hợp đó, nhẹ nhàng nói với cô: “Tiến vào.”

Lâm Tử Mạch bị sự lãng mạn bất ngờ của Âu Dương Thành mê hoặc, mờ mịt cầm bó hoa to ấy đi vào phòng ăn cùng anh, lúc này cô mới phát hiện trong phòng ăn đã có một bàn toàn thức ăn ngon. Đầu quả tim không tự chủ được liền nổi lên hương vị ngọt ngào, cầm bó hoa bách hợp vào một bình hoa, cô lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế được Âu Dương Thành kéo ra ỳnh. Trên bàn toàn là những món đặc sản của Lư Sơn, cá đá cuộn chiên giòn, chim đa đa hầm vàng, cá đá Lư Sơn, thạch nhũ như ý, chim đa đa tam bỏi [1], vân vân, thật ra Lâm Tử Mạch đều nếm qua rồi, có món còn có thể nấu được, nhưng mấy ngày nay bởi vì sợ Âu Dương Thành biết cô là người Cửu Giang nên vẫn chưa nấu những món đó.

“Đây đều là đặc sản ở Lư Sơn.” Sau khi Âu Dương Thành ngồi xuống, rất phong độ giơ một tay lên giới thiệu cho cô, “Nhất định em chưa ăn bao giờ, anh đã cố ý đặt ở khách sạn.”

Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành, mỉm cười: “Vâng, đúng vậy, em chưa từng ăn. Cảm ơn anh.”

Âu Dương Thành vẫn duy trì nụ cười: “Bữa cơm này là để cảm ơn em thời gian qua đã chăm sóc anh.”

“Không cần,” Trong lòng Lâm Tử Mạch cũng đoán được mục đích của Âu Dương Thành, “Là em tự nguyện thôi. Còn nữa, nếu không có anh, em cũng không thể thấy được cảnh đẹp ở Lư Sơn.”

“Chúng ta ăn cơm trước đi, đồ ăn còn nóng mới ngon.” Âu Dương Thành giơ đũa lên, “Có chuyện gì ăn xong nói sau.”

“Em tên là gì?” Ăn được một lúc, Âu Dương Thành mở miệng trước, anh nói hơi nhanh, dường như có chút ngượng ngùng.

Lâm Tử Mạch sững sốt, ngừng đầu nhìn về phía Âu Dương Thành. Anh đang chờ mong đáp án của cô, thấy cô nửa ngày không mở miệng, anh lại mỉm cười bổ sung: “Em chăm sóc anh lâu như vậy mà anh còn chưa biết tên em, cho tới bây giờ cũng chưa gọi tên em.”

Ngay lập tức, vô số ý niệm trong đầu chảy ào ra, Lâm Tử Mạch vẫn đang cưỡng chế chính mình, trên mặt cười tủm tỉm nói: “Trong tên em cũng có chữ ‘Tử’, nhưng ‘Tử’ là ‘màu tím’, bạn bè đều gọi em là A Tử, anh cũng có thể gọi em như vậy.” Cô còn muốn nói thêm, còn muốn quay đầu, nhưng cô vẫn không thể lưu lại dấu vết của mình ở năm 2000 được, cho nên không thể nói tên cho Âu Dương Thành.

“Giống cô A Tử xảo quyết trong ‘Thiên Long Bát Bộ’ à?” Âu Dương Thành dựa lưng vào ghế, nghiêng đầu cười hỏi cô.

“Tuy A Tử xảo quyết, nhưng cô ấy làm tất cả đều là vì Kiều đại ca.” [2] Lâm Tử Mạch bình tĩnh trả lời, sau đó đổi chủ đề, “Em đã từng nói, chờ khi em rời đi sẽ nói cho anh tên của mình.”

Âu Dương Thành không biết cô muốn nói gì, gật gật đầu: “Đúng, anh nhớ rõ. Bây giờ anh chỉ...”

Lâm Tử Mạch cắt ngang lời anh: “Ngày mai Trình Tử sẽ đến, em ở lại đây có phải là không thích hợp không?”

“Không phải anh có ý đó!” Âu Dương Thành vừa nghe thấy lời đó, lập tức ngồi dậy, vội vàng hét lên, “Trình Tử đến đây không liên quan gì đến em hết, anh không có ý muốn em rời đi, em đừng hiểu lầm...”

Lâm Tử Mạch thần nhiên cười, theo lý giải của cô thì gần như chính là ý này.

Âu Dương Thành thấy cô không nói lời nào, có chút sốt ruột: “Anh chỉ là, chỉ là ——” nhưng anh dù sao cũng là Âu Dương Thành, cuối cùng cũng dần bình tĩnh lại, anh khôi phục giọng điệu trấn định, nhưng vẫn nhìn chăm chăm Lâm Tử Mạch, dường như đang sợ cô rời đi, “Chỉ là anh muốn cảm ơn em, nếu không có em chăm sóc thì bây giờ chắc chắn anh vẫn ở trong bóng tối. Nếu không có em, Âu Dương Thành chắc chắn không tốt hơn được. Anh...”

“Linh linh linh...” Một hồi chuông điện thoại di động vang lên chói tai, cắt ngang lời cảm tạ thâm tình của Âu Dương Thành.

Lâm Tử Mạch nhìn Âu Dương Thành thật kỹ một lúc rồi đứng dậy ra phòng khách nghe điện thoại. Vừa nãy Âu Dương Thành đã nói gì? Anh nói: “Nếu không có em, Âu Dương Thành chắc chắn không tốt hơn được.” Anh nói, nếu không có Lâm Tử Mạch cô, đôi mắt mù của anh chắc chắn không hồi phục được như bây giờ! Nhưng, cuộc sống của Âu Dương Thành không phải là đã không còn Lâm Tử Mạch sao? Cô làm gì? Cô làm cho Lâm Tử Mạch 15 tuổi không gặp được Âu Dương Thành, như vậy cô sẽ không đi Nam Kinh, lại càng không xuyên qua đến năm 2000 ở gần hồ Huyền Vũ, cho nên năm 2000 Âu Dương Thành bị mù cũng sẽ không thể nhìn thấy ánh sáng!

Có lẽ Âu Dương Thành chính là nói như vậy, nhưng, ai có thể cam đoan, sau khi hút Lâm Tử Mạch ra khỏi cuộc sống của Âu Dương Thành, sẽ không để Âu Dương Thành bị mù vĩnh viễn! Không! Cô không thể nhẫn tâm làm Âu Dương Thành mãi sống trong bóng đêm được, cô không thể để Âu Dương Thành ở lại giữa bóng đêm vĩnh hằng!

Cho dù cô có thể yêu Âu Dương Thành mà đau lòng bảy năm, cho dù cô làm bạn với anh nhiều năm mà vẫn không thể đi vào lòng anh, cho dù cuối cùng cô cũng sẽ âm thầm rời khỏi anh vì Trình Tử trở về, cô cũng không sợ. Bởi vì cô một lòng muốn ở bên anh, bởi vì cô không muốn anh bị mù!

“Xin chào!” Lâm Tử Mạch lấy điện thoại di động ra nghe, một giọng nói hưng phấn lập tức vang lên: “A Tử, mau tới mở cửa đi, anh muốn cho em một điều bất ngờ!”

“Sao? À vâng.” Lâm Tử Mạch lúng ta lúng túng đi mở cửa, Hứa Mục bất ngờ xuất hiện với một thân tây trang màu trắng và còn cầm theo một bó hoa hồng đỏ rực.

“Sao lại ngỡ ngàng như vậy?” Cảm xúc của Hứa Mục đang tăng vọt, gõ đầu Lâm Tử Mạch hỏi, không chú ý đến bầu không khí bên trong.

Lâm Tử Mạch lúc này mới phản ứng lại, kinh ngạc nói: “Hứa Mục, sao anh lại đến Lư Sơn thế?”

Lúc này Âu Dương Thành cũng đi ra từ phòng ăn, mơ hồ trông thấy bóng dáng Hứa Mục, hơi sững sốt, sau đó liền không nói lời nào tựa vào sofa nhìn hai người.

Hứa Mục đưa hoa cho Lâm Tử Mạch, sau đó thâm tình chân thành nói: “A Tử, anh thích em!”

“Xì!” Lâm Tử Mạch tùy tay đẩy hoa về phía anh, xoay người tránh ra, “Lại tới nữa!” Hứa Mục cũng không nói thêm lời nào, tầm mắt chuyển sang Âu Dương Thành: “A Thành, cho anh ở đây vài ngày nhé?”

Âu Dương Thành cũng nhìn Hứa Mục chăm chú, hai người đối mặt thật lâu, rốt cuộc anh cũng kéo kéo khoe miệng: “Anh tự dọn phòng đi.” Sau đó anh cũng không để ý đến Hứa Mục nữa, ngồi xuống sofa xem TV.

Hứa Mục không ngại ngần trước sự lãnh đạm của Âu Dương Thành, nói với Lâm Tử Mạch vài câu rồi kéo hành lý đi dọn phòng.

TV đang phát quảng cáo, Âu Dương Thành quay người lại, ngồi cạnh anh là Lâm Tử Mạch đang trầm tư, anh nói: “A Tử, buổi tối...” Do dự một chút, lại quay người ngồi thẳng, “Quên đi, sau này nói sau.”

Lâm Tử Mạch đang suy nghĩ phương án cứu vãn, thấy Âu Dương Thành có chút dị thường, cô quay đầu hỏi anh: “Có chuyện gì anh cứ nói đi.”

“Cũng không có gì.” Âu Dương Thành cầm điều khiển từ xa đổi kênh lung tung, “Đúng rồi, ngày mai Trình Tử chắc sẽ tới đây, cô ấy nói anh không cần ra sân bay đón, nhưng bảo anh tìm một nơi đặc biệt chờ cô ấy. Cô ấy cũng khác người quá, lại không thích chọn nơi dễ tìm, thật sự cô ấy cũng không tính là thông minh, có thể cô ấy còn chẳng tìm thấy cơ. Em nói anh nên đến đâu chờ cô ấy mới tốt đây?”

“Hang Cẩm Tú!” Lâm Tử Mạch kinh ngạc mở to mắt, thốt ra, “Ngọn núi hôm qua chúng ta đến ấy.”

“Nơi đó à?” Âu Dương Thành tự hỏi, “Cô ấy có thể tìm được không?”

“Chắc là có thể thôi, em cảm thấy nơi đó là thích hợp nhất.” Âu Dương Thành mỉm cười: “Được, vậy thì hang Cẩm Tú.”

Thì ra là thế. Tầng đá lớn trong lòng Lâm Tử Mạch cuối cùng cũng rơi xuống. Mặc kệ là thế nào, tất cả vẫn sẽ xảy ra đúng vào ngày 4 tháng 7, Tử Mạch 15 tuổi có thể nhìn thấy Âu Dương Thành, tất cả lại trở về quỹ tích ban đầu của nó, rốt cuộc cô có thể yên tâm rồi.

12. Chương 23-24

Chương 23: Trở về (2)

Rạng sáng ngày 4 tháng 7, phát hiện ra mình tựa như đang tự tay thúc đẩy mối tình đầu của mình, hơn nửa đêm trước ngày bắt đầu số mệnh nhất kiến chung tình, Lâm Tử Mạch đã mất ngủ. Tùy tay chọn một chiếc áo mặc vào, cô đứng dậy xuống giường muốn đi ra ngoài một chút.

“A Tử, em dậy sớm thế!” Vừa mới ra khỏi phòng, từ trong bóng tối bỗng nhảy ra một người, nếu không phải anh mở miệng trước, thì tuyệt chiêu phòng thân của Lâm Tử Mạch sẽ lập tức tặng cho anh rồi. Kéo kéo lại quần áo, Lâm Tử Mạch thảm oán nói: “Muộn như vậy cả anh còn không ngủ đi, canh giữ trước cửa phòng em làm chi?”

Hứa Mục chớp chớp mắt, con ngươi đen trong đêm khuya tắm tối bỗng rạng rỡ lóe sáng: “Anh hy vọng buổi sáng em thức dậy sẽ nhìn thấy anh đầu tiên, cho nên mới canh giữ trước cửa phòng em.” Lâm Tử Mạch lập tức nhú mày, nhưng vẫn không mở miệng, Hứa Mục lại vươn một bàn tay lên xoa xoa trán cô.

“Không cần nhú mày, anh không hy vọng nhìn thấy em phải ưu thương.” Nhẹ nhàng vuốt lên cái trán đang nhăn lại của cô, Hứa Mục nhẹ giọng nói, “A Tử, em nghĩ vì sao đột nhiên anh lại chạy tới Lư Sơn?”

“Em,” đối mặt với ánh mắt thâm tình này của Hứa Mục, Lâm Tử Mạch đột nhiên hiểu được, nhưng chỉ có thể làm bộ như không biết, chậm rãi chuyển tầm mắt, cô nói nhỏ, “Em không biết.”

Hứa Mục bước sang bên cạnh, lại đối mặt với cô: “Khi em hỏi anh đã từng gặp Trình Tử chưa anh mới hiểu được, hóa ra người trong lòng em là A Thành! Nhưng khi đó anh cũng hiểu được một điều, anh không muốn tặng em cho cậu ấy. Tuy rằng có lẽ anh đến chậm hơn cậu ấy một chút, nhưng anh lại chủ động hơn cậu ấy, anh sẽ cố gắng mang đến hạnh phúc cho em, em cũng cho anh một cơ hội nhé, được không?”

Lâm Tử Mạch lại quay người, Hứa Mục liền bước qua chặn cô: “Anh nói thật đó! A Tử, nhìn anh đi, nói cho anh biết, có thể!”

Cúi đầu thật lâu, Lâm Tử Mạch rốt cuộc cũng ngẩng đầu đối mặt với Hứa Mục, nghiêm túc nói với anh: “Thực xin lỗi.”

“Tại sao?” Hứa Mục yêu cầu lý do, “Anh chỉ chậm hơn cậu ấy cột ngày thôi.” Lại là thật lâu sau, Lâm Tử Mạch mới nhẹ nhàng mở miệng: “Không chỉ một ngày, anh Hứa Mục à.”

“Anh không tin!” Hứa Mục nhìn Lâm Tử Mạch chằm chằm.

“Em sẽ nói tất cả nguyên nhân cho anh.” Lâm Tử Mạch hít một hơi thật sâu, “Nói cho anh em là ai, nói cho anh biết vì sao em lại đến nơi đây, và cả đồng tiền xu kia nữa. Nhưng, nếu bây giờ anh không hiểu thì cũng không nên hỏi em, hỏi em em cũng sẽ không giải thích.” Lâm Tử Mạch lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nói, “Chỉ một ngày thôi, anh sẽ hiểu tất cả. Mà chờ đến khi anh hiểu rõ rồi, em mong anh nhất định không thể nói ra, được không?”

Nhìn Hứa Mục suy nghĩ một lát rồi trịnh trọng gật đầu, Lâm Tử Mạch như trút được gánh nặng: “Chờ em một chút.”

Trở về phòng mình thay quần áo, Lâm Tử Mạch lại cầm theo cái túi nhỏ mà cô mang đến từ năm 2007, để lại cho Âu Dương Thành một tờ giấy trên bàn trong phòng khách, cô cười cười với Hứa Mục: “Đi thôi, anh Hứa Mục, nhớ kỹ, không nên hỏi em chuyện gì.”

Thời gian bây giờ là hơn bốn giờ sáng ngày 4 tháng 7, Lâm Tử Mạch mang theo Hứa Mục gọi một chiếc xe, đi thẳng đến nội thành Cửu Giang. Hứa Mục thấy rất khó hiểu, nhưng vẫn tuân theo ước định nên anh không hỏi câu gì. Gần sáu giờ rớt cục xe cũng chạy tới trước cửa một nhà, xuống xe, Lâm Tử Mạch dẫn Hứa Mục đi vào một cái sân nhỏ.

Sáu giờ sáng đầu hè cũng không phải là sớm, nhưng bởi vì hôm nay có chút mưa nhỏ, nên Lâm Tử Mạch cũng không nhìn thấy ông bà nội tập thể dục buổi sáng trong sân nhà, vì vậy họ thuận lợi ẩn núp đến phía sau phòng cô. Nhà ở khu này đều là nhà trệt, bởi vì không ở khu phố trung tâm nhộn nhịp, cho nên đến năm 2007 vẫn có thể bảo trì nguyên dạng không xây thêm nhà tầng. Phòng trong nhà Lâm Tử Mạch đều quay về phía bắc, lại là nhà đầu tiên trong ngõ, cho nên rất dễ dàng tìm được chỗ ẩn nấp ở đoạn rẽ. Mà chuyện làm Hứa Mục trốn mất há hốc mồm chính là, vào khoảng hơn sáu giờ có một cô gái đi ra khỏi nhà rồi nhìn quanh bốn phía.

Hơn sáu giờ, Lâm Tử Mạch 15 tuổi vụng trộm để lại một tờ giấy, mang theo tiền, máy ảnh và một ít thức ăn, một mình hướng tới Lư Sơn. Ra khỏi nhà, cô không hề biết ngay mười mét phía sau cô, chính là cô trong tương lai và anh Hứa Mục đang không dám tin vào ánh mắt của mình, nhìn bóng dáng cô và cô gái đang ở bên cạnh anh. Còn chưa mở miệng đã bị ngăn cản, Lâm Tử Mạch thấp giọng nói: “Không nên hỏi em.” Cúi đầu lấy điện thoại di động Âu Dương Thành cho cô từ trong túi, lại lấy ví tiền ra, rút ra mấy trăm tệ và hóa đơn giá trị lớn, nhét vào ví tiền những tờ tiền in năm 1999, những thứ khác của năm 2005 đều để vào túi, sau đó lại lấy ra một chuỗi chìa khóa, đưa túi cho Hứa Mục: “Không được mở túi của em, em tin tưởng anh, anh cũng đừng để em phải thất vọng.”

Hứa Mục còn chưa tiêu hóa được sự thật vừa nhìn thấy một cô bé A Tử giống cô như đúc, mờ mịt nhận lấy cái túi trong tay Lâm Tử Mạch, gật gù đầu. Lâm Tử Mạch lại nói: “Đợi sau khi em đi, anh có thể đi theo em, nhưng không được để bị phát hiện, lại càng không được nói gì với em.”

Hứa Mục khẽ gật đầu, Lâm Tử Mạch thư thái cười cười, xoay người đi về hướng cửa nhà. Khóa nhà từ khi cô sinh ra đến giờ vẫn chưa đổi, mà cô, cũng có thói quen mang khóa nhà bên người, cho nên, cô dễ dàng mở khóa ra, khi bố mẹ còn chưa rời giường, cô nhanh chân đi vào phòng mình. Chị cô là sinh viên năm nhất, bây giờ không phải là kỳ nghỉ, nên chỉ có mình cô ở một phòng. Trên bàn học bày hỗn độn mấy quyển sách giáo khoa, còn có bài tập chưa làm xong, đồng phục gấp gọn để ở đầu giường. Lâm Tử Mạch cởi chiếc váy trên người ra — đó vẫn là chiếc váy trắng cô mặc từ năm 2007 đến đây — thay đồng phục.

Trong phòng khách phát ra âm thanh lách cách, chắc mẹ đã rời giường, Lâm Tử Mạch cũng mở cửa rồi đi ra ngoài.

“Tử Mạch, hôm nay sao con lại dậy sớm thế, được nghỉ có bao giờ con dậy sớm đâu.” Tóc mẹ búi cao lên, mẹ đang bận rộn nên cũng không chú ý cô là Tử Mạch 22 tuổi.

“Mẹ, hôm nay con muốn đi cùng mẹ mua thức ăn.” Chỉ vì cô muốn nói cho Hứa Mục một vài điều gì đó sao? Không, thật ra cô muốn đến thăm bố mẹ mình.

“Được.” Mẹ không nghi ngờ chút nào, còn rất vui vẻ, “Mau rửa mặt đi rồi đi mua thức ăn cùng mẹ, hôm nay muốn ăn cái gì thì mua cái ấy.”

Chợ rau không cách xa nhà, Lâm Tử Mạch và mẹ cùng tới đó, Hứa Mục cũng đi phía sau họ không xa, cô gọi mẹ chắc là anh cũng nghe thấy rồi. Tuy rằng con gái không chọn gì, nhưng có con gái đi chợ cùng mẹ vẫn làm ẹ rất vui, họ mua hai cân cà tím, mua đỗ xanh, rất nhanh trên tay cô đã không thể cầm nổi gì nữa.

Lúc này, di động của Lâm Tử Mạch lại rung lên. “Mẹ, thế này là đủ rồi, chúng ta về nhà đi.” Thực ra cô biết mẹ còn chưa mua xong, cũng sẽ không đi.

“Nhà mình hết gừng, mẹ còn phải đi mua một ít gừng đã, còn cần mua tỏi tây và cà rốt nữa.” Quả nhiên, sau khi mẹ kiểm tra lại đồ đã mua còn nói thêm, “Nếu không con về trước đi, trên tay cầm nhiều thứ như thế, khẳng định là không cuốn cùng mẹ đi chợ rồi.”

Lâm Tử Mạch làm nũng cười cười: “Con về đây, mẹ ạ!”

Mẹ cô lắc đầu cười nói: “Đi thôi đi thôi.” Nhìn Lâm Tử Mạch chạy đi rồi biến mất trong đám người, bà mới xoay người tiếp tục mua thức ăn.

Lâm Tử Mạch tiến vào đám người, nhanh chóng dúm mấy thứ trên tay mình vào trong tay Hứa Mục, nghe điện thoại. “A Tử, em ở đâu, sao không nhận điện thoại?” Giọng nói lo lắng của Âu Dương Thành truyền đến, anh liên tục gọi ba cuộc điện thoại đều không có người nghe, khiến anh nghĩ cô đã xảy ra chuyện gì.

Bởi vì mặc đồng phục mà nghe điện thoại di động thì không đúng lắm, Lâm Tử Mạch liền xõa tóc che di động, thấp giọng đáp: “Em ở Cửu Giang, làm sao vậy?” Lúc này không phải là anh đang đến hang Cẩm Tú chờ Trình Tử à?

“A Tử, mấy ngày hôm trước Trình Tử đã nói với anh cô ấy không tới.” Lời nói như tiếng sắc của Âu Dương Thành làm đầu Lâm Tử Mạch nổ tung, “Thật ra anh có chuyện quan trọng muốn nói với em, bây giờ anh đến ngọn núi hôm trước chúng ta đến chờ em, em nhanh đến đây nhé!” Trình Tử chưa tới! Mà Âu Dương Thành, có chuyện quan trọng, sẽ nói với cô! Đến ngọn núi đó chờ cô!

Hay là, cô đã luôn sai rồi? Thật ra, cô muốn Hứa Mục đi cùng về thăm bố mẹ không phải đã rõ ràng rồi sao? Cô, Lâm Tử Mạch 22 tuổi, tồn tại trong năm 2000 này, là tồn tại cho cuộc sống của Âu Dương Thành và Hứa Mục, năm 2003 khi cô đi cùng Âu Dương Thành, quen biết Hứa Mục, trong trí nhớ của họ là năm 2000 có Lâm Tử Mạch 22 tuổi này! Mà, cô gái trong bức ảnh kia... Không biết muốn khóc hay muốn cười nữa, Lâm Tử Mạch nhắm hai mắt lại, trong giọng nói không nhận được có chút ghen ngào: “Âu Dương, bây giờ em ở trong thành Cửu Giang, có chút việc, khoảng hơn chín giờ mới đi được, anh đừng chờ em lâu quá. Hôm nay trời mưa, trên núi rất lạnh, anh mặc nhiều quần áo vào nhé.”

Còn có thể nói cái gì đây? Lâm Tử Mạch treo điện thoại, rồi lại buộc tóc lên. Ngẩng đầu chống lại ánh mắt tra hỏi của Hứa Mục, cô mỉm cười, lấy thức ăn trên tay anh: “Đi theo em đi.” Lặng lặng đi về nhà, Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng nói với Hứa Mục: “Phố này gọi là Phố Hân.”

Năm 2003 Hứa Mục từng hỏi cô: “Nhà em ở phố Hân?” Khi đó anh mới hiểu được tất cả. Lúc này anh chỉ thần nhiên “Ừ” một tiếng. Lâm Tử Mạch biết anh vẫn còn ở trong mê hoặc, đối mặt với hai người giống nhau như đúc lại là một lớn một nhỏ, anh có thể nghĩ đến chuyện gì? Xuyên qua thời không, chuyện này ngay cả cô tự mình trải qua cũng không thể tin nổi, nhất định anh không thể tưởng được, cho dù cô nói với

anh, anh cũng sẽ không tin tưởng. Tất cả chỉ có thể chờ anh dần dần hiểu thôi. Năm 2003 khi anh nhìn thấy cô, anh mới chính thức hiểu rõ, hơn nữa còn tin vào điều đó.

Mưa đã nhỏ đi nhiều, trên đường về nhà cô gặp vài người hàng xóm, các cô các chú ấy đều không nhìn ra tuổi của cô, gặp ai cô đều thân thiết chào hỏi. “Tiểu Tử Mạch, có khách à!”

“Vâng ạ, Chú Vương! Chú đi làm sớm vậy sao?”

“Ừ.” “Chú đi đường cẩn thận ạ!” “Ha ha, Tiểu Tử Mạch cứ như lúc nhỏ vậy. Chú đi đây, chào cháu!”

“Chào chú ạ.” Chú Vương đi rồi, Hứa Mục rút cuộc không nhận được nữa, thấp giọng hỏi: “Em tên là Tử Mạch?”

Lâm Tử Mạch dừng bước, quay người nhìn về phía Hứa Mục đang đứng sau, nghiêng đầu thản nhiên cười. Hứa Mục cũng sờ trước nụ cười của cô, Lâm Tử Mạch vẫn rất nhẹ thanh nói: “Đi thôi, anh hai.”

Đến cửa nhà, Hứa Mục vẫn đứng ở chỗ rẽ chờ cô, cô đi vào một mình. Đặt đồ ăn trong phòng bếp, đi vào phòng khách, bố cô cũng dậy rồi, đang xem tin tức buổi sáng. “Bố à, vừa này con đi mua thức ăn với mẹ, nhưng con lại về trước, đồ ăn con để trong phòng bếp rồi.” Lâm Tử Mạch tiến lên rót cho bố một cốc nước đầy, đứng bên cạnh nói.

Bố cô tập trung xem tin tức, quay đầu nhìn cô một cái, cũng chỉ “Ừ” một tiếng, không để ý nói: “Sao hôm nay con dậy sớm thế?”

Lâm Tử Mạch hợp thời nói: “Bố, hôm nay con muốn đến Lư Sơn, bây giờ đi luôn mới không muộn.”

Bố cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, nói: “Không muộn, mình con đi hả?”

“Vâng, à không phải, con đi cùng bạn ạ.” Trước đây bố mẹ cũng quản cô rất chặt, bình thường không cho phép cô ra ngoài chơi một mình, ngày đó cô để lại cột tờ giấy rồi đi Lư Sơn một mình, vậy mà khi trở về bố mẹ lại không nói cô cái gì, cô còn thấy rất kỳ quái. Bây giờ xem ra, có lẽ nên nói dối vài lời để giải vây ình. Cô dần phát hiện, thì ra mình 22 tuổi đã để lại ở năm 2000 này nhiều dấu vết như vậy, bây giờ còn tham gia vào cuộc sống của mình nữa, thế giới thật sự có nhiều chuyện đáng kinh ngạc.

Quả nhiên bố cô không nói gì nữa, chỉ nói: “Vâng con đi đi, trên đường cẩn thận một chút là được. Khi nào thì trở về?”

“Buổi chiều ạ, con trở về ăn cơm chiều.” Bố bỗng ngẩng đầu nhìn cô, cô có chút chột dạ, gãi gãi đầu, sợ bị nhìn ra cái gì.

Nhưng may mắn chỉ là cô lo lắng quá nhiều thôi, bố cô luôn không để ý những chi tiết nhỏ nhặt. Nghe cô nói xong, bố liền xoay đầu dựa vào sofa tiếp tục xem TV, chỉ bỏ lại một câu: “Trong túi áo của bố có tiền, con đi lấy một ít mà dùng.”

“Vâng ạ.” Lâm Tử Mạch gật đầu, liền đi vào phòng ngủ bố mẹ tìm ví tiền của bố, sau đó cô để hai trăm tệ trong ví của mình vào ví bố. Bố cô là người không cẩn thận, ngay cả trong ví mình có bao nhiêu tiền cũng thường xuyên quên, cho nên cô để thêm tiền vào đó chắc chắn bố cũng không biết. Hai trăm tệ tính là gì đâu, thật sự không nhiều, chỉ là cột chút tấm lòng của con gái thôi và cũng là điều duy nhất bây giờ cô có thể làm. Trở về phòng mình thay đồng phục ra, trước khi ra khỏi nhà, Lâm Tử Mạch lại nhìn bố chăm chú một lúc. Khi cô còn học trung học bố ít bạc hơn sau khi cô đi làm rất nhiều, nhưng thoát nhìn vẫn khiến cô không khỏi đau lòng. Cô đăng ký học đại học không phải ở Giang Tây, mà lại đi Nam Kinh, bố mẹ cô cũng buồn một thời gian, nhưng họ vẫn không nói gì, tặng con gái mình đến phương xa đọc sách. Tuy rằng đó là vì tình yêu của cô, vì Âu Dương của cô, cô không hối hận, nhưng đối với bố mẹ, cô luôn áy náy. Như

vậy, cô cũng chỉ có cố gắng hạnh phúc, mới có thể không làm họ thất vọng. Mà bây giờ, rốt cuộc cô cũng biết, thật ra cô hạnh phúc.

Chương 24: Trở về (3)

Lâm Tử Mạch mặc một chiếc váy liền màu trắng ra khỏi nhà cũng có chút lo lắng, nhưng may mắn bố không nâng đầu lên nhìn, nên không thể phát hiện cô mặc quần áo mà Tiểu Tử Mạch không có. Xe đi tới Lư Sơn rất nhanh, Lâm Tử Mạch có chút chờ mong. Không phải chờ mong muốn gặp Âu Dương Thành, mà là chờ mong muốn được chứng thật một chuyện. Lâm Tử Mạch 15 tuổi gặp được Âu Dương Thành vào khoảng mười giờ, bây giờ là hơn bảy giờ, cô còn kịp, đuổi tới ngọn núi đối diện nơi Âu Dương Thành chờ cô. Hứa Mục luôn trầm mặc đi theo Lâm Tử Mạch, khi hai người ngồi trong xe, có vài lần anh quay đầu lẳng lẳng nhìn Lâm Tử Mạch, không hiểu vì sao cô muốn dẫn anh đến gặp những người trong nhà đó, không hiểu vì sao cô có thể giống cô bé trong nhà đó như thế, không hiểu vì sao cô muốn giả làm con gái của cô chú ấy. Không hiểu rất nhiều chuyện, anh cũng muốn hỏi cô, nhưng câu hỏi lại không thể bật ra khỏi miệng.

Lâm Tử Mạch tựa như biết anh suy nghĩ cái gì, vẫn thản nhiên cười nhìn anh. Rốt cuộc anh cũng lắc lắc đầu, buông tha suy tư, đơn giản đi theo cô. Anh rất muốn biết, cô dẫn anh đến nhìn chuyện này có liên quan gì tới cô và Âu Dương Thành. Xe chạy đến nơi không thể đi lên được nữa, Lâm Tử Mạch và Hứa Mục liền xuống xe. Hứa Mục không nói tiếng nào đi theo Lâm Tử Mạch lên núi, người luôn thích bàn luận chuyện trò như anh mà giờ lại im lặng như vậy khiến Lâm Tử Mạch có chút không quen.

“Chúng ta cũng coi như cùng nhau đi Lư Sơn nhỉ?” Lâm Tử Mạch tùy tiện tìm một câu bắt chuyện, sau đó giương mắt nhìn lên Hứa Mục bên cạnh. Cô đi hơi vội, bây giờ đã thở hổn hển rồi, nhưng mặt Hứa Mục vẫn không đổi sắc.

Hứa Mục hơi mỉm cười: “Đúng vậy, đây là kỷ niệm cuối cùng sao?” Anh vẫn để ý, bởi vì Lâm Tử Mạch từ chối, hơn nữa lại không cho anh lý do rõ ràng.

“Không phải.” Lâm Tử Mạch nhớ tới những chuyện sau đó, không khỏi có chút cảm khái, “Vài năm sau, khi anh gặp lại ec, anh sẽ hiểu được tất cả, khi đó anh có thể cảm thấy, thế giới thật sự là kỳ diệu.”

“Vài năm sau?” Hứa Mục có chút kinh ngạc, “Em phải đi à, tại sao nói vài năm sau anh mới gặp lại em?”

Lâm Tử Mạch mỉm cười: “Không phải em phải đi, chỉ là nói vậy mà thôi.” Cô cũng không biết vì sao mình nói là vài năm sau, thật ra bây giờ ngay cả việc trước mắt cô còn chưa hiểu rõ.

Khi tới đỉnh núi, sương mù vẫn dày đặc trên hang Cẩm Tú, cô lẳng lẳng đứng trên một đồng đất, bằng trực giác lựa chọn một phương hướng đối mặt. Hứa Mục không biết cô đang chờ cái gì, về mặt nghi hoặc nhưng cũng chờ đợi cùng cô ở phía sau.

Mưa bắt đầu chậm rãi tán đi. Cuối cùng, ngọn núi đối diện kia cũng mờ hồ xuất hiện một bóng người, cô nhìn chăm chăm vào bóng người đó không hề chuyển mắt. Khi cô nhìn thấy rõ đó là Âu Dương Thành thì anh đã quay người lại, chính vào khoảnh khắc Lâm Tử Mạch 15 tuổi giơ máy ảnh lên chụp anh. Sau đó họ nói chuyện một lúc, Âu Dương Thành ra khỏi vị trí mình đang đứng, đi về phía Tiểu Lâm Tử Mạch. Gặp thoáng qua trong nháy mắt, chân trái của Tiểu Tử Mạch không cẩn thận vấp phải một hòn đá nhỏ, lão đảo một chút, Âu Dương Thành đang lướt qua đã nhanh tay lẹ mắt bắt lấy cánh tay cô. Tất cả đều xảy ra y như trong trí nhớ của cô, ngay cả ánh mắt của Âu Dương Thành, quả nhiên đã khôi phục trong ngày này! Rõ ràng ngày hôm qua anh còn không nhìn rõ lắm, vậy mà đến hôm nay thật sự đã hoàn hảo không tổn hao gì, quỹ đạo lịch sử quả nhiên không thể xoay chuyển được. Tiếp tục nhìn chăm chú vào mọi chuyện diễn ra bên ngọn núi đối diện kia, nhìn thấy tất cả quá trình khiến mình động tâm, Lâm Tử Mạch cảm thấy mọi chuyện vô cùng kỳ diệu, có chút chờ mong, có chút hưng phấn, có chút đau đớn. Tuy rằng cách xa như vậy lại còn thêm một tầng mây mỏng manh, nhưng cô chỉ cần một động tác nhỏ thôi cũng có thể biết được mọi chuyện. Lúc này Lâm Tử Mạch 15 tuổi hẳn là đang dùng giọng yếu ớt như tiếng muỗi kêu nói với Âu Dương Thành: “Cảm ơn anh.”

Sau đó Âu Dương Thành thấp giọng an ủi: “Không có việc gì, tiểu nha đầu. Nhưng mà từ sau đi đường phải cẩn thận một chút đó, đây là trên đỉnh Lư Sơn, không phải là sân thể dục của trường học.” Lâm Tử Mạch 15 tuổi gật gật đầu, nói lời cảm ơn, buông lỏng ra bàn tay đang nắm lấy tay anh, do dự một chút còn

nói: “Vừa rồi, là em không cẩn thận đã chụp em vào trong ảnh. Anh sống ở đâu, chờ khi em rửa ảnh xong, em sẽ gửi lại cho anh.” Nghĩ tới đây, không ngoài dự kiến nhưng vẫn làm Lâm Tử Mạch không thể tin được, cô thấy ánh mắt Âu Dương Thành nhìn sang chỗ cô đang đứng.

Cô nhớ khi đó Âu Dương Thành có thần sắc kỳ quái. Âu Dương Thành chỉ mơ hồ nhìn được thân ảnh cô, đứng trên núi cách mấy trăm mét, cách làn sương mù và mưa bụi, nhưng thật ra như vậy càng làm anh dễ dàng nhận ra cô hơn, anh cảm thấy kỳ quái, chắc là bởi vì cô đến nhầm ngọn núi rồi.

Lúc này Tiểu Tử Mạch 15 tuổi cũng quay đầu lại nhìn thấy cô, sau đó Âu Dương Thành liền vội vàng xuống núi.

Tiểu Tử Mạch nhìn bóng dáng Âu Dương Thành, sửng sốt một lát rồi tìm tảng đá ngồi xuống, lẳng lặng nhìn cô đang đứng bên ngọn núi này.

Trong lòng Lâm Tử Mạch cảm khái vô hạn. Hóa ra, ngày đó ở năm 2007 cô mặc chiếc váy liền trắng này đi gặp Âu Dương Thành, không biết vì sao mình có thể xuyên qua thời gian và không gian để đến nơi đây, để sắm vai bóng dáng trong bức ảnh ấy sao? Chưa bao giờ cô nghĩ đến, cô gái làm Âu Dương Thành thương nhớ bảy năm, thân ảnh màu trắng trong bức ảnh mà cô chưa bao giờ dám đối mặt trực tiếp đó, thực sự chính là mình! Có một mái tóc đen dài, rất xa, đứng ở trên ngọn núi, nhớ đến chuyện của mình bảy năm trước, cô linh ngộ được cái gì đây?

“Ở ngọn núi đối diện kia, chính là cô bé sáng nay chúng ta gặp được.” Giọng nói của Lâm Tử Mạch trôi theo làn gió trên đỉnh núi mà có chút bay bổng, giống như làn váy cô cũng đang tung bay theo làn gió.

Hứa Mục tựa lưng vào một tảng đá lớn sau cô, chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bóng dáng Lâm Tử Mạch, gần từng tiếng hỏi: “Rốt cuộc em muốn nói cho anh cái gì, Tử Mạch?”

Lâm Tử Mạch quay người nhìn anh, anh đang ẩn sau bóng tảng đá lớn kia, khó trách năm cô 15 tuổi chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng cô gái mặc váy trắng, mà không nhìn thấy Hứa Mục ở phía sau.

Thần sắc Hứa Mục có vẻ lo lắng, giọng nói trầm thấp: “Đầu tiên là để anh thấy một cô bé có bộ dạng giống em, thậm chí ngay cả mẹ cô bé đó cũng không nhận ra, sau đó lại để anh nhìn thấy cô bé gặp A Thành tại đây, rốt cuộc em muốn nói cái gì với anh? Cái đó và chuyện em yêu A Thành, không thể ở bên anh thì có liên quan gì?”

Lâm Tử Mạch thở dài, nhưng lại không dám trực tiếp nhìn Hứa Mục, cúi đầu xuống chuyển tầm mắt đi. Cô thật sự muốn nói tất cả cho Hứa Mục sao? Thật ra cô rất ích kỷ, cô muốn thắc bố mẹ mình, cô muốn chứng minh mình từng tồn tại ở nơi này, cô muốn tận mắt nhìn thấy mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, cô muốn biết thật ra Âu Dương Thành yêu cô, nhưng cô lại thấy khiếm đảm, vì thế mới bốc đồng để Hứa Mục đi theo. “Thực xin lỗi.” Cuối cùng cô đã cố miệng, “Thật ra, em...” Cô có thể nói không, cô phải nói sao, cô nên nói như thế nào đây?

Giọng cô vẫn bay bổng như trước, cuối cùng cô chỉ nói: “Anh Hứa Mục, anh tự nghĩ đi.”

Âu Dương Thành gọi điện thoại đến: “A Tử, sao em lại đến ngọn núi đối diện thế, vừa rồi em có nhìn thấy anh không?”

Lúc đầu suy nghĩ của Lâm Tử Mạch còn có chút hỗn loạn, thì ào ào đáp lời, sau khi phản ứng lại đây là Âu Dương Thành, cô lập tức hỏi vấn đề mình đang quan tâm nhất: “Âu Dương, có phải mắt anh đã nhìn thấy rồi không?”

Âu Dương Thành rất kinh ngạc, hỏi: “A Tử, sao em biết?”

“Em?” Lâm Tử Mạch ngập ngừng, tại sao cô biết, chính là cô biết thôi. “Vừa rồi không phải anh nói nhìn thấy em à, xa như vậy mà anh cũng có thể nhìn được?”

Trong điện thoại Âu Dương Thành đang vui vẻ cười: “Còn muốn làm em kinh ngạc cơ, vậy mà đã bị em nhìn ra rồi. Em đứng im đấy đừng đi đâu nhé, bây giờ anh qua đó đây.”

“Vâng!” Lâm Tử Mạch bị tiếng cười vui vẻ này của anh mê hoặc, cô chưa từng nghe thấy anh cười thoải mái như vậy, vì âm thanh khiến lòng cô tràn đầy vui sướng đó, cho dù khiến cô phải trải qua bảy năm đau khổ nữa cô cũng cam lòng!

“Còn có, ” Giọng nói của Âu Dương Thành bị kiềm hãm, hơi nghi hoặc hỏi, “Hình như vừa rồi anh còn nhìn thấy Lão Mục ở bên cạnh em, sao hai người lại ở cùng một chỗ thế?”

“Chúng em...” Lâm Tử Mạch nhìn thoáng qua Hứa Mục, do dự mà trả lời, “Trên đường đến Cửu Giang em gặp được anh ấy, nên dẫn anh ấy lên đây luôn.”

“Ồ. Đợi gặp mặt rồi nói sau. Anh đang đi xuống ở bên này, em đứng trên đó chờ anh.” Âu Dương Thành vẫn dặn cô như cũ.

Treo điện thoại, Lâm Tử Mạch nhìn về phía ngọn núi đối diện, Tiểu Tử Mạch vẫn ngồi đó, còn đang nhìn cô. Cô đúng là chấp nhất như vậy sao? Nhưng nếu cô không chấp nhất như vậy, thì làm sao cô có thể ở bên Âu Dương Thành được, làm sao cô có thể có được tình yêu của mình, chấp nhất này, thật ra rất có giá trị. Chờ Âu Dương Thành đến đây, rốt cuộc cô cũng có thể dừng cảm nói với anh, cô yêu thương anh như thế nào, từ cái nhìn đầu tiên đã bắt đầu rồi. Cô yêu anh từ Lư Sơn đuổi tới Nam Kinh, để yêu anh cô không ngại anh nghĩ đến người khác cả vẫn ở bên anh, cô yêu anh còn xuyên qua cả thời gian và không gian! Cô yêu anh nhiều năm như vậy, lại chưa từng nói với anh. Mà nay, rốt cuộc cô cũng có dũng cảm để nói ra, nói cô yêu thương anh bao nhiêu, yêu đến thậm chí sẵn lòng đi bắt chước người trong lòng anh, làm bóng dáng của người đó! Chỉ là bây giờ cô mới biết được, người đó, hóa ra lại chính là cô. Nghĩ đến Âu Dương Thành từng tưởng niệm mình bảy năm, từng trần trọc trong đêm dài yên tĩnh, anh luôn nghĩ đến cô, cô thấy rất hạnh phúc. Chỉ là, tựa như có cái gì đó không đúng! Đột nhiên Lâm Tử Mạch nghĩ đến, nếu Âu Dương Thành thích cô, tại sao nhiều năm như vậy mà anh không nói cho cô biết, lại làm cho cô thống khổ lâu như vậy; nếu Âu Dương Thành thích cô, tại sao cô ở bên anh nhiều năm như vậy mà anh vẫn tưởng niệm, vẫn đau lòng; nếu Âu Dương Thành thích cô, tại sao khi anh nhìn thấy bức ảnh chụp kia lại kích động hơn khi nhìn thấy cô? Hơn nữa, dựa theo trí nhớ, khi Âu Dương Thành đi đến ngọn núi này, cô đã rời đi trước rồi. Nhưng bây giờ, cô vẫn đứng ở chỗ này như cũ mà, hoàn toàn không có ý muốn rời đi. Là, thời gian và không gian có thay đổi gì xảy ra sao?

“Này cậu, này cậu, cậu làm sao vậy?” Giọng nói lo lắng của một bác truyền đến. Lâm Tử Mạch kỳ quái xoay người nhìn, lại nhìn thấy Hứa Mục đang một mình dựa vào tảng đá, hô hấp có chút dồn dập.

Chạy tới chỗ Hứa Mục, cô mới phát hiện dường như sức lực toàn thân anh đang tựa cả vào tảng đá, hai tay vô lực kéo cổ áo, nhưng hô hấp vẫn không dễ dàng hơn chút nào, sắc mặt đỏ lên, trên cổ cũng nổi rất nhiều nốt ban đỏ. Lâm Tử Mạch sợ hãi, sốt ruột hỏi: “Hứa Mục, anh làm sao vậy?”

Hứa Mục hít sâu mấy hơi, mới khàn khàn cổ họng nói: “Không, không có việc gì. Dị ứng không khí, anh trở về uống thuốc là khỏi thôi.”

Bác trai bên cạnh nhiệt tình chen vào nói: “Bác thấy cháu nên về nhà ngay đi, bác cũng là bác sĩ, triệu chứng này của cháu nếu để lâu không uống thuốc cũng không tốt đâu. Biết mình bị dị ứng rồi mà còn đi du lịch vào lúc thời tiết như thế này làm gì, người trẻ tuổi phải biết yêu quý thân thể mình!”

Lúc này Lâm Tử Mạch không kịp nghĩ đến chuyện gì khác, vội vàng đỡ Hứa Mục, trước khi đi còn không quên cảm ơn bác trai bên cạnh: “Cháu cảm ơn bác ạ!”

“Xuống núi bên này ấy, mau lên.” Bác ấy giữ Lâm Tử Mạch lại, chỉ chỉ cột đường khác phía sau tảng đá, “Sau tảng đá có đường đó, rất gần.”

Lâm Tử Mạch lại nói cảm ơn, đưa Hứa Mục đi thẳng về chỗ ở. Trở về biệt thự, Hứa Mục uống thuốc, triệu chứng cuối cùng cũng dần dần biến mất. Ép buộc một đêm, sau khi bị dị ứng, Hứa Mục nằm lên giường liền ngủ ngay. Nhìn anh đang ngủ, Lâm Tử Mạch nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra phòng khách. Âu Dương Thành còn chưa trở về, chắc anh không biết con đường kia, vẫn đi theo đường cũ, cho nên về chậm một chút.

Im lặng ngồi trong phòng khách, Lâm Tử Mạch tùy tay cầm cái túi mình mang theo đến đây từ năm 2007, là sản phẩm mới của LV năm 2007, năm 2007 khi LV chính thức đổ bộ vào Nam Kinh, Âu Dương Thành đã đưa cô đi mua.

Đồng hồ báo thức chỉ 12 giờ, trong biệt thự kiểu xưa này bắt đầu ngân vang tiếng chuông báo thức, âm thanh xưa cũ đó, mang theo một loại cảm giác bí ẩn của số mệnh. Như thực như ảo, thật sự có một bàn tay thời gian đã thúc đẩy tất cả mọi chuyện. Cuối cùng Âu Dương Thành cũng không thấy cô trên ngọn núi đó, mà trong biệt thự này, anh có thể nhìn thấy cô không?

“Ông!” Tiếng kêu của Tiểu Cáp đột nhiên khiến Lâm Tử Mạch bừng tỉnh trong dòng suy nghĩ. Vẫn giống như trước đây, Tiểu Cáp nhiệt tình chạy tới chỗ cô, nhảy lên sô pha, rồi lại nhảy lên chân cô. Mà cô, lại như đang chậm chạp nhìn nó. Trong khoảnh khắc khi cô nhìn thấy cái vòng cổ của Tiểu Cáp bị tuột xuống, giống như cô đã hiểu được cái gì. Là cần phải trở về sao? Đây có lẽ là cơ hội duy nhất. Ý thức còn chưa động, hai tay lại như bị thúc đẩy làm cô nhặt lên cái vòng của Tiểu Cáp, sau đó đeo vào cổ cho nó.

Mỉm cười: thực xin lỗi, Âu Dương, đã để anh chờ bảy năm. Một giọt lệ chảy xuống mặt đá màu trắng trên vòng cổ của Tiểu Cáp, mảnh đá nổ ra một luồng sáng lóa mắt, Lâm Tử Mạch nhắm mắt lại.

13. Chương 25-26 (end)

Chương 25: Kết thúc

Mở to mắt. Tiểu Cáp to lớn bảy tuổi, ánh mắt nó thuần khiết trong suốt như hồ nước màu xanh. Ngẩng đầu, liếc rú xuống thân ảnh Âu Dương Thành mặc áo sơ mi trắng và Trình Tử mặc chiếc váy vàng mềm mại. Xa xa, nhà ga to lớn đồ sộ, rất nhiều nhà tầng được xây xung quanh hồ. Tất cả giống như một giấc mộng, chỉ như một cái chớp mắt của thời gian. Thật sự chỉ là một giấc mộng sao?

Giây tiếp theo, Âu Dương Thành lại chạy vội tới, đỡ cô lên, cẩn thận nhìn cô từ trên xuống dưới, hơn nữa còn không ngừng hỏi: “Em làm sao vậy, có chuyện gì không?”

Lâm Tử Mạch khó hiểu hỏi: “Âu Dương, anh làm sao vậy?”

Âu Dương Thành dừng lại động tác, buồn bực nói: “Vừa rồi em không nhìn thấy một luồng sáng à?”

“h thấy được?” Lâm Tử Mạch ngạc nhiên nói, thì ra không phải nằm mơ! “Em không sao, không có việc gì.” Trấn an Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch đột nhiên nhớ tới, cô lập tức trở về năm 2007, Âu Dương Thành ở năm 2000 hoàn toàn không nhìn thấy cô, khó trách mấy năm nay cô luôn luôn ở bên cạnh anh mà anh lại không nhận ra. Ở một nơi nào đó, cô đã bỏ lại Âu Dương Thành về tới năm 2007 này, làm cho anh một mình tưởng niệm bảy năm, nhưng cũng bởi vậy mà cô vì anh khổ sở bảy năm. Vận mệnh tựa như trên cột họ, nhưng cuối cùng đã làm cô hiểu được tất cả, có thể làm họ ở cùng một chỗ, trong lòng cô vẫn cảm ơn vận mệnh.

Âu Dương Thành thấy Lâm Tử Mạch thật sự không có việc gì, rốt cục yên tâm, cười giúp cô vén tóc ra sau tai, ánh mắt dịu dàng mà nhu hòa nhìn cô. Ánh mắt của anh, đã tốt lắm sao? Cho dù biết chuyện đó là cách đây bảy năm rồi, nhưng Lâm Tử Mạch vẫn không nhịn được nâng tay lên muốn chạm vào ánh mắt đó, xác nhận anh đã bình yên vô sự.

“Khụ khụ!” Cách đó không xa, Trình Tử mỉm cười nhìn họ, lên tiếng nhắc nhở họ ở đây còn có một người đứng xem.

Lâm Tử Mạch vội vàng dừng tay lại, nhìn Trình Tử, xấu hổ cười cười: “Âu Dương, anh nói hôm nay muốn em gặp một người, chính là tiểu thư Trình Tử này sao?”

Âu Dương Thành thoáng lắc lắc đầu: “Người anh muốn cho em gặp phải tới nay mới thấy được.” Khi nói chuyện, anh nâng một bàn tay lên nắm bả vai cô, dùng một chút lực xoay người cô lại phía sau: “Có điều bây giờ, thật ra có một người muốn cho em trông thấy!”

“h Hứa Mục!” Lâm Tử Mạch kinh ngạc.

Hứa Mục vẫn giống như trước, mặc một bộ tây trang màu trắng hợp với mình, khoe miệng nở nụ cười tao nhã: “Đã lâu không thấy a, Tiểu Tử Mạch!”

“Làm thế nào, làm thế nào anh đã trở lại?” Ý nghĩ của Lâm Tử Mạch có chút hỗn loạn giữa năm 2000 và năm 2007, nửa ngày mới nhớ tới Hứa Mục đã ra nước ngoài.

“Sao anh lại không thể trở về?” Giọng điệu của Hứa Mục vẫn rất nhẹ nhàng, “h trai em trở về để kết hôn, em không chúc phúc cho anh à?”

“Kết hôn?” Lâm Tử Mạch vô cùng kinh ngạc trước bất ngờ lớn đó.

Lúc này Trình Tử cũng đã đi tới, Hứa Mục duỗi cánh tay dài ra, nắm ở thắt lưng Trình Tử, kéo đến trước người, cười tủm tỉm nói với Lâm Tử Mạch: “Còn không mau chào chị dâu của em đi?”

“Chị dâu!” Lâm Tử Mạch có chút giật mình, nhìn Trình Tử, nhìn Hứa Mục, lại nhìn Âu Dương Thành. Hứa Mục và Âu Dương Thành đều không nói chuyện, nhưng thật ra Trình Tử, trong ánh mắt cô lại mang theo tia sáng như đã biết tất cả mọi chuyện, cong cong khóe miệng nói: “Biết em sẽ kinh ngạc như vậy mà!” Nói xong, cô ấy mở chiếc túi xách nhỏ màu vàng, lấy từ trong đó ra một đồng tiền xu, hai mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô, đưa tới trước mặt cô: “Vật về với chủ!”

Đúng là đồng tiền xu mà Hứa Mục giữ! Lâm Tử Mạch nhận lấy, kinh ngạc nhìn Trình Tử, nụ cười của cô ấy, tựa như muốn nói, cô đã biết tất cả.

Quả nhiên, cô ấy nhìn thoáng qua Âu Dương Thành, sau đó lại nháy mắt với Lâm Tử Mạch. Bộ dáng mỉm cười đó, lại làm cho trái tim Lâm Tử Mạch âm áp không thôi.

“Lão Mục, em cho rằng, hai người họ đều có điều gì đó muốn nói.”

Tính cách Trình Tử chắc là rất hoạt bát, chiếc váy vàng thực nữ kia không thể che dấu bản chất của cô. Lúc này, một tay cô giữ cánh tay Hứa Mục, một tay vuốt cằm, một bộ dáng nghiêm trang, ngửa đầu nói chuyện với Hứa Mục: “Hơn nữa em cho rằng, chúng ta hẳn là nên lánh tránh.”

Hứa Mục xoa xoa mái tóc quăn buông xuống của Trình Tử, cúi đầu ôn nhu nói với cô: “h cũng hiểu được chúng ta cần lánh tránh.” Hai người nhìn nhau cười, Hứa Mục ngẩng đầu cho Lâm Tử Mạch một ánh mắt cổ vũ, rồi lại nói với Âu Dương Thành: “A Thành, bọn anh đi trông nhà giúp em đây, nhớ rõ phải báo đáp anh đấy!” Sau đó liền ôm Trình Tử đi. Đi được một đoạn, Trình Tử đột nhiên quay người lại hô to một câu với Lâm Tử Mạch: “Tiểu Tử Mạch, nhớ rõ phải cho câu chuyện cổ tích cảm động đó một kết thúc hoàn mỹ nhất nhé!”

Lâm Tử Mạch không khỏi bật cười, quả nhiên cô ấy cũng biết! Lại là hai người cùng đi bên hồ, lại là mặt trời chiều ngã về tây. Lâm Tử Mạch ngẩng đầu nhìn về phía Âu Dương Thành, trong lòng cân nhắc nên nói từ đâu đây, nhưng Âu Dương Thành đã mở miệng trước: “Tử Mạch.”

“Vâng?” Lâm Tử Mạch lên tiếng trả lời.

“Em có biết, năm ấy ở Lư Sơn khi nhìn thấy em, là anh đang chờ một người.” Âu Dương Thành dừng một chút, nhìn ánh mắt cô, trong thanh âm trầm thấp mang theo một chút mê hoặc, “Người kia đối với anh rất quan trọng, nhưng, từ đó về sau, cô ấy lại biến mất, rốt cuộc anh cũng chưa nhìn thấy cô ấy.”

“Vâng.” Lâm Tử Mạch không biết vì sao Âu Dương Thành lại chủ động nói lên chuyện này, chỉ là nếu anh bắt đầu nói, thì cô cũng không cần nghĩ nên mở miệng thế nào nữa, đơn giản chỉ nghe Âu Dương Thành nói thôi. “Sau đó anh muốn tìm cô ấy, nhưng bởi vì không có tin tức gì của cô ấy, anh vẫn không tìm được. Vì thế nhiều năm như vậy, anh luôn ở đây chờ cô ấy.” Giọng điệu của Âu Dương Thành rất bằng phẳng, không chấp nhất như trước, “Anh biết em vẫn biết chuyện này, nhưng lại không vạch trần, nhiều năm như vậy vẫn ở bên cạnh anh.”

Lâm Tử Mạch mỉm cười, nhớ tới nước mắt vụng trộm chảy xuôi máy năm nay, lại nghĩ tới người Âu Dương Thành để ý chính là mình, trong lòng trăm chuyển ngàn hồi.

“h mất đi tin tức của cô ấy bảy năm, sẽ chờ cô ấy bảy năm, mấy năm nay, anh xem nhẹ rất nhiều chuyện.” Âu Dương Thành phủ phủ lên mái tóc của Lâm Tử Mạch, ôn nhu cười cười, “Mà có một ngày, bỗng nhiên anh phát hiện, khi anh mất đi cô ấy lại quen biết em, chúng ta quen biết suốt bảy năm, đó thật sự là sự kỳ diệu của duyên phận.” “Trước kia, Lão Mục từng nói với anh, buông tha em, anh nhất định sẽ hối hận, cho nên khi tâm tư anh nghĩ đến cô ấy đã giữ em lại bên người. Em rất giống cô ấy, quen thuộc tất cả thói quen của anh, biết anh yêu thích cái gì, luôn chuẩn bị tốt tất cả mọi chuyện cho anh. Dần dần, cuối cùng anh cũng coi em là cô ấy, có khi anh cảm thấy, không nên để em là người thay thế cô ấy như vậy, nhưng lại không thể rời khỏi em.” Âu Dương Thành thở dài, “Dần dần, anh bắt đầu không phân rõ em và cô ấy

nữa, có đôi khi anh cảm thấy, thật ra em chính là cô ấy.” “Mấy ngày hôm trước, có một buổi tối, anh nằm mơ, mơ thấy một thân ảnh màu trắng bỗng nhiên rơi xuống vực thẳm trên đỉnh Lư Sơn, anh tỉnh lại và kêu lên sợ hãi, đầu đầy mồ hôi lạnh, miệng không ngừng thấp giọng hét, cũng là tên của em.” Âu Dương Thành cười càn phất ra ôn nhu, “Đêm đó, anh ngồi trước cửa sổ, gió lạnh thổi vào người, anh đã suy nghĩ rất lâu. Cuối cùng, rốt cục anh cũng hiểu được.” Nói tới đây, Âu Dương Thành ngừng lại. Ánh mắt nghiêm túc nhìn Lâm Tử Mạch, hai tròng mắt ngưng tụ vô hạn ôn nhu, anh bắt đầu chậm rãi nói ra từng chữ từng chữ một, “Hóa ra, anh đã sớm yêu thương người ở bên cạnh mình là em rồi, Tử Mạch.”

(Tiểu Dương: Ở chương 17, Lâm Tử Mạch có nhắc đến một tối Âu Dương Thành ngồi trước cửa sổ.)

Nước mắt chảy xuống không thể ngừng lại được. Lâm Tử Mạch vẫn duy trì tư thế ngửa đầu nhìn Âu Dương Thành, nước mắt không ngừng chảy xuống. Hóa ra, cô làm tất cả đều là đáng giá. Hóa ra, Âu Dương Thành yêu cô. Cô ở bên anh bốn năm, yêu anh, chăm sóc anh, làm hết sức mình hy vọng có thể đi vào trái tim anh, sưởi ấm tâm hồn lạnh như băng của anh, thật ra cũng không uổng. Cô cố gắng yêu anh như vậy, ở quá khứ yêu anh, ở hiện tại cũng yêu anh. Mà anh, yêu cô trong quá khứ, cũng yêu cô ở hiện tại. Thật ra cô không rõ ràng lắm, điều duy nhất rõ ràng, chính là đáy lòng, cảm giác hạnh phúc mãnh liệt vô hạn.

Mà dù không nói với anh chuyện cô chính là A Tử đó, tựa như cũng không quan trọng nữa. Âu Dương Thành cúi người nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của Lâm Tử Mạch, sau đó gặt gao ôm cô vào trong lòng.

Tiểu Cáp chạy vòng vòng quanh hai người, tựa như nó cũng đang cao hứng vì họ, nhưng lại không hề biết mình đã làm gì.

“Buổi tối anh muốn đưa em đi gặp mẹ anh.” Hoàng hôn đã lui đi, sắc trời dần tối, Âu Dương Thành nắm tay Lâm Tử Mạch, hai người chậm rãi tiêu sái đi trên đường.

“Bác gái?” Lâm Tử Mạch chần động. Mẹ Âu Dương đã gặp cô ở năm 2000 rồi, khi đó cô vẫn mang thân phận Trình Tử. Không tốt! Lâm Tử Mạch vội vàng hỏi: “Bây giờ bác đã đến chưa?”

Âu Dương Thành nhìn nhìn thời gian, nói: “Chắc là đã đến rồi.”

“Vây...” Lâm Tử Mạch càng bối rối, “Vây bây giờ chẳng phải là bác đã nhìn thấy Trình Tử, bác đã gặp được Trình Tử thực sự, chẳng phải sẽ biết chúng ta lừa mình!”

“Trình Tử thực sự? ‘chúng ta’ lừa bà?” Âu Dương Thành đột nhiên dừng bước, nắm chặt tay Lâm Tử Mạch.

Lâm Tử Mạch cũng ý thức được mình vừa nói gì, nhưng chỉ khấn trương một chút, sau đó lại hoàn toàn thả lỏng. Thở ra một hơi thật dài, cô mỉm cười như trút được gánh nặng, giọng điệu nhẹ nhàng nói: “Em đang lo lắng không biết nên nói với anh như thế nào đây, giờ thì tốt rồi, cũng không cần lo lắng không biết nói ra từ đâu nữa.” Nâng lên một bàn tay vuốt ve ánh mắt Âu Dương Thành, Lâm Tử Mạch có trăm mối cảm xúc ngổn ngang, từ từ mở miệng: “Âu Dương, ánh mắt của anh, đã tốt lắm sao?”

Âu Dương Thành ngây ngẩn cả người. Anh lẳng lặng nhìn cô, hồi lâu, mới chần chờ nắm tay cô, chậm rãi đặt trên mặt mình nhẹ nhàng vuốt ve.

Run run nhắm hai mắt lại, Âu Dương Thành không dám tin mở miệng: “Là em sao, A Tử? Dĩ nhiên là em, như thế nào sẽ là em?”

“Là em.” Lâm Tử Mạch cười, nước mắt lại không nén được mà chảy ra, “Thực xin lỗi, để anh đợi bảy năm.”

Âu Dương Thành lại mở mắt, bình tĩnh nhìn cô chăm chăm: “Đây là chuyện gì vậy? Khi đó, vì sao em lại đột nhiên rời đi?”

“Đối với em mà nói, tất cả những chuyện đó chỉ xảy ra ở vài phút trước thôi, anh tin tưởng sao?” Lâm Tử Mạch nắm lại bàn tay có chút run run của Âu Dương Thành, chậm rãi mở miệng, “Âu Dương, anh nhớ rõ không, có một lần, cũng là ở bên bờ Huyền Vũ, Hứa Mục hỏi em vì sao lại xuất hiện bên cạnh anh, em nói như thế nào?”

“Em nói em xuyên qua không gian và thời gian đến từ năm 2007...” Âu Dương Thành dừng lại, mở to hai mắt nhìn cô, “Đây là thật sự?”

Lâm Tử Mạch thật sâu gật gật đầu: “Ngay tại vài phút trước, trong luồng sáng đó, em lập tức đến bên bờ Huyền Vũ ở năm 2000, kéo lại anh sắp đắm vào một cái cây.”

Âu Dương Thành ngây ngẩn cả người, vẻ mặt khó lường nhìn thẳng vào cô, sắc mặt thỉnh thoảng biến ảo, tựa như đang nhớ lại quá khứ. Hồi lâu, anh mới mở miệng: “Khó trách ngay từ đầu em trách anh không nhận ra em, còn biết về công việc bề bộn của anh... Nhưng loại chuyện này, thật sự đã xảy ra!”

“Đúng vậy.” Âu Dương Thành nắm chặt tay cô sinh đau, nhưng trong lòng cô lại nhẹ nhàng thở ra, anh tin. Lâm Tử Mạch khẽ mỉm cười: “Em cũng không tin, nhưng thật sự nó đã xảy ra. Bất ngờ mang em đi, lại đột nhiên mang em trở về, hại anh đợi bảy năm.”

Âu Dương Thành cũng không hề truy cứu, lắc đầu ngừng lời cô. Mà ôm chặt cô thâm tình, anh cúi người than nhẹ bên tai cô: “Tử Mạch, em cũng đợi anh bảy năm, anh cũng cần chờ đợi em.”

Tựa như tất cả đều được giải quyết, nhưng thật ra chuyện khó giải quyết nhất còn ở phía sau. Lãng mạn kết thúc, hai người bắt đầu suy nghĩ kế sách đối phó với mẹ Âu Dương. Người ghét nhất là bị lừa gạt như mẹ Âu Dương mà biết được âm mưu lớn của họ từ bảy năm trước, khẳng định có thể kiên quyết không đồng ý cho Âu Dương Thành ở bên cô. Thiết tưởng vô số loại phương án đều bị phủ định, cuối cùng sau khi bất đắc dĩ chọn phương châm tác chiến là tùy cơ ứng biến, Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch rốt cục dừng cảm bước vào cửa nhà.

Ánh đèn trong phòng khách sáng tỏ, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười, tiếng hoan hô, hoàn toàn không giống không khí xơ xác tiêu điều như họ thiết nghĩ, thực tại làm bọn họ buồn bực một phen. Hai người rảo bước tiến lên phòng khách, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của mẹ Âu Dương đang hướng mặt ra phía cửa, ánh mắt nhanh chóng tập trung vào Lâm Tử Mạch, ngữ khí vẫn ôn hòa như trước: “A Tử, bảy năm rồi bác mới gặp cháu đó!”

Hoàn toàn không có một chút bất ngờ nào, như là bà đã sớm chuẩn bị rồi. Lâm Tử Mạch và Âu Dương Thành hai mặt nhìn nhau.

Trình Tử dẫn đầu vui cười ra tiếng: “Cô à, cô xem, cháu đoán đúng rồi đi, biểu tình của bọn họ chính là thế này!”

Mẹ Âu Dương cũng nở nụ cười thoải mái khó thấy được, cười một lúc, mới nói với Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch đang mang vẻ mặt khó hiểu kia: “A Thành à, chút kỹ xảo nhỏ đó của con mà cũng muốn lừa mẹ hả? Năm đó lần đầu tiên A Tử gọi điện thoại từ Mỹ tới, mẹ chỉ biết A Tử này là giả!”

“Bác, cháu...” Lâm Tử Mạch có chút lúng túng, dù sao cũng là lừa gạt người lớn. Mẹ Âu Dương cũng không tức giận: “Tuy nhiên thấy hai đứa nhiều năm như vậy rồi mà không dám gặp mẹ, mẹ liền tha thứ cho hai đứa đó.”

Nhìn bộ dáng không dám tin của Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch, mẹ Âu Dương lại cười càng ôn hòa. Có vẻ như bà cũng rất thích Trình Tử, nói chuyện với Trình Tử thân thiết như người nhà: “Bảy năm a, cũng nên bỏ qua cho hai đứa nó. Khi đó cô đã sớm nhìn ra A Tử thích A Thành nhà mình rồi, nhưng mà sau đó A Tử vẫn rời đi, con bé đóng vai ‘Trình Tử’ mà, sao có thể không ‘quay về trường học ở Mỹ’ chứ.”

Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch đứng lặng trước cửa, Trình Tử vụng trộm nháy mắt cười xấu xa với họ, mẹ Âu Dương tiếp tục nói: “Sau đó lại qua vài năm, cô thấy hai đứa nó ở cùng một chỗ, nghĩ rằng, chờ đến khi thẳng nhóc này đưa A Tử đến gặp mình, cô nhất định phải ép buộc, phải làm khó chúng nó, chính là sẽ kiên quyết không đồng ý để hai đứa ở cùng một chỗ, xem chúng còn dám lừa cô nữa hay không.”

“Thế mà cô chờ trái chờ phải, thẳng nhóc này vẫn không đưa cô bé đến gặp cô, cho đến khi cô phải giục nó nhanh chóng kết hôn đi, nhưng mà nó vẫn không vội.”

“Cháu nói cho cô biết nhé, tên nhóc A Thành này tuyệt đối là cố ý đó, cậu ta còn chờ cô mềm lòng đấy!” Hứa Mục ở bên cạnh cũng nói móc Âu Dương Thành, nhưng thật ra là đang che dấu giúp họ.

Trình Tử cũng hỗ trợ: “Cháu cũng thấy vậy cô à.”

Mẹ Âu Dương bị hai người dỡ thực vui vẻ: “A Thành cũng gần ba mươi rồi, nên kết hôn thôi, lòng cô nghĩ, được, chỉ cần nó đưa A Tử đến đây là cảm ơn trời đất rồi, cô đã sớm sớm ép buộc.” Mẹ Âu Dương nâng tay

lên, vậy Lâm Tử Mạch đến gần, kéo tay cô giống như lần đầu tiên thấy cô: “Thật ra lần đầu tiên gặp cháu bác đã thấy thích rồi, hôm đó nhìn cháu nấu ăn, chuyện gì cũng để ý, luôn lo lắng chu đáo cho A Thành, lúc ấy bác đã vừa lòng rồi. Vừa biết chuyện đó bác cũng tức giận, nhưng khi đến bệnh viện nhìn thấy cháu, mọi điều tức giận của bác đều không còn nữa. Tiểu nha đầu à, cô gái tốt như cháu, lại tốt với con bác như thế, sao bác có thể giận cháu được!”

“Bác...” Lâm Tử Mạch gần như lại muốn khóc, một buổi tối đã mang đến thật nhiều bất ngờ cho cô.

Mẹ Âu Dương vẫn hòa ái như bảy năm trước: “... Khi đó A Thành cũng quá ngốc nghếch, thằng bé Tiểu Mục này lại như hổ rình mồi, bác nhìn mà sốt ruột, cho nên nghĩ một biện pháp, đưa hai đứa đến Lư Sơn!”

“Là bác cố ý!” Nói đến chuyện bảy năm trước, Lâm Tử Mạch kinh ngạc phát hiện, thì ra cho dù cô mang theo trí nhớ đó trở lại đây, lại vẫn có những việc bề bộn mà mình không biết.

“Hứa Mục!” Trình Tử ở bên kia cũng bị bản nhạc đệm này kích thích, nhanh tay kéo Hứa Mục đang giả bộ cái gì cũng chưa nghe thấy lại, lớn tiếng quát, “Nói, năm đó anh có mơ ước đến Tiểu Tử Mạch không hả?”

Hứa Mục vội vàng giơ hai tay lên hô: “h thề trước Mao chủ tịch, anh tuyệt đối không dám!”

Họ biểu diễn hài hước chọc tất cả mọi người đều thoải mái cười ha hả. Trong tiếng cười, Lâm Tử Mạch lặng lẽ nhìn về phía Âu Dương Thành, anh cũng đang chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt trong suốt thâm tình đó, là sự dịu dàng như nước. Cô không khỏi cười càng thoải mái hơn.

Ngoài cửa sổ, một chú chó cao ngang người ghé vào ngôi nhà nhỏ của mình làm mộng đẹp, khoát lên trước ngực một mảnh đá màu trắng chiếu sáng lấp lánh. Tiếp tục hướng lên trên, một ánh trăng cong cong đang lẳng lặng bắt trên đầu cành, tất cả đều là im lặng mà tốt đẹp như vậy.

Chương 26: Ngoại truyện

— ngày 4 tháng 7 năm 2000 —

Khi Âu Dương Thành trở lại biệt thự từ hang Cẩm Tú thì đã là mười hai rưỡi rồi, Hứa Mục khi đó còn ngủ say.

Âu Dương Thành đẩy cửa phòng ra, bên trong phòng khách không có ai, anh rất kinh ngạc. Đồng hồ kiểu cũ để bàn phát ra tiếng kêu nhỏ, Tiểu Cáp nhàm chán nhảy tới nhảy lui trên sofa.

Ánh đèn trong phòng sáng ngời ngời, chỉ là quá mức yên tĩnh, yên tĩnh làm cho đáy lòng Âu Dương Thành chợt dâng lên một loại bất an.

Âu Dương Thành đi tìm khắp các phòng, nhưng tất cả đều không tìm thấy thân ảnh của A Tử, tìm đến phòng Hứa Mục, nhìn thấy anh nằm trên giường, đã ngủ rồi.

Đầu giường có để vài loại thuốc, lúc trước Lâm Tử Mạch đã gọi điện thoại cho anh nói cô đã trở lại, cũng nói cho anh chứng dị ứng của Hứa Mục phát tác. Nhìn thời gian, Âu Dương Thành phồng chùng Hứa Mục cũng không ngủ được bao lâu, nhú nhú mày do dự, cuối cùng anh vẫn không gọi Hứa Mục dậy.

Khi Hứa Mục mở hai mắt, nhìn thấy vẻ mặt sốt ruột của Âu Dương Thành, cũng buồn bực hỏi: “Làm sao vậy?” h nhắc chân trên người xuống, chậm rãi ngồi dậy tựa vào đầu giường. Triệu chứng dị ứng cũng dần biến mất, chỉ là thân thể còn không thoải mái lắm.

Âu Dương Thành vẫn đang cau mày, thần sắc buồn rầu: “A Tử đâu, không phải lúc trước anh ở cùng một chỗ với cô ấy à?”

“Cô ấy không có ở ngoài sao?” Hứa Mục hỏi, nhìn sắc mặt Âu Dương Thành, đáy lòng anh cũng mơ hồ cảm thấy có chút bất an.

“Túi của cô ấy không có ở đây, em gọi điện thoại thì nói là ngoài vùng phủ sóng.” Âu Dương Thành trừng mắt nhìn Hứa Mục, “Không phải hai người trở về cùng nhau sao?”

“Là cùng nhau trở về.” Hứa Mục cũng nghiêm túc nói, từ tối anh đã cảm thấy Lâm Tử Mạch có gì đó khác thường, “Thật sự không ở trong nhà? Tìm qua các phòng chưa?”

Âu Dương Thành hạ ánh mắt: “Đi tìm rồi. Cô ấy có thể đi nơi nào chứ, tại sao đi động không có sóng? Cô ấy có nói với anh là muốn đi đâu không?”

Hứa Mục lắc lắc đầu, an ủi Âu Dương Thành: “A Tử lớn như vậy rồi, sẽ không gặp chuyện không may đâu. Chờ đi, đại khái một lúc sẽ trở lại.”

Không có lời giải thích nào khác, Âu Dương Thành cũng chỉ có thể trở lại phòng khách tiếp tục chờ đợi. Hứa Mục cũng không ngủ được, hai người liền ngồi trong phòng khách xem TV, đã qua buổi trưa rồi, nhưng họ đều không có tâm tình ăn cơm.

Âu Dương Thành cứ cách mười phút lại gọi điện cho Lâm Tử Mạch, nhưng tiếng trả lời nghe được vẫn là ngoài vùng phủ sóng. Mãi cho đến bốn giờ chiều, Lâm Tử Mạch vẫn không trở về.

Âu Dương Thành rốt cục không nhịn được nữa, đứng bật dậy, gắt gao nắm điện thoại, mày cũng nhăn quá chặt chẽ, nói với Hứa Mục: “Em đi ra ngoài tìm xem, anh ở nhà chờ, cô ấy trở về thì gọi cho em.”

“Được, em cũng đừng sốt ruột quá, có lẽ, cô ấy chỉ ra ngoài tản bộ thôi.” Hứa Mục nhìn ra lo lắng của Âu Dương Thành, tuy rằng chính mình cũng vô cùng lo lắng, nhưng cũng chỉ có thể bảo trì trấn định, “Em đến nơi bình thường cô ấy thích đi tìm xem.”

Âu Dương Thành đã sớm lo lắng gấp gáp không thể chịu được nữa, lập tức xoay người đi ra ngoài, cửa sắt ở sau lưng “Chạm” một tiếng đóng lại.

Một giờ, hai giờ, ba giờ.

Sắc trời càng ngày càng đen, Âu Dương Thành mặt mày tối sầm lạnh lùng trở về, vẫn là một người.

Hứa Mục “Cọ” đứng dậy: “Vẫn không tìm được?”

Sắc mặt Âu Dương Thành lạnh như băng giá, một câu không nói, lập tức đi đến hướng điện thoại bàn.

“Em làm gì?” Hứa Mục vội hỏi.

“Báo nguy!” Âu Dương Thành gầm nhẹ.

“Báo như thế nào?” Nhìn Âu Dương Thành bối rối, Hứa Mục bình tĩnh lại, “Em biết tên cô ấy không? Em có bức ảnh nào của cô ấy không?”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Quan tâm quá sẽ bị loạn, Âu Dương Thành càng vội vàng xao động quất.

Hứa Mục chợt nghĩ ra: “Bên ngoài biệt thự này chắc có gắn máy quay, đi xem trong khoảng thời gian ấy cô ấy đi đâu rồi nói sau.”

Hai người nghĩ biện pháp đi tìm nhân viên quản lý xem video, nhưng kết quả lại không thu hoạch được gì. Lâm Tử Mạch vào cửa cùng Hứa Mục, cho đến lúc Âu Dương Thành đi vào, căn bản không có bất cứ ai ra vào biệt thự của họ.

Trở lại chỗ ở, Hứa Mục thở dài, anh suy nghĩ một chút: “h nghĩ, A Tử cố ý.”

Âu Dương Thành cúi đầu, có vẻ rất buồn: “Cô ấy đi rồi. Khi đó cô ấy nói, chăm sóc em đến khi ánh mắt em hồi phục. Bây giờ ánh mắt em đã nhìn tốt rồi, cô ấy rời đi.”

Hứa Mục không biết nên nói gì để an ủi Âu Dương Thành, Âu Dương Thành lại giống như người mất hồn, tiếp tục nói: “Có lẽ người trong lòng cô ấy rất cục đã hồi tâm chuyển ý, vì thế cô ấy liền trở về.”

Nói xong câu này, Âu Dương Thành lại không mở miệng nữa, không thấy Hứa Mục liếc mình một cái, đứng dậy trở về phòng mình.

Hứa Mục do dự nửa ngày, chung quy vẫn không đem chuyện sáng hôm đó nói cho Âu Dương Thành. h đã đồng ý với Tử Mạch là không nói.

Ở lại Lư Sơn đợi mấy ngày, Âu Dương Thành lại kiên trì tìm Lâm Tử Mạch mấy ngày, nhưng vẫn như cũ không có kết quả. May mà ở Lư Sơn không có tin tức ai đó bị ngã xuống núi, loại trừ được khả năng tồi tệ nhất có thể, khiến cho bọn họ càng thêm tin tưởng vững chắc là Lâm Tử Mạch đã rời đi.

Trong thời gian đó, Hứa Mục cũng đến Cửu Giang, đến ngôi nhà ở phố Hân, nghe được ít chuyện về gia đình ấy.

Gia đình đó có hai con gái, con gái lớn tên Lâm Lâm, là sinh viên năm thứ nhất của một trường đại học ở Nam Xương, bây giờ còn chưa được nghỉ; con gái út tên là Lâm Tử Mạch, đang học tại trường trung học trọng điểm ở đây.

A Tử sẽ là Lâm Lâm sao? Hứa Mục tự nhiên nghĩ như vậy, chỉ có như vậy mới hợp với tuổi của cô ấy.

Nhưng rất nhanh ý nghĩ này đã bị phủ định. Sau khi Hứa Mục gặp được Lâm Lâm, tuy rằng thấy cô ấy cũng rất thanh tú giống A Tử, nhưng ngũ quan khác biệt quá lớn, Lâm Lâm rất giống mẹ mình.

Hứa Mục càng điều tra nhiều về những người trong nhà đó, lại càng không có được thu hoạch gì, thẳng đến khi rời khỏi Lư Sơn, anh cũng không thể hiểu được A Tử dẫn mình đến gặp những người trong nhà ấy với mục đích gì.

Mấy ngày tìm kiếm, Âu Dương Thành và Hứa Mục rốt cục không thể không thừa nhận, A Tử đã biến mất, chỉ để lại Tiểu Cáp cái gì cũng không biết.

—— năm 2002, một buổi tuyên truyền tại trường đại học ——

Đảo mất đã qua hai năm rồi, cuộc sống của Âu Dương Thành có vẻ đã khôi phục bình thường, nhưng chỉ có anh biết đáy lòng mình vẫn đang tưởng niệm. Cho nên khi nghe được giọng nói đó, anh đã mừng như điên.

“Tổng giám đốc Âu Dương, chờ một chút, em có cái này muốn đưa cho anh!”

Giọng nói ngọt ngào mềm mại dễ nghe đó, giọng nói hai năm nay vẫn ghé vào tai anh nhẹ nhàng gọi: “Âu Dương, Âu Dương”, anh đột nhiên dừng bước, thậm chí không dám quay đầu.

Lại chỉ là một cô bé.

Sẽ là A Tử sao?

h không xác định, anh lẳng lặng nhìn, bộ dáng A Tử như thế nào anh cũng không biết, nhưng mà, sao A Tử có thể ít tuổi như vậy, chỉ là một nữ sinh đại học?

Cô bé ấy mở to mắt chờ mong đưa cho anh một bức ảnh, anh đưa tay ra nhận lấy, khóe mắt nhìn qua khuôn mặt mình trên ảnh, rốt cục nhớ tới cô bé này mình đã gặp được trên đỉnh Lư Sơn ngày đó.

Nụ cười kia, cô bé chụp rất tốt, chỉ là, nụ cười như vậy, đã biến mất cùng với một thân ảnh mà anh chưa bao giờ nhìn thấy.

Ánh mắt vô tình nhìn về một chỗ trên bức ảnh, vô tình phát hiện được, anh phát hiện được thân ảnh màu trắng kia.

Đó là, đó là A Tử!

Hai năm sau, có lẽ nếu anh không thể tìm được A Tử, nhưng rốt cục cũng có một thân ảnh để hoài niệm.

h vui sướng cảm ơn điều đó.

—— năm 2003, bệnh viện Cổ Lâu ——

Âu Dương Thành lại nhìn thấy Lâm Tử Mạch, là vào năm 2003 sau buổi trưa đầu hạ. Tiểu Cáp luôn không thân cận với người khác, nhưng không hiểu tại sao nó lại rất nhiệt tình với Lâm Tử Mạch, chẳng lẽ nó cũng sẽ nghe lầm giọng nói đó sao, nó cũng hiểu được Lâm Tử Mạch này rất giống A Tử?

Tiểu Cáp chỉ biết nhiệt tình đơn thuần, Âu Dương Thành không thể biết nguyên nhân, ngược lại nên vì nhiệt tình của Tiểu Cáp mà có trách nhiệm. Chân Lâm Tử Mạch bị nó cào xước, tuy rằng Âu Dương Thành bề bộn nhiều việc, nhưng vẫn quyết định đưa cô đi tiêm vắc-xin phòng bệnh dại.

Ngày ấy thời tiết rất tốt, Hứa Mục ở bệnh viện tựa như cũng đoán trước được chuyện gì đó mà cũng có tâm tình tốt. h xuống tầng một tìm y tá trưởng, trên đường trở về, ngay tại hành lang, gặp được Lâm Tử Mạch đang đi cạnh Âu Dương Thành.

Tóc cô thật dài, như vậy, căn bản chính là A Tử, mà anh, thật ra ngay từ ánh mắt đầu tiên đã coi cô là A Tử.

Tiểu Tử Mạch có vẻ xa lánh mỉm cười, khách khí nói với anh: “Chào anh ạ, em là Lâm Tử Mạch.” Cô ấy học đại học năm thứ nhất. Cô ấy mới 18 tuổi.

Hứa Mục cảm thấy mình sẽ hiểu được cái gì, A Tử năm đó nói, chờ vài năm sau anh gặp lại cô, anh sẽ hiểu rõ tất cả. Khi đó cô chỉ biết vài năm sau anh có thể gặp lại mình, hoặc là nói nhìn thấy Lâm Tử Mạch? Đáp án có vẻ rất sinh động.

Hứa Mục muốn đi theo Âu Dương Thành và Lâm Tử Mạch dùng bữa tối, trên bàn cơm, anh và Âu Dương Thành thỉnh thoảng nói chuyện với nhau, đã quan sát Âu Dương Thành, cũng quan sát đến Lâm Tử Mạch.

Âu Dương Thành không phải thực để bụng với Lâm Tử Mạch, từ khi A Tử rời đi, Âu Dương Thành vốn không có đa nghi nhân nhượng với bất kỳ cô gái nào khác, lần này có thể mang Lâm Tử Mạch đến bệnh viện, đã là bất đồng rất lớn rồi.

Âu Dương Thành chưa thấy qua bộ dáng A Tử, năm đó gặp được A Tử, ngoại trừ Hứa Mục, cũng chỉ có mẹ Âu Dương và lái xe Tiểu Chu. Tiểu Chu bây giờ chuyên lái xe ẹ Âu Dương, không ở bên cạnh Âu Dương Thành, cho nên, Âu Dương Thành cũng không biết, cô bé trước mặt này, cô ấy, có khuôn mặt giống A Tử như đúc.

Mà Lâm Tử Mạch, Hứa Mục gần như chỉ cần thoáng nhìn cũng hiểu được, cô bé này, trong mắt chỉ có Âu Dương Thành.

Buổi tối Âu Dương Thành vừa lúc có việc, Hứa Mục liền đưa Lâm Tử Mạch về trường học.

Trên đường, anh mở cửa kính xe ra, gió đêm đầu hạ mát mẻ thoải mái, thổi tan mọi mệt của anh, cũng dần dần, thổi đi một làn sương mù trong đầu anh.

“Em xuyên qua thời gian và không gian để đến bên chân mệnh thiên tử của mình, anh quản được sao?” Tiếng nói vui vẻ của A Tử đột nhiên vang lên trong trí nhớ của Hứa Mục, bỗng nhiên anh thấy sáng sủa.

Nhớ tới đồng tiền xu rõ ràng được in vào năm 2005, Hứa Mục rốt cục hiểu được, A Tử nói mình xuyên qua thời gian và không gian, hóa ra không phải chỉ là nói đùa.

Vậy A Tử, quả thật chính là Lâm Tử Mạch trong mắt chỉ có Âu Dương Thành này sao?

h cũng rốt cục hiểu được ngày ấy vì sao A Tử dẫn anh đi nhìn Âu Dương Thành và Tiểu Tử Mạch gặp nhau trên núi. Là cô muốn nói cho anh, cô ấy là Lâm Tử Mạch, vào một ngày hè khi học trung học đã gặp và yêu Âu Dương Thành. Mà Hứa Mục anh, so với Âu Dương Thành, tuyệt đối không chỉ đến chậm một ngày.

Hứa Mục nửa đùa nửa thật hỏi Tiểu Tử Mạch: “Làm bạn gái anh đi!”

Tiểu Tử Mạch ngại ngần nửa ngày, mới đỏ mặt mở miệng: “Em, thích, Âu Dương Thành.”

Hứa Mục lúc này lại không nhịn được bật cười, thoải mái cười to vài tiếng, cuối cùng anh chọn buông tay.

Thật ra, anh đã sớm biết.

—— năm 2003, một ngày ở nhà Âu Dương Thành ——

Sau khi ăn cơm trưa, Lâm Tử Mạch từ chối Âu Dương Thành và Hứa Mục giúp đỡ, một mình thu dọn tàn cục.

“Tay nghề của Tử Mạch cũng không tệ nhỉ?” Thấy Tử Mạch vào phòng bếp, Hứa Mục thần nhiên nói.

Âu Dương Thành hơi hơi kéo khoe miệng, chậm rãi dựa vào sô pha, thoáng gục đầu xuống, lại đột nhiên mạnh mẽ nâng mắt lên, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Hứa Mục, trầm giọng nói: “h muốn nói gì?”

Hứa Mục nở nụ cười: “Em đoán anh muốn nói gì?”

“Cô ấy không phải A Tử.” Âu Dương Thành nheo mắt, thu lại nhuệ khí, bình tĩnh nhìn chằm chằm cái cốc thủy tinh trên bàn.

Hứa Mục chăm chú nhìn Âu Dương Thành, lạnh lùng nói: “A Tử đã biến mất, sẽ không xuất hiện nữa.”

Âu Dương Thành không nói. h không biết tên cô, không biết cô nhìn như thế nào, không có ảnh chụp của cô, cô biến mất như không khí, trừ bỏ Tiểu Cáp, cô không lưu lại cái gì cho anh, cho dù anh muốn tìm, cũng không biết phải tìm cô như thế nào.

Hứa Mục hít sâu một hơi, dựa vào sô pha, nhẹ giọng nói: “Tử Mạch thích em.”

Âu Dương Thành không nói gì, tâm tư của tiểu nha đầu kia anh đã nhìn ra.

Hứa Mục lại nói tiếp: “Cô ấy rất giống A Tử.”

“Đúng vậy, rất giống.” Âu Dương Thành lẩm bẩm nói, “Giọng nói rất giống, nấu ăn rất giống, thậm chí trong tên cũng có chữ ‘Tử’, nhưng lại là người Cửu Giang.”

Hứa Mục lơ đãng nghiêng mặt đi, không nhìn Âu Dương Thành, ảm đạm nói: “Nếu năm đó không phải vì anh, có lẽ em đã ở bên A Tử rồi. Bây giờ đưa Tử Mạch đến với em, cuối cùng anh cũng làm được gì đó cho em rồi. Ít nhất anh có thể nói cho em, nếu buông tha Tử Mạch, tương lai em nhất định sẽ hối hận.”

Âu Dương Thành nheo mắt: “h biết chuyện gì?”

Hứa Mục cười cô đơn: “h chỉ biết nhiều hơn một chút so với em, đau khổ hơn em, anh chỉ có thể nói những điều đó thôi.” Dứt lời, anh chuyển tầm mắt không đối diện với Âu Dương Thành nữa, hai người cũng không nhắc lại chuyện này.

Hứa Mục nhẹ nhàng nhắm mắt, trong lòng lặng lẽ chia tay: “Tạm biệt, Tử Mạch của anh, Lâm Tử Mạch.”

—— năm 2003, một ngày nào đó ở Mỹ ——

Hứa Mục lẳng lẳng nằm trên bãi cỏ gần hồ trong công viên, trên đầu là một quyển sách, nhắm mắt dưỡng thần.

Xa xa có một cô gái phương Đông ôm trong lòng mấy quyển sách, một tay còn giơ một quyển sách lên, vừa đi vừa nhìn về bên này.

“Meo meo ~” một con mèo đen không biết chạy ra từ chỗ nào, lủi lủi bên người Hứa Mục, sau đó nhân lúc bên này chưa phát hiện ra nó lại chạy trốn dưới váy của cô gái đang đọc sách kia.

“A!” Chưa thấy rõ là gì, chỉ cảm thấy có cái gì lông xù ầm ập đổ qua chân mình, cô gái đang ôm sách bị dọa đến hét chót tai, sách trong lòng lập tức bay ra ngoài.

Hứa Mục không hề phát hiện nguy hiểm đang đến đã bị đánh trúng bụng, sau khi đau đớn kêu lên một tiếng, anh bỏ quyển sách trên đầu xuống rồi ngồi dậy.

Con mèo đen khỏi xướng kia đã trốn rất xa rồi, nhưng lúc này cô gái đã hiểu được tất cả, vô hạn xin lỗi nhìn người vô tội phải chịu khổ trên bãi cỏ.

Tóc đen da vàng, là đồng bào của mình, tin tưởng anh sẽ không trách tội.

Bạn Hứa Mục chậm rãi đứng dậy, hai tiếng nói nghi hoặc không hện mà cùng vang lên.

“Trình Tử?”

“Hứa Mục?”

“Xin chào!” Lần này là trăm miệng một lời.

Trình Tử, là đối tượng Âu Dương Thành thích khi học đại học, hơn nữa hai người từng có một thời gian ở gần nhau. Trình Tử dưới sự miêu tả của Âu Dương Thành là một cô gái có tính độc lập và hoạt bát, đúng là loại khí chất hấp dẫn cậu ấy khi đó, nhưng Trình Tử đối với Âu Dương Thành lại chỉ có tình bạn.

Vì theo đuổi Trình Tử, Âu Dương Thành từng tìm kiếm trợ giúp của Hứa Mục, cho anh xem ảnh chụp Trình Tử, cho nên anh lập tức nhận ra cô. Nói vậy Trình Tử cũng nhìn thấy ảnh chụp anh từ Âu Dương Thành rồi. Hứa Mục nghĩ như vậy, nhanh chóng đứng lên.

Bởi vì một cô gái giả làm Trình Tử, anh ra nước ngoài, nhưng tại đây vào một buổi chiều tươi đẹp, anh bắt gặp gỡ Trình Tử chân chính.

Thân thiện bắt tay với Trình Tử, Hứa Mục đột nhiên cảm giác được, chiều nay, có lẽ sẽ mở màn cho những điều tốt đẹp.

? ?

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nien>